

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YAZ. KIŞ. DEMİR.
SONUNDA HEP BİRLİKTE

DEMİRPERİLERİ-S

DEMİR EFSANELE

JULIE KAGAWA

Sisters Planet

Tehlikeli periler
Yürek burkan bir romantizm
Nefes nefese ve sınırsız bir macera
***Demir Periler* in dünyasına hoş geldiniz!**

KIŞ GEÇİDİ

Bir periye asla söz vermezsin. Her seferinde bir bedel ödersin. Meghan Chase, Kız Dikam'i Premi Ash'e verdiği sözü yerine getirmek için paselerinde yepyeni bir düşman varken, kendi söz dinlemeyen kalfayı korumaya çalışarak dikam bölgesinin merkezinin tehlikeli bir yolculuk yaparken zorunda.

YAZ KAVŞAĞI

Bazen düşmanlar da görsüldü mütefakker olabilir. Sürüklerin Kraliçe İhtimarsudhean'ın güçsüzlüğüne karşı soytarı Puck ve başduşmanı Prem Ash, soru ibamette bilebilerek, ikisi için de garı dönüşü olmayan bir seavene atıyor.

DEMİR KEMANETİ

Tarihleriniz kaderinizi belirler. Meghan Chase, maceralarının sonunda Demir Kraliçeye dönüşeceğini bile bilmezken, ilk doğan çocuğunun sadece kaderi göstereceğine dair kâhin tarafından uyarılmıyor. Meghan ve Ash uzun zaman sonra tekrar bir araya gelebilmenin mümkün olduğunu bilene de kendini göstermeye hazırlanır...

"Julie Kagawa'nın bir yazar."
MTV - Hollywood Crush blogu

Pegasus Yayınları: 1393

Gençlik: 253

Demir Efsaneler

Julie Kagawa

Özgün Adı: The Iron Legends

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Begüm Berkman Padar

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2016

ISBN: 978-605-343-914-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Harlequin Books S.A., 2012

Kış Geçidi © Julie Kagawa, 2010

Yaz Kavşağı © Julie Kagawa, 2011

Demir Kehaneti © Julie Kagawa, 2012

Demir Periler Rehberi © Julie Kagawa, 2011

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Harlequin Books S.A.'dan alınmıştır.

Bu kitap bir hayal ürünüdür. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın
hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak tasarlanmıştır. Hayatta ya da
ölmüş kişilerle, olaylarla ya da yerlerle ilgili benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

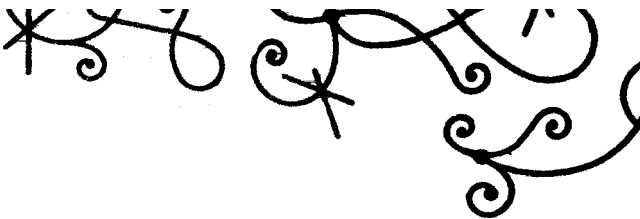
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kitaplar.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

DEMİR EFSANELER

JULIE KAGAWA

DEMİR PERİLER

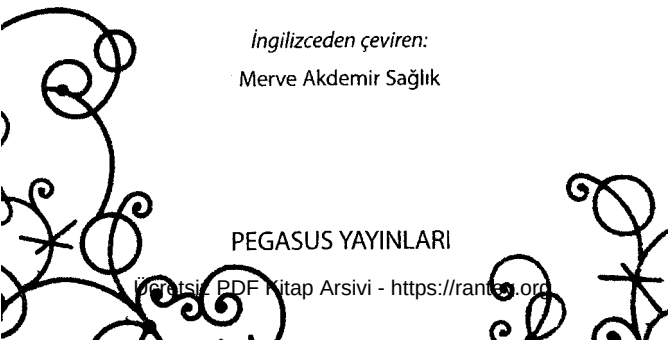

Beşinci Kitap

İngilizceden çeviren:
Merve Akdemir Sağlık

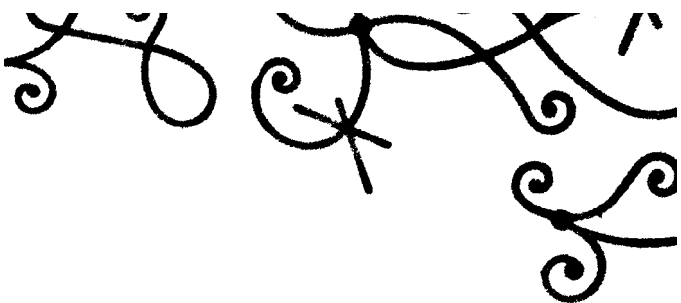
PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantea.org>

İÇİNDEKİLER

KIŞ GEÇİDİ	7
YAZ KAVŞAĞI	65
DEMİR KEHANETİ	129
DEMİR PERİLER REHBERİ	217

KIŞ GEÇİDİ

BİRİNCİ BÖLÜM

SÖZÜNDE DURMAK

Mağaranın gölgeleri arasında Avcı'nın yaklaşmasını izledim. Karlı manzaraya tezat oluşturan siyah silüetiyle giderek yaklaşıyordu; gözleri gölgelerin içinde sarı birer alevdi, nefesiye hayalet gibi etrafında kıvrılıp duruyordu. Islak dişlerinden ve kalm, geceden karanlık pütürlü derisinden buz mavisi bir ışık yansıyor. Avcı'yla aramda kılıcını kınından çıkarmış Ash duruyor, gözleri bizi günlerdir takip edip sonunda yetişen devasa yaratıktan ayrılmıyordu.

“Meghan Chase.” Yaratık gök gürültüsünden daha derin, en vahşi ormanlardan bile daha ilkel bir sesle hırlamıştı. Kadim altın gözler üstüme kenetlenmişti. “Sonunda seni buldum.”

ADIM MEGHAN CHASE.

Periler arasında geçirdiğim zamandan öğrendiğim üç şey var: Periler Ülkesi'nde size verilen hiçbir şeyi yemeyin, küçük sakin göllerde yüzmeyin ve sakın ama sakın herhangi biriyle pazarlık yapmayın.

Tamam, bazen başka şansınız olmayabiliyor. Bazen köşeye sıkışıyorsunuz ve anlaşmak zorunda kalıyorsunuz. Mesela kardeşiniz kaçırılmış olabilir, sizin de Tekinsiz Divanı Prensi'ni sizi Kraliçesine götürmesindense kardeşinizi kurtarmaya yardım etmesi konusunda ikna etmeniz gerekebilir. Ya da kaybolmuşsunuzdur ve ukala, konuşan bir kediye size ormanda rehberlik etmesi için rüşvet vermeniz gerekmiştir. Ya da bir kapıdan geçmeniz gerekir, kapı bekçisi de karşılığını almadan geçmenize izin vermez. Periler pazarlık yapmayı çok severler, siz de şartları çok dikkatli dinlemelisiniz yoksa başınıza gelmeyen kalmaz. Eğer bir periyle anlaşma yapmak zorunda kalırsanız, şunu unutmayın: Hiçbir şekilde yaptığınız anlaşmadan cayamazsınız, yoksa feci sonuçlarla yüzleşmek durumunda kalırsınız. Ayrıca periler *her zaman* borçlarının karşılığını almak için gelirler.

İşte bu sebeple, kırk sekiz saat önce kendimi gecenin bir yarısı ön bahçemde yürürken buldum, evim arka planda giderek küçülüyordu. Geriye bakmadım. Baksaydım cesaretimi kaybedebilirdim. Ormanın kenarında karanlık bir prens ve parlayan mavi gözleriyle iki at beni bekliyordu.

Prens Ash, Kış Divanı'nın üçüncü oğlu, ona doğru yürümemi usulca izliyor, gözleri ay ışığını yansıtıyordu. Uzun boyu, solgun teni, kuzguni saçları ve perilerin ulaşılmaz zarafetiyle hem çok güzel hem de tehlikeli görünüyordu. Kalbim beklenti ya da korkuyla hızlanmıştı ama sebebinden emin değildim. Ağaçların gölgesine adımımı attığımda Ash solgun, uzun parmaklarını uzattı, ben de elini tuttum.

Parmakları parmaklarımı sardı ve beni kendine yaklaştırdı, elleri yumuşakça belimde duruyordu. Başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapadım; atan kalbini dinliyor, ormanımsı kokusunu içime çekiyordum.

“Bunu yapmak zorundasın, değil mi?” diye fısıldadım, beyaz gömleğine sıkıca tutunuyordum. Ash iç çekmeye benzer bir ses çıkardı.

“Evet.” Alçak ve derinden gelen sesi mırıltı gibiydi. Ona bakmak için geri çekildim, o gümüşü gözlerindeki yansımanı gördüm. Onu ilk gördüğümde o gözler boş ve soğuktu, sanki ayna gibi. Ash önceden bir düşmandı. Yaz Divanı Kralı babam Oberon’un ezeli düşmanı Kış Kraliçesi Mab’in en küçük oğluydu. Tuhaf gelebilir ama ben de yarı periyim, hem de bir peri prensesiyim fakat yakın zamana kadar insan kardeşim periler tarafından kaçırılıp Olurolmaz’a götürülene kadar bundan haberim yoktu. Öğrendiğimde de en yakın arkadaşım Robbie Goodfell’i –ki kendisi de Oberon’un hizmetçisi Puck’mış¹– kardeşimi geri almak için beni Periler Ülkesi’ne götürmeye ikna ettim. Öte yandan Periler Ülkesi’nde bir peri prensesi olmanın fazlasıyla tehlikeli olduğu ortaya çıktı. Mesela Kış Kraliçesi, beni Oberon’a karşı koz olarak kullanabilmek için Ash’i peşime taktı.

İşte bu sebeple ben de Kış Prensi’yle hayatımı değiştirecek bir pazarlık yaptım: Ethan’ı kurtarmama yardım et, ben de seninle Kış Divanı’na geleyim.

İşte, buradaydım. Ethan evde, güvendeydi. Ash pazarlığın kendine ait kısmını tamamlamıştı. Şimdi sıra bana, onunla babamın ezeli düşmanlarının Divanına yolculuk etmeme gelmişti. Yalnız bir sorun vardı.

Yaz ve Kış’ın birbirine âşık olmaması gerekirdi.

1 İngiliz mitolojisinde Robin Goodfellow olarak da bilinen muzip peri. William Shakespeare’in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*’nda da bir karakter olarak yer almıştır. (ed.n.)

Dudağımı ısırıp ifadesini izleyerek bakışına odaklandım. Bir zamanlar onun kaskatı ve buz gibi olduğunu düşünmüş olsam da, duruşu Olurolmaz'da geçirdiğimiz zamanda biraz çözülmüştü. Şimdi ona bakarken buzlanmış bir göl hayal ediyordum: Durgun ve sakindi ama yalnızca yüzeyinde.

“Orada ne kadar kalmam gerekecek?” diye sordum.

Başını yavaşça salladı, isteksizliğini görebiliyordum. “Bilmiyorum, Meghan. Kraliçe, planlarını benimle paylaşmaz. Neden seni istediğini sormaya cesaret edemedim.” Uzanıp solgun sarı saçından bir tutamı tuttu. “Sadece seni geri götürmek zorundayım,” diye mırıldanırken sesi giderek daha da alçaldı. “Seni geri götüreceğime dair yemin ettim.”

Başımla onayladım. Bir peri söz verdiyse onu yerine getirmek zorundadır, bu yüzden de anlaşmalar çok alengirli oluyordu. Ash istese de yeminini bozamazdı.

Bunu anlıyordum ama... “Gitmeden önce bir şey yapmak istiyorum,” dedim yüz ifadesini izleyerek. Ash tek kaşını kaldırdı, ifadesi değişmemişti. Derin bir nefes aldım. “Puck’ı görmek istiyorum.”

Kış Prensi iç çekti. “Sanırım bu doğal,” diye mırıldanıp beni bıraktı ve düşünceli bir ifadeyle geriye bir adım attı. “Açıkçası, ben de merak ediyorum. Goodfellow’un düellomuzu sonuçlandırmadan ölmesini istemem. Bu çok talihsiz olurdu.”

Yüzümü buruşturdum. Puck ve Ash ezeli düşmanlardı, ben daha ortalarda yokken bile vahşi, kıran kırana geçen düellolara girmişlerdi. Ash, Puck’ı öldürmeye yemin etmişti, Puck da her fırsatta tehlikeli buz prensini kışkırtmaktan büyük zevk alıyordu. Yalnızca benim sayemde pek güven vermeyen bir ateşkesi ve birlikte çalışmayı kabul etmişlerdi. Ne kadar araya girsem de uzun sürmeyecek bir ateşkes.

Atlardan biri burnundan soluyup yeri eşeleince Ash de boy-nuna dokundu. “Tamam, onu kontrol edeceğiz,” dedi dönmeden. “Aına sonrasında seni Tir Na Nog’a² götürmek zorundayım. Daha fazla öteleyemeyiz, anladın mı? Kraliçe bu kadar uzun sürdüğü için bana kızacaktır.”

Başımınla onayladım. “Evet. Teşekkür e... yani, minnettarım, Ash.”

Hafifçe gülümsedi ve bu sefer eyere çıkmama yardım etmek için yeniden elini uzattı. Temkinle dizginleri kaldırırken Ash’i kıskandım, bunu önceden bin kere yapmış gibi ikinci atı döndür-vermişti.

“Hadi bakalım,” dedi hafif ve kabullenmiş bir sesle, aya bakıyordu. “Her şeyin bir sırası var. New Orleans’a giden bir hat bulmalıyız.”

HATLAR OLUROLMAZ’LA gerçek dünyayı bağlayan, Periler Ülkesi’ne doğrudan ulaşım sağlayan peri yollarıydı. Herhangi bir yerde, herhangi bir kapıda olabilirlerdi: eski bir tuvalet kapısı, bir mezarlığın kapısı, bir çocuğun gardırop kapısı. Doğru hattın nerede olduğunu biliyorsanız dünya üzerindeki her yere gidebilirdiniz fakat onlardan geçebilmek bir başka sorundu çünkü bazen perilerin istenmeyen misafirleri savuşturmak için oraya yerleştirdikleri çirkin yaratıklar tarafından korunabiliyorlardı.

Bataklığın ortasındaki çürümeye terk edilmiş devasa ahır ise kimse korunmuyordu; o kadar çok yosunla kaplanmıştı ki çatısının üzerine yeşil ve kabarık bir halı serilmiş gibiydi. Duvarlarda

2 İrlanda mitolojisinde adı sık sık geçen öteki dünyalardan biri: batıya doğru, harita sınırlarının ötesinde, ancak çetin maceralar ya da peri sakinlerinin göndeldiği davetiyelerle erişilebilen bir ada. (ed.n.)

kümeler halinde mantarlar ve yakından bakarsanız, altlarında küçük kanatlı figürler saklanıyordu. Yanlarından geçerken bize gözlerini kırptılar, mantar şapkalarının altından bakan koca koca gözler, yanardöner kanatlarıyla heyecan içinde havaya yükseldi. İrkildim fakat Ash ve atlar, biz bel vermiş eşikten geçerken onları umursamamışlardı, hemen ardından da her şey bembeyaz oldu.

Gözlerimi kırıştırdım ve dünyaya yeniden odaklanırken etrafıma baktım.

Etrafınızda korkutucu gri bir orman vardı; yerde süzülen sis canlı gibiydi, atların ayaklarına sarılıyordu. Ağaçlar devasaydı, akıllara durgunluk veren yüksekliklere ulaşıyor, birbirine girmiş dallar gökyüzünü saklıyordu. Her şey karanlık ve solgundu; sanki bütün renkler uçmuş, orman ebedi bir alacakaranlığa gömülmüştü.

“Yabanılorman,” diye mırıldamp Ash’e döndüm. “Neden buradayız? New Orleans’a gittiğimizi sanıyordum.”

“Gidiyoruz.” Ash bana bakabilmek için atım çevirdi. “Bulmamız gereken hat buraya bir günlük mesafede, kuzeyde. New Orleans’a giden en hızlı yol.” Göz kırptı ve gülümser gibi oldu. “Yoksa otostop çekmeyi mi düşünüyordun?”

Cevap verecektim ki atım aniden korkuyla kişneyerek şaha kalktı ve ön bacaklarıyla havayı dövdü. Yelesini tutmaya çalıştım ama parmaklarımın arasından kaydı, eyerden kayarak sırtüstü yere düştüm ve altımda çalılar ezildi. Korkudan çılgına dönen peri küheylanı ağaçların arasına doğru atıldı, düşmüş bir dalın üstünden zıpladı ve sisin içinde kayboldu.

İnleyerek kalktım ve vücudumda acıyan bir yer var mı diye kontrol ettim. Üzerine düştüğüm omzum zonklıyor, ben de titriyordum ama bir yere düşünemedim.

Ash'in bineği de kontrolden çıkmış gibi seslerle kafasını sallıyordu ama Kış Prensi onu sakinleştirebildi ve düşmeden durabildi. Atın üzerinden atlayıp onu bir dala bağladı ve yanıma çömeldi.

"İyi misin?" Parmaklarıyla kolumu şaşırtıcı biçimde hafifçe yokladı. "Kırık var mı?"

Acıyan omzumu ovarak, "Sanmıyorum," diye mırıldandım. "Şu böğürtlen çalıısı düşüşümü yavaşlattı." Adrenalin geçmiş, dikenlerin battığı düzinelerce çizik beni kendilerinden haberdar etmeye başlamıştı. Kaşlarımı çatarak atın kaybolduğu yöne baktım. "Biliyor musun, bir peri atı beni ikinci kez sırtından atıyor. Bir keresinde de biri beni yemeye çalışmıştı. Atlar benden hoşlanmıyorlar bence."

"Hayır." Aniden ciddileşen Ash ayağa kalkıp benim de kalkmam için elini uzattı. "Senin yüzünden değil. Bir şey onları korkuttu." Etrafına yavaşça bakınırken eli de belindeki kılıca gitmişti. Etrafımızda yabanılorman sanki orada yaşayanlar hareket etmeye korkuyorlarmış gibi durgun ve karanlıktı.

Arkamıza baktım. İki ağacın gövdesi birbirine girmiş, aralarında bir kemer oluşturmuştu. Hattın bulunduğu, gövdelerin arasındaki boşluk gölgelerle gizlenmişti ve sanki gölgeler giderek yaklaşıyorlardı. Ağaçların arasından dalları sallayıp yaprakları döken soğuk bir rüzgâr esince titredim.

Bir anda minik kanatlı bir sürü peri hattan çıktı ve panikle etrafımızı çevreleyip sisin içine doğru uçtular. Cıyaklayarak yüzümü korudum, Ash'in atı yeniden çığlık atıp uğursuz sessizliği adeta yırttı. Ash elimi tuttu ve beni hattan uzaklaştıracak aceleyle atın yanına gitti. Eyerin arka tarafına oturmam için beni kaldırdı, dizginleri yakaladı ve öne geçti.

“Sıkı tutun,” diye uyardı ve kollarımı onun beline sarıp gömleğinin altındaki sıkı kaslarını hissederken heyecanlandım. Ash bağırarak atı dehleyince birden fırladık ve kafam arkaya savruldu. Peri atı yabanılormandan rüzgâr gibi geçip hattı geride bırakırken Ash’i daha sıkı tutup başımı sırtına koydum.

NADİREN DURDUK, durmamızın tek sebebi atın ve benim birkaç dakikalığına dinlenmemizdi. Akşam olduğunda Ash ata asılı çantasından birkaç yiyecek çıkarıp bana verdi: ekmek, kurutulmuş et ve peynir; normal insan yemekleri. Görünüşe göre sonu pek hoş olmamış son peri yemeği tecrübemi hatırlamıştı. Kuru ekmeği ve eti yerken yaztanesi kazasını ve sonrasındaki utanç verici olaylardan bahsetmemesini umdum.

Ash hiçbir şey yemedi. Tetikte ve şüpheciydi, yol boyunca hiç rahatlamamıştı. At da gergindi, yerinde durmuyordu; her gölge, hışırtı veya düşen yaprakla panikliyordu. Bir şey bizi takip ediyordu; bunu her durduğumuzda hissetmiştim: Giderek yaklaşan karanlık bir varlık.

Gece boyunca ilerlerken yabanılormanın sonsuz alacakaranlığı sonunda karardı ve solgun sarı bir ay göğe yükseldi. Ash ve peri atta sonu gelmeyen bir dayanma gücü var gibiydi, en azından benden daha dayanıklılardı. Saatler boyunca at koşturmak kolay değildi, bilinmeyen bir düşman tarafından takip edilme stresi de etkisini gösteriyordu. Uyumamak için kendimi zorluyordum, Ash dürtene ya da sert bir kelimeyle beni kaldırıana kadar sırtında uyukluyor veya kenardan tehlikeli bir biçimde kayıyordum.

Yine uyukluyor, gözlerimi açık tutmak için kendimle savaşıyordum ki Ash birden durup attan indi. Gözlerimi kırpıştırarak şaşkınlıkla baktım, etrafımızda ağaç ve gölgelerden başka bir şey yoktu. “Geldik mi?”

“Hayır.” Kaşlarını çatmış, öfkeyle bana bakıyordu. “Fakat sürekli attan düşecek gibi oluyorsun. Her defasında arkamda mısın diye kontrol edemem.” Eyerin ön tarafını işaret etti. “Yer değiştiriyoruz. Öne geç.”

Öne kaydım, Ash de arkama atlayıp bir kolunu belime sararak heyecanla nabzımı hızlandırdı.

“Dayan,” diye mırıldandı at yeniden ilerlemeye başladığında. “Neredeyse hatta geldik. Ölümlü dünyasına girdiğimizde dinle-
nebilirsin. Orada güvende olursun.”

“Bizi takip eden şey ne?” diye fısıldadım, atın kulakları seğirdi. Ash bir an cevap vermedi.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı, bunu kabul etmekte zorlanıyor gibiydi. “Ama her neyse, ısrarcı. Oldukça istikrarlı bir hızda gidiyoruz ve hâlâ onu geride bırakamadık.”

“Bizi *neden* takip ediyor? Ne istiyor?”

“Önemli değil.” Ash belimi daha sıkı tuttu. “Eğer seni istiyorsa, önce beni geçmek zorunda.”

Midem kasıldı, kalbim hafifçe tekleli. O an kendimi güvende hissettim. Prensime bana hiçbir şey olmasına izin vermeyecekti. Ona yaslanarak gözlerimi kapadım ve kendimi bıraktım.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü gözlerimi açtığımda Ash yavaşça beni dürtüyordu. “Meghan, uyan,” diye mırıldandı, serin nefesi boynumu serinletti. “Geldik.”

Esneyerek önümüzdeki küçük, ağaçsız alana baktım. Ağaçlar olmayınca yıldızlarla donanmış gökyüzünü görebiliyordum. Alan, tam ortadaki devasa budaklı meşe haricinde açıktı. Yerde yılan gibi kıvrılan kökler o kadar büyük ve kalındı ki, toprakta eğrelti-otlarından büyük bir şey yetişemiyordu. Ağacın gövdesi sanki üç ya da dört ağaç birbirine geçmiş gibi geniş ve büküm bükümdü.

Fakat meşenin boyu ve baskın varlığına rağmen öldüğünü görebiliyordum. Dalları sarkmış veya kopup yere saçılmıştı. Geniş, damarlı yapraklarının çoğu ölmüş ya da kurumuştu, kalanlar da hastalıklı bir sarı-kahverengi tondaydı. Açıklık da solmuş ve hasta görünüyordu; sanki ağaç, etrafındaki ormandan hayatı sömürüyor gibiydi.

“Önceden böyle değildi,” diye mırıldandı Ash arkamdan. Ölen ağaca baktım ve nedenini bilmediğim bir mutsuzluğa kapıldım, sanki eski bir arkadaşımın ölümünü izliyor gibiydim. Silkelenip etrafıma bakarak bir kapı veya geçit aradım ama oradaki tek şey ağaçtı.

“Hâlâ çalışıyor mu?” Ash atı açıklığa, kadim ağaca doğru sürerken meraklanmıştı. “Yani, hat. Açılacak mı?”

“Göreceğiz.” Ash attan indi ve onu ağacın gövdesine doğru götürdü. Durduğunda ben de inip ona katıldım.

“Peki, bu hat nasıl çalışıyor?” diye sorup ağacın gövdesinde kapıya benzer bir şey aradım. Olurulmaz’da ağaçların içinde kapılar olabiliyordu. Ashında Periler Ülkesi’ne ilk gidişimde her nasıl ol-duysa, böcek gibi kalana kadar küçülerek geceyi bir orman cininin ağacında geçirmiştim. “Bir kapı göremiyorum. Nasıl açılıyor?”

“Basit,” diye yanıtladı. “Rica ediyoruz.”

Kaşlarımı çatmamı yok sayarak ağacın gövdesine baktı ve sert kabuğa elini koydu. “Ben Ash,” dedi kararlı bir sesle, “Tekinsiz Divanı’nın üçüncü oğlu olarak ölümlü dünyasına geçmeyi ve Kadim’in açılmasını talep ediyorum.”

“Lütfen,” diye ekledim.

Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra gürültülü bir inleme ve gıcır-
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
tıyla devasa köklerden biri toprak ve dal parçaları saçarak ortaya

çıktı. Havaya yükselip yerle arasında bir geçit oluşturdu ve aradaki boşluk sihirle parıldıdı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladığında, “İşte hat,” diye mırıldandı Ash. Puck o geçidin öteki tarafındaydı. Eğer hâlâ hayattaysa.

Ash’in elini yakaladım, sabırsızlıkla çekiştirerek eğilip geçitten geçtim.

Öteki tarafta bir köke takılıp tökezledim, az daha düşüyordum. Doğrulup New Orleans Şehir Parkı’nın ay ışığı vuran korusuna baktım, yosun tutmuş koca meşeleri son ziyaretimden tanıdım. Hava nemli, sıcak ve huzurluydu. Cırcırböcekleri gürültüyle ötüyor, yapraklar hışırdıyor ve ay ışığı yakındaki gölden parılıyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Son geldiğimizde de bu kadar huzurluydu ama benim dünyam parçalanmıştı.

Ash koluma dokunup başıyla bir ağacı işaret etti; yosun yeşili tenli, narin bir kız bir meşenin altından bizi izliyordu, kara gözleri korkuyla açılmıştı.

“Meghan Chase?” Orman perisi bize doğru salındı, rüzgârda uçuşan bir yaprak gibi hareket ediyordu. “Burada ne yapıyorsun?” Sesindeki korkuyu duyunca gözlerimi kırıştırdım. Yaklaşırken, “Burada olmamalısın!” diye tısladı. “Güvenli değil. Tehlikeli bir şey seni takip ediyor.”

“Biliyoruz,” dedi Ash yanımdan; her zamanki gibi sakın ve soğukkanlıydı. Orman perisi gözlerini kırıştıtarak ona baktı. “Ama Kadim Geçidi’nden geldik, yani umuyorum ki bizi takip eden her neyse onun geçmesine izin verilmeyecektir.”

Kadim Geçidi mi? Arkama baktım, midem öyle kasılmıştı ki kusacak gibi hissediyordum.

Bu, Kadim Orman Perisi’nin ağacıydı, bir zamanlar gururla yükselip diğerlerinin üzerinde hüküm süren ulu meşeydi. Şimdiyse

açıklıktaki ikizi gibi ölüyordu. Dalları yapraksızdı, onu saran yosun kahverengi ve ölüydü.

Boğazım düğümlendi. Buraya ilk geldiğimiz zamandan Kadim Orman Perisi'ni hatırlıyordum: yaşlı, nine gibi yumuşak sesli ve nazik gözlü bir peri, kardeşimi kurtarabilmem ve onu kaçıran periyi öldürmem için bana ağacının kalbini vermişti. Kadim, bana yardım ederse öleceğini biliyordu. Yine de bize düşman periyi alt etmek ve Ethan'ı geri almak için ihtiyacımız olan silahı vermişti.

Orman perisi yanıma gelip meşeye baktı. "Hâlâ yaşıyor," diye mırıldandı, sesi yaprakların fısıltısı gibiydi. "Ölüyor, evet. Ağacını terk edemeyecek kadar zayıf olduğundan uyuyor ve gençliğini düşünüyor. Ama ölmedi, henüz değil. Tamamen kaybolması oldukça uzun zaman alacaktır."

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

"Üzülme, Meghan Chase." Orman perisi başını belli belirsiz bir hışırtıyla salladı ve parlak bir böcek yüzünde sürünerek saçına gizlendi. "Biliyordu. Ne olacağını başından beri biliyordu. Rüzgâr bize böyle şeyleri söyler. Aynen şu an bize senin tehlikede olduğunu söylediği gibi." Delici bakışlarıyla kara gözlerini bana dikti. "Burada olmamalıydın," dedi kibarca. "Çok yaklaştı. Neden geldin?"

Tenim karıncalandı ama telaştan kurtulup bakışma karşılık verdim. "Puck için geldim. Onu görmeliyim."

Orman perisinin ifadesi yumuşadı. "Ah. Evet, tabii ki. Seni ona götürüyüm ama hayal kırıklığına uğramandan korkuyorum."

"Önemli değil." Sıcak yaz akşamına rağmen buz gibi olmuş-tum. "Sadece onu görmek istiyorum."

Orman perisi başıyla onayladı ve meltemle süzülerek geriye gitti. "Bu taraftan."

İKİNCİ BÖLÜM

MEŞENİN KALBI

Puck ya da *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndaki adıyla meşhur Robin Goodfellow, bir zamanlar başka bir isme sahipti. Louisiana'daki utangaç bir çiftlik kızının komşusu, uzun boylu ve zayıf, kızıl saçlı bir çocuğa ait bir insan ismi. Robbie Goodfellow adında, sınıf arkadaşım, sırdaşım ve dostum. Bir ağabey gibi her zaman arkamı kollardı. Dalgacı ve biraz fazla korumacı Robbie... farklıydı. O etrafta değilken insanlar onu, kim olduğunu ya da neye benzediğini zar zor hatırlardı. Hafızalarından silinip gidiyormuş gibiydi, oysa okulda ne zaman bir şey yanlış gitse (sıralara bırakılan fareler, sandalyedeki yapıştırıcı, bir seferinde de tuvaletteki timsah) Robbie konuyla bir şekilde alakalı olurdu. Kimse ondan şüphelenmezdi, bense her zaman bilirdim.

Yine de onun gerçekte kim olduğunu öğrenmek beni çok şaşırtmıştı: Ölümlü dünyasında bana göz kulak olması için Kral Oberon'un gönderdiği hizmetkârı. Oberon'un yarı insan kızına zarar vermek isteyenlerden beni korumak için. Aynı zamanda

beni Periler Ülkesi'nden uzak, asıl doğamdan ve onun getireceği tehlikelerden habersiz tutacaktı.

Ethan kaçırılıp Olurolmaz'a götürüldüğünde Robbie'nin beni habersiz bırakma planları da suya düşmüştü. Oberon'un kesin emirlerini yok sayarak kardeşimi kurtarmamda bana yardımcı olmayı kabul etmişti ama sadakati ona pahalıya patlamıştı. Teknoloji ve gelişmeden doğan yeni tür Demir perilerle yapılan savaş sırasında vurulmuştu ve az kalsın öldürülüyordu. Ash'le beraber onu buraya, Şehir Parkı'na getirmiştik ve orman perileri onu uyuması ve yaralarının iyileşmesi için ağaçlarından birine götürmüşlerdi. Periler onu uyku halinde bekletip canlı tutmayı başarmışlardı ama ne zaman uyanacağını bilmiyorlardı. Tabii uyanıp uyanmayacağını da. Ethan'ı kurtarmak için onu bırakmak zorunda kalmıştık ve bu kararın verdiği suçluluk duygusu o zamandan beri beni yiyip bitiriyordu.

Avcumun içini yosunlu ağaç gövdesine bastırdım; ağacın kalp atışını ya da bir titreşim, iç çekiş hissedebilir miyim, diye merak ediyordum. Bana hâlâ orada olduğunu söyleyecek bir şey, *herhangi* bir şey. Ama bitki özü, yosun ve kabuğun sertliği dışında bir şey hissetmedim. Puck hâlâ yaşıyorsa, benim ulaşamayacağım kadar uzaktaydı.

Gözlerimi ağacın gövdesinden ayırmadan, "Orada olduğundan emin misin?" diye sordum orman perisine. Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum: Ağacın içinden kafasını çıkarıp bana sırtıtmasını mı? Yine de gözlerimi bir saniye bile ayırırsam bir şeyler kaçıracaktım gibi geliyordu.

Orman perisi başıyla onayladı. "Evet. Hâlâ yaşıyor. Hiçbir şey değişmedi. Robin Goodfellow rüyasız uykusunda, dünyaya geri döneceği günü bekliyor."

Parmaklarımı ağacın gövdesinde gezdirerek, “Ne zaman peki?” diye sordum.

“Bilmiyoruz. Belki günler alır. Belki yüzyıllar. Belki kalkmak istemiyordur.” Elini ağaca koyarak gözlerini kapadı. “Rahatça dinleniyor, acısı yok. Onun için beklemek ve sabırlı olmak dışında yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Cevabı beni tatmin etmedi, avcumu ağaca bastırarak gözlerimi kapadım. Yaz büyüsü, babam Oberon’un ve Yaz Divanı’nın sihri, sıcaklık, dünyanın ve yaşayan şeylerin büyüsü etrafımı sardı. Ağacı yavaşça kontrol ettim, güneşin ısıttığı yaprakları ve onların elmas gibi damarlarında gezinen hayatı hissedebiliyordum. Binlerce minik böceğin ağaçta saklandığım, kuşların hızlı kalp atışlarını ve dalların arasında rüya gördüklerini hissedebiliyordum.

Daha derine indim; yüzeyin altında, daha yumuşak, büyümeye devam eden ağacın kalbinin derinliklerine doğru.

İşte, oradaydı. Tabii ki onu fiziksel olarak göremiyordum ama hissedebiliyordum; ağacın kalbinin karşısında parlak bir hayat ışığı. Ağacın, onun ince ve zayıf bedenini sardığını ve koruduğunu hissedebiliyor, zayıf bir kalbin atışlarını duyabiliyordum. Puck gevşekçe süzülüyordu, çenesi göğsünde ve gözleri kapalıydı. Uykudayken çok daha küçük görünüyordu, kırılgan ve hayalet gibiydi, sanki bir nefesle uçup gidebilirmiş gibi.

Ona yaklaştım, dokunabilmek için uzanıp yanağım hafifçe okşadım ve asi kızıl kâküllerini arkaya attım. Uyanmadı. Ağacı belli belirsiz titreştiren kalp atışını duymasaydım çoktan öldüğünü düşünürdüm.

“Çok özür dilerim, Puck,” diye fısıldadım. Belki de devasa meşenin içinde bu sözleri düşünmekle yetinmiştim. “Keşke şu an

burada yanımda olsaydın. Korkuyorum ve ne olacağımı bilmiyorum. Gerçekten de geri dönmene ihtiyacım var."

Beni duyduysa da belli etmedi. Ne gözkapaklarında bir hareket ne de bir seğirme vardı. Gevşek ve hareketsiz durmaya devam ediyordu. sakin ve istikrarlı kalp atışı ağacın içinde yankılanıyordu. En yakın arkadaşım benden çok uzakta, ulaşamayacağım bir yerdeydi ve onu geri getiremiyordum.

Canım sıkkın ve garip bir şekilde hasta hissederek ağaçtan elimi çekip kendi vücuduma döndüm. Dünyanın sesleri geri döndüğünde kendimi ağlamamak için zor tutuyordum. Çok yakındım. Puck'a çok yakındım, yine de çok uzaktım.

Gözlerim Ash'inkilerle buluştuğunda kasvetli ifadesini gördüm; ne yaptığımı biliyor ve sonucu tahmin edebiliyordu.

"Hâlâ yaşıyor," dedi. "En azından umut var." Burnumu çekip arkamı döndüğümde Ash iç geçirdi. "Onun için bu kadar endişelenme, Meghan. Robin Goodfellow her zaman öldürülmesi inanılmaz ölçüde zor biri olmuştur." Ses tonu gıcıklık ve eğlenme arasında gidip geliyordu, sanki tecrübeyle konuşuyordu. "Goodfellow'un hiç beklemediğin bir anda karşına çıkacağından eminim, sadece sabırlı ol."

"Sabır," dedi kafamın üzerinden eğlenen bir ses, "hiçbir zaman bu kızın güçlü yönü olmadı."

Korkmuş halde yukarı, meşenin dallarına baktım. Öylece süzülen, tanıdık bir çift altın rengi gözün bana baktığını görünce irkildim.

"Grimalkin?"

Gözler yavaşça kırpıldı ve büyük, gri bir kedinin gövdesi ortaya çıktı. Aşağıdaki dallardan birinde çömelmişti. Bu Grimalkin'di, Periler Ülkesi'ne son ziyaretimde tanıştığım peri/kedi. Grim önceden

birkaç kez bana yardımcı olmuştu... ama yardımlarının her zaman bir bedeli vardı. Kedi iyilik biriktirmeyi çok seviyor ve hiçbir şeyi bedavaya yapmıyordu, yine de onu gördüğüme sevinmiştim, son maceramızdan ona hâlâ bir iki borcum olmasına rağmen.

“Burada ne yapıyorsun, Grim?” diye sordum esneyip gerinen ve yumuşak kuyruğunu arkasında kaldıran kediye. Her zamanki gibi, Grimalkin cevap verme tenezzülünde bulunmadan önce gerinmeyi bitirdi, oturdu ve kuyruğunu birkaç kez yaladı.

“Kadim Orman Perisi’yle işim vardı,” dedi bıkkın bir sesle. “Birinin nerede olduğuna dair bilgisi olup olmadığını sormam gerekiyordu.” Grim kulağının arkasını kaşıdı, patisini inceledikten sonra yaladı. “Sonra senin buraya geldiğini öğrendim ve doğru mu değil mi diye görmek için kalmaya karar verdim. Beni hep çok eğlendirmişsindir.”

“Ama... Kadim Orman Perisi uyuyor,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bana ağacından çıkamayacak kadar zayıf olduğunu söylemişlerdi.”

“Nereye varmaya çalışıyorsun, insan?”

“Boş ver.” Başımı salladım. Grimalkin çileden çıkarıcı ve ketumdu; istemediği sürece hiçbir bilgiyi paylaşmadığını uzun zaman önce öğrenmiştim. “Yine de seni gördüğüme sevindim, Grim. Keşke kalıp konuşabilseydik ama biraz acelemiz var.”

“Hımm, evet. Kış Prensi’yle yaptığın şu berbat anlaşma.” Grimalkin önce Ash’e, sonra bana döndü ve gözlerini kırıştırdı. “Aceleci ve pervasızca, tam bir insana göre.” Burnunu çekti, şimdi Ash’e bakıyordu. “Ama... senin daha akıllıca davranacağımı düşünürdüm, Prens.”

Ne demek istediğini soramadan birinin kolumu tuttuğunu hissettim ve döndüğümde Ash’in ciddi bakışıyla karşılaştım. “Gitmeliyiz,” diye mırıldandı, sesi sert olsa da ifadesi özür diler

gibiydi. “Eğer bir şey bizi takip ediyorsa en kısa zamanda Tır Na Nog’a dönmeliyiz. Orada bizi takip edemez. Ayrıca yabanılorman ya da ölümlü dünyadan ziyade kendi bölgemde seni daha iyi koruyabilirim.”

“Bir dakika.” Grimalkin esnedi ve ağaçtan atladı, köklerin üzerine hiç ses çıkarmadan inmişti. “Şimdi gidiyorsanız sizinle geleceğim. En azından yolun bir kısmında.”

“Gerçekten mi?” Şaşırmıştım, gözlerimi ona diktim. “Tır Na Nog’a mı gidiyorsun? Neden?”

“Dedim ya. Birini arıyorum.”

“Kimi?”

“Çok fazla soru soruyorsun, insan.” Grimalkin köklerin üzerinden hopladı ve kuyruğu havada, yola koyuldu. Birkaç metre sonra omzunun üzerinden arkasına baktı ve kulağı seğirdi. “Eee? Gelmiyor musunuz? Eğer peşinizde bir şey varsa, size yettiğinde burada olmamanız mantıklı olur, değil mi?”

Ash’le birbirimize şaşkın bakışlar atıp onun peşinden gitmeye başladık.

Kadim Geçidi önümüzde yükseliyordu, ağacı ölüyor olmasına rağmen upuzun ve etkileyiciydi. Biz yaklaştıkça, ağacın tüm gövdesi homurtuyla hareket etti. Kabukta yaşlı ve kırışmış bir yüz belirdi, ağacın bir kısmı hayata geldi. Kadim Orman Perisi gözlerini açtı, odaklanması zormuş gibi gözlerini kısımıştı, sonra bakışlarını bana kilitledi.

“Haaaaaaayır,” diyerek nefes aldı, sesi karanlıkta neredeyse bir fısıltı gibiydi. “Bu yoldan geri dönmemelisiniz. Öteki tarafta sizi bekliyor. O...” Sesi azaldı ve yüzü gözden kaybolup ağaca geri döndü. “Kaçın,” duyduğum son şeydi.

Ayak parmaklarıma kadar ürperdim. Ash hemen elimi tuttu ve beni tam ters yöne götürdü, vücudu gerilmişti. Grimalkin gri bir hayalet gibi gölgelerin arasına girerek arkamızdan geldi, kuyruğundaki tüyler diken diken olmuştu. Eğer sırtımda vahşi ve sabırlı, bizi geceye doğru kaçarken izleyen gözler olduğunu hissetmeseydim komik görüldüğünü düşünebilirdim.

Ash bir başka meşenin dalları altında duraksadı, parmaklarını dudaklarına götürerek delici bir ışıık çaldı. Saniyeler sonra peri at gölgelerden çıktı, burnundan soluyup kafasını sallıyor, önümüzde ayaklarını yere vuruyordu.

Ash eyere çıkmama yardım ederken, “Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Prens arkama atlayıp, “Geri dönmek için Kadim Geçidi’ni kullanamayız,” diye cevap verdi. “Olurulmaz’a gitmek için başka bir yol bulmalıyız. Hemen.” Dizginleri bir eline alarak kolunu belime doladı. “Bizi Tir Na Nog’un yakınlarına götürecek başka bir hat biliyorum ama orası bir Yaz perisi için... tehlikeli bir yer.”

“Zindan’dan bahsediyorsun, değil mi?” dedi Grimalkin birden kucağımda belirip sanki oraya aitmiş gibi kıvrılırken. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. “Kızı oraya götürmek istediğinden emin misin?”

“Şu an başka seçeneğimiz yok.” Belimi daha sıkı tutarak atı sürmeye başladı ve New Orleans sokaklarına daldık.

GERÇEK DÜNYADA yarı peri olmanın nasıl bir şey olduğunu ya da en azından güçlü, safkan bir perinin yanında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. At parlak ışıklarla donatılmış sokaklardan, araçların ve insanların arasından koşturuyor ve kimse bizi görmüyordu. Kimse bizim olduğumuz tarafa bakmıyordu bile. Normal insanlar peri dünyasını göremiyordu; etraflarında

olmasına rağmen. Tıpkı çöpleri karıştırıp kemikleri ve pek detaylı düşünmek istemediğim şeyleri kemiren iki goblini göremedikleri gibi. Ya da telefon kulübesinin üzerine kurulmuş, bir kartal ciddi-yetiyle sokakları izleyen yusufçuk kanatlı hava perisini. Bourbon Sokağı'ndaki barların birinden çıkan bir grup cüceye neredeyse çarpıyorduk. At koşturmaya devam ederken sakallı kısa adamlar bize sarhoş sarhoş küfürler savurdular.

Fransız Mahallesi'nin iyice içine girmiştik ki Ash, atı taş binalardan birinin önünde durdurdu. Kaldırım boyunca eski siyah panjurlar ve kapılar göze çarpıyordu. Kalın, siyah bir kapının üzerinde salınan bir tabelada Eski Zindan yazıyordu ve eşliğine kan görünümlü boya sıçratılmıştı. En azından boya olduğunu umuyordum. Ash kapıyı ittiğinde oldukça uzun ve dar bir yolla karşılaştık, sonra bana döndü.

Kulağıma, "Burası Tekinsiz bölgesi," diye mırıldandı. "Sürekli burada takılan bir grup var. Kimseyle konuşma ve yanımda dur."

Başımla onayladım ve yürümek için hayli dar olan kapalı alana baktım. "Ata ne olacak?"

Ash atm çantasını çıkardı ve dizginlerini gölgelere fırlattı. Çantayı omzuna atarken, "Evine giden yolu bulacaktır," diye mırıldandı. "Hadi, gidelim."

Dar koridorda Ash önde, Grim arkamda ilerledik. Yol küçük bir avluyla son buldu, binanın önündeki hendeğe minik bir şelale akıyordu. Köprüden geçerken sıkın ve bizi hiç umursamayan bir insan güvenlikçiyi geçtik, sonra karanlık, rengi kırmızıya çalan bir odaya girdik.

Duvardaki gölgelerin arasından kocaman, yeşil bir trol sinirli kızıl gözleriyle röksplör. Kuralsız ve gerisizdantey.org

“Bir Yaz eniği kokusu alıyorum,” diye gürledi yolumuzu keserek. Yakından bakınca, bataklık yeşili teni ve uzun pençeli parmaklarıyla neredeyse üç metreydi. Kırmızı boncuk gibi gözleri bana dik dik bakıyordu. “Ya çok cesursun ya da gerçekten de salaksın, enik. *Phouka*’nın³ tekiyle bir iddia mı kaybettin? Buraya Yaz perileri giremez, defol.”

“Benimle beraber,” dedi Ash, trol kadının beni görmemesi için öne çıkmıştı. “Sen de yolumuzdan çekileceksin. Gizli hattı kullanmamız gerekiyor.”

“Prens Ash.” Trol bir adım geri attı ama yoldan çekilmedi. Tekinsiz Divanı Prensi’yle yüzleşince birden ağlamaklı olmuştu. “Majesteleri, sizi içeri alırdım ama...” Ash’in omzunun üstünden bana baktı. “Patron içmediğimiz sürece burada kesinlikle Yaz kanı istemediğini söylüyor.”

“Sadece geçiyoruz,” diye yanıtladı Ash o sakın sesiyle. “Biri bizi fark etmeden gitmiş olacağız.”

“Majesteleri, yapamam,” diye karşı çıktı trol, sesi kararsızdı. Omzunun üzerinden arkasına baktı, sesini alçalttı. “Eğer geçmesine izin verirsem işimi kaybedebilirim.”

Ash elini gelişigüzel bir biçimde kılıcının kabzasına indirdi.

“Eğer vermezsen kelleni kaybedebilirsin.”

Trolün burun delikleri açıldı. Yeniden bana bakıp Kış Prensi’ne döndü, bir yandan pençelerini esnetiyordu. Etrafındaki hava giderek soğumasına rağmen Ash hareket etmedi. Sonunda trolün nefesi yüzünün önünde asılı kaldı.

3 İrlanda mitolojisinde şekil değiştirebilen, siyah at, keçi ya da tavşan görünümüne bürünebilen yaratıklar. Kırsal ya da denizci topluluklara yardımcı olabildikleri gibi sorun da çıkarabilen bu yaratıklar hem iyi hem de kötü şans getirebilirler. (ed.n.)

Ne kadar zor durumda olduğunun farkına varan dev peri sonunda geri çekildi. “Tabii ki, Majesteleri,” diye mırıldanıp kavisli siyah pençesiyle beni işaret etti. “Fakat bir şişeye tıklıp bir sonraki içki spesiyali olarak sunulursa sizi uyarmadım demezsiniz.”

“Aklımda tutarım,” dedi Ash ve beni Zindan’a soktu.

Zindan korkunç dekoruyla bir bar veya gece kulübünden farksızdı, tabii çok daha dehşet verici bir kalabalığı vardı. Duvarlar tuğladan, ışıklar loş ve kırmızı olduğundan her şey koyu kırmızı görünüyor, bar boyunca öfkeli canavar kafaları duvarda asılı duruyordu. Müzik üst kattaki bir odadan tavanı titretiyor, AC/DC çığlık çığlığa *Back in Black*’i söylüyordu.

Ellerinde içkilerle barda oturan ölümlü müşteriler de vardı ama ben sadece insan olmayanları fark ediyordum. Goblinler ve *satyr*’ler⁴, *phouka* ve kızıl kepli askerler, köşede koca masrapa dolusu koyu mor sıvıyı tek başına içen yalnız dev. Görünmez ve gizli Tekinsiz perileri bir sürü insan arasında gezinip içkilerine tükürüyor, sarhoş olanlara çelme takıyor ve cüzdanlarından bir şeyler çalıyorlardı.

Ürperip geri çekildim fakat Ash yavaşça elimi tuttu. Yeniden, “Yanımda dur,” diye mırıldandı. “Burası üst kat kadar kötü değil, yine de dikkatli olmalıyız.”

“Üst katta ne var?”

“Kafatasları, kafesler ve dans pisti. Görmek isteyeceğin bir şey değil, bana güven.”

Bar müşterileri ve masalar arasında yürüyüp arka tarafa doğru giderken Ash sıkıca elimi tutmaya devam etti.

4 Yunan mitolojisinde doğayı simgeleyen cinler. Gövdelerinin üstü insan, belden aşağısı teke biçimindedir. (ed.ii.)

Grimalkin gayet normal olarak kaybolmuştu, yani odanın her köşesinden soğuk ve aç bakışları yalnızca biz üstümüze çekiyorduk. Köpekbalığı dişli ve kurbanının kanma banılmış kepiyle kısa boylu bir kızıl kepli, biz masasının yanından geçerken uzanıp tişörtümü tuttu. Kaçmaya çalıştım fakat alan çok dardı ve pençe-siyle tişörtümü yakalamıştı.

Ash döndü. Mavi bir ışık parladı ve yarım saniye sonra kızıl kepli boğazında parıldayan mavi kılıçla donakaldı.

“Sakın. Hareket. Etme.” Ash’in sesi kılıcının yaydığı soğukluktan daha da soğuktu. Kızıl keplinin âdemelması inip kalktı ve yavaşça pençesini geri çekti. Tekinsiz perilerinin kalanı da donakalmış ve bize parlayan, düşmanca gözlerle bakıyordu.

“Meghan, git.” Ash kalabalığın kalanına tehditkâr bir ifadeyle, kalkmaya yeltenecek kimse var mı diye bakıyordu. Kimse hareket etmedi. Onun ve sandalyesinde hareketsiz duran kızıl keplinin yanından geçtim ve odanın ucuna doğru ilerledim.

“Bu taraftan, insan.” Vücudundan önce gözleri görünen Grimalkin bir koridorun köşesinde belirdi. Arkasındaki dar koridor loştu ve dumanla kaplıydı. Garip bir şekilde duvar yerine yerden tavana kadar kitap rafları vardı; böylesi Fransız Mahallesi’nden ziyade bir kütüphanede veya eski bir malikânede bulunurdu.

Kitaplara bakarken, “Peki, neden bir gotik barın arka tarafında kütüphane var?” diye sordum. “Kara sanatlar için büyü kitapları mı? İnsan ordövrleri için tarifler mi var yoksa içlerinde?”

Grimalkin güldü.

“İzle ve öğren, insan.”

O an koridorun sonundaki kitap rafı savrulurak açıldı ve iki genç kız kahkaha atıp kıkırdayarak dışarı çıktı. Onlar geçerken gözlerimi kırıpıştırıp kenara çekildim, leş gibi sigara ve alkol

kokuyorlardı. Arkama baktığımda kapanan panelin arka tarafındaki tuvalet, lavabo ve aynanın olduğu odayı görüp Grimalkin'e şaşkınlıkla baktım.

"*Lavabo mu?*"

Grimalkin esnedi. "İnsanların kendilerini eğlendirmek için yaptıkları inanılmaz," dedi gözkapakları yarı kapalı halde. "Sarhoş olup kapıyı bulamadıklarında çok daha eğlenceli oluyor. Yine de devam etmeliyiz. Kızıl kepliler seninle biraz fazla ilgilendi."

Arkamı dönüp baktığımda kızıl kepliye üç arkadaşının daha katıldığını gördüm, dört peri de bize tersçe bakıyor ve aralarında mırıldanıyordu. Ash bize koridorda katıldığında kılıcı hâlâ elindeydi ve üstünden süzülen sis, etraftaki dumanla dans ediyordu.

Beni koridorun sonuna doğru iterek, "Acele edin," diye bağırdı. "Burada dikkat çekmemiz hoşuma gitmedi. Kedi, hattı açtın mı?"

"Bana bir saniye ver, Prens." Grimalkin iç geçirdi ve az önce açılan panele aylakça yürüdü.

"Bekle, sen onların prensi değil misin?" Meraklanmıştım. "Onlar da Tekinsiz, değil mi? Bizi rahat bırakmalarını emredemez misin?"

Ash zayıf ve keyifsizce gülümsedi. "Ben bir prensim," diye yanıtladı, gözleri hâlâ bize bakan kızıl keplilerdeydi. "Ama tek prensleri ben değilim. Ağabeylerim de seni arıyor. Eminim ki Rowan'ın gözleri ve kulakları her yerededir. O benden çok daha gaddar. Bu kızıl kepliler ona çalışıyor olabilir ya da Mab'in ajanları olabilirler. Her türlü, buradan ayrıldığımız anda *birini* bundan haberdar edecekler. Garanti ederim."

"Mükemmel bir aileye benziyor," diye mırıldandım.

Ash hıhladı. "Tahmin bile edemezsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Grimalkin koridorun sonundan, “Tamamdır,” dedi. “Hadi gidelim.”

Ash beni iteleyerek, “Önden git,” dedi. “Kimsenin bizi takip etmediğinden emin olacağım.”

Paneli çekerek açtığımda karşımda pis lavabolu ve boyalı duvarlarıyla küçük bir tuvalet görmeyi bekliyordum. Onun yerine koridoru buz, ağaç kabuğu ve ezilmiş yaprak kokan soğuk bir rüzgâr kapladı ve Olurolmaz’ın gri, sisli ormanı önümüzde uzandı.

Önce Grimalkin girdi ve siste neredeyse görünmez oldu. Geçitten geçtiğimde öteki tarafının yarılmış bir ağaç gövdesi olduğunu görerek takip ettim. Ash eğilerek geçti ve kapıyı arkamızdan yavaşça kapadı ve kapı fani dünyayı arkasında bırakarak hiçliğe karıştı.

Yabanılormanın bu tarafında hava daha soğuktu. Zemin ve ağaçların dalları buz tutmuştu ve tenimi sis sarıyordu. Birkaç metre ötesini göremiyordum. Her şey fazlasıyla sessiz ve durağandı; sanki orman, nefesini tutuyor gibiydi.

“Tir Na Nog yakında,” dedi Ash, sesi sis yüzünden boğuk duyuluyordu. Nefesi benimki gibi havada tütmüyor ya da asılı kalmıyordu. Titreyerek ısınmak için ellerimi kollarıma sürttüm. “Hızlı hareket etmeliyiz. Kış’a olabildiğince hızla varmak istiyorum.”

Yorgundum. Bacaklarıma hem at sürmekten hem de yürümekten kramp girmişti, başım ağrıyordu ve soğuk son gücümü de emiyordu. Ayrıca tecrübelerimden de bildiğim üzere Tir Na Nog’a yaklaştıkça hava daha da soğuyacaktı.

Neyse ki Grimalkin isteksizliğimi fark etti. Kuyruğunu sallayarak, “İnsan yorgunluktan yığılmak üzere,” diye belirtti. “Biraz daha zorlarsak sadece bizi yavaşlatır. Belki de dinlenecek bir yer aramalıyız.”

“Yakında,” dedi Ash ve bana döndü. “Biraz daha ilerleyelim, Meghan. Bunu yapabilir misin? Tir Na Nog sınırını geçtiğimiz an duracağız.”

Yorgunlukla onayladım. Ash elimi tuttu ve Grimalkin’in önderliğinde kıvrılan sise doğru yürüdük.

Dakikalar sonra, arkamızdan bir uluma sesi geldi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YAŞAYAN SOĞUK

Ash durdu; tüyler ürpertici haykırışın yankısı sisin içinde kaybolurken vücudundaki bütün kaslar gerilmişti.

“İmkânsız,” diye mırıldanırken sesi korkutucu ölçüde sakindi. “Yeniden peşinizde. Nasıl olur? Bizi nasıl bu kadar çabuk bulabildi?”

Grimalkin aniden uzun ve sessizce tıslayınca tüylerim diken diken oldu. Kedi daha önce hiç böyle yapmamıştı. Tüyleri omuzları ve sırtı boyunca dikleşirken, “Avcı,” dedi. “En Eski Avcı, İlk olan.” Bize bakarken dişlerini gösteriyor, öldürücü ve vahşi görünüyordu. “Hemen kaçmalısınız! Eğer peşinizdeyse hızla gelecektir. Kaçın, hemen!”

Kaçtık.

Orman sisin içinde karanlık ve belli belirsiz, gölgeli şekillerle bir görünüp bir kayboluyordu. Olduğumuz yerde dönüp duruyor muyduk, yoksa Avcı’nın pençelerine doğru mu koşuyorduk, bilmiyordum. Grimalkin ortadan kaybolmuştu. Kalın siste yönünüzü

de kaybetmiştik. Korkutucu beyazlığın içinde kaçarken sadece Ash'in nereye gittiğini bildiğini umuyordum.

Uluma sesi yeniden duyuldu, bu sefer daha yakında ve daha heyecanlıydı. Cesaret edip arkama baktığımda sis ve gölgelerden ötesini göremedim. Fakat o her ne ise, nerede olduğunu ve giderek yaklaştığını *hissedebiliyordum*. Artık kaçtığımızı görebiliyordu, boynumun arkası cezbedici bir hedefti. Telaşa kapılmamaya çalışıp Ash'in elini tutarak orman boyunca koşmaya devam ettim.

Ağaçlar azaldı, sis biraz dağıldı ve önümüze aniden derin bir uçurum çıktı, devasa bir yaratığın ağzı gibi geniş ve açıktı. Ash uçurumun kenarına iki metre kala beni durdurduğunda çakıllar sarp yamaçtan gürültüyle yuvarlanarak diplerdeki sis nehrinde kayboldu. Topraktaki çatlak, yabanılormanın iki tarafına doğru uzanıp bizi güvenli olan öteki taraftan ayırıyordu.

Uçurumun ötesinde karla kaplı, buzlu ve bozulmamış bir alan uzanıyordu. Ağaçlar buzla kaplı ve donmuştu, her dalm ana hatları kristalle çizilmiş gibiydi. Zemin bulutlardan bir battaniye gibi, beyaz ve yumuşacık görünüyordu. Kar yığınları güneşin altında milyonlarca minik elmas gibi parlıyordu. Tır Na Nog, Kış Diyarı, Mab ve Tekinsiz Divanı'nın evi.

"Bu taraftan." Ash elimi tuttu ve uçurum boyunca beni çekti. Yabanılormandan gelen sis uçurumdan aşağı sanki yavaş çekimdeki bir şelale gibi dökülüyordu. "Köprüye ulaşırsak onu durdurabilirim."

Nefes nefese kalmıştım ama vadiyi takip ederek ilerlediğimde rahat bir nefes verdim. Yaklaşık yüz metre ötede tamamen buzdan yapılmış, kemerli bir köprü tüm cazibesiyle güneşin altında parlıyordu.

Sağımızdaki ağaçların arasında bir şey çatırdadı; büyük ve hızlı bir şey. Avcı artık sessizdi; ulumuyor ya da boğazının derinliklerinden sesler çıkarmıyordu. Öldürücü darbeyi indirmek için yaklaşıyordu.

Köprüye ulaştığımızda Ash beni buzlu zemine doğru itti. Muhafız veya korkuluk yoktu, yalnızca dehşetengiz bir uçurumun üzerindeki ince kemer vardı. Midem kasılarak karşıya doğru yürümeye başladım, aşağıya bakmamaya çalışıyordum. Köprü buzdan olduğu için tamamen şeffaftı ve ayaklarımın altındaki baş döndürücü yüksekliği gördükçe sanki boşluğun üstünde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Ayağım kayınca yalpaladım ve kalbim çılınca atmaya başladı. Tam arkamda duran Ash kolumu sıkıca tuttu ve bir şekilde karşıya geçtik.

Köprüden çıktığım an Kış Prensi kılıcını çekti. Kaldırıp ince köprüye indirirken güneş ışığı kılıcın üzerinde parıldadı. Köprü çatladı ve buz parçaları havada uçuşurken ışıldadı. Ash ikinci kez vurmak için kılıcını yeniden kaldırdı.

Uçurumun öteki tarafında karanlık ve devasa bir şey ağaçların arasından çıkıp sisi dağıttı. Sis ve gölgelerin ardında onu tam göremiyordum ama parlak sarı-yeşil gözleriyle çok büyük, siyah ve korkutucuydu. Ash'in ne yaptığını gördüğünde kükreyip havayı titretti, hemen ardından köprüye yöneldi.

Ash tekrar tekrar kılıcını indirdi ve sağır edici bir çatırtıyla buzdan köprü çatladı. Bizim tarafımızdaki ucu kopup boşluğa savruldu ve düşüp tepenin yanında kırılırken tiz bir ses çıkardı. Öteki taraftaki gölge durdu, yeşil gözleri uçurumun kenarında gidip gelirken hiddetle parıldıyordu. Sonra bir anlığına kocaman

beyaz dişlerini gösteren bir hırıltıyla dönüp sisli yabanılormanda gözden kayboldu.

Rahatlayarak ürperdim ve karın üstüne yığıldım, nefes nefeseydim, sanki ciğerlerim, bacaklarım ve bütün vücudum alev alev yanıyordu. Adrenalinin etkisi geçtikçe uçurumun bu tarafının nasıl da soğuk olduğunu fark ettim. Buzdan rüzgâr kemiklerimi bıçak gibi kesip vücuduma saplanıyordu.

Ash yanımda diz çöktü ve yavaşça beni kendine çekerek kollarıyla sardı. Ona yaslandığımda kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum. Alnını alnıma yaslamıştı, sessizdi, hiçbir şey söylemiyordu. Sadece oradaydı.

Az sonra, “Hadi,” diye mırıldandı. “Dinlenecek bir yer bulalım.”

“Avcı ne olacak?”

Beni çekip ayağa kaldırarak kalktı. Önümüzdeki uçurumu göstererek, “Buz Boğazı iki tarafta doğru kilometrelerce uzanıyor,” dedi. “Kuzeyde Ejderdişi Dağları ve güneyde Kırık Cam Denizi’ne kadar. Avcı uzunca bir süre bir yol bulup da karşıya geçemez. Ayrıca,” diye ekledi gözlerini kısarak, “burası *benim* diyarım. Bize saldıracağını sanmıyorum.”

“O kadar emin olma, Prens,” dedi Grimalkin köprüünün kalan parçası üzerinde ortaya çıkarak. “Avcı senden yaşlı, hem de çok. Avının peşindeyken kimin diyarında olduğunu umursamaz. Eğer senin peşindeyse onu yeniden görürsün.”

Hapşırdım ve kedi kulaklarını dikti. Ash bileğimden tutarak beni uçurumdan uzaklaştırdı ve boşluktan gelen rüzgârı kapamak için önüme geçti. Ben sıcak kalmak için kendime sarılırken Prens, “Karşıya geçebilirse o zaman düşünüyoruz,” dedi. “Ama gece çöküyor, aynı zamanda soğuk da. Meghan’ı içeri almalıyız.”

“Buz saçağına dönmeden mi? Bence de.” Grimalkin kırılmış köprü kalıntısından atlayıp hafifçe kara indi. “Bildiğim tek sığınak, donmuş ormandaki yaşlı Liaden’in yeri. Herhalde kızı oraya götürmüyorsun?” Ash’in sabit bakışı altında gözlerini kırptırdı. “Götürüyorsun. Pekâlâ, bu ilginç olacak. O zaman beni takip edin.” Yürürken karın üstünde hafif pati izleri ve beyazlığın üzerinde belli belirsiz kayan bir bulut bırakıyordu.

Ash’e, “Liaden kim?” diye sordum.

Cevap veremeden uçuşumdan yükselen buz gibi sert bir rüzgâr içime işleyip havaya kar uçuşturdu. “Sonra,” dedi Ash kabaca, biraz çekştirerek. “Grimalkin’i takip et. Hadi.”

Ormanın içine doğru pati izlerini takip ettik. Bazısı kollarımdan daha uzun ve bir mızrak kadar sivri buz sarkıtları, donmuş ağaçlardan sarkıyordu. Sık sık biri kopup çatırdayarak yere düşüyordu. Buradaki soğuk canlıydı, tenimi yakıyor, nefes aldığımda ciğerlerimi bıçaklıyordu. Kısa süre sonra şiddetle titremeye başladım, dişlerim takırdıyordu ve süveterleri, sıcak banyoları ve kalın bir battaniyenin altında ilkbahara kadar gizlenmeyi özlemle düşünüyordum.

Ağaçlar sıklaştıkça orman karanlıklaştı ve sıcaklık daha da düştü. El ve ayak parmaklarımı pek hissetmiyordum, soğuk beni halsizleştirmişti. Sanki buzdan eller ayaklarımı tutup beni aşağı çekiyor, top gibi kıvrılıp hava ısınana kadar uyumamı istiyor gibiydi.

Ağaçlardaki bir renk ışıltısı dikkatimi çekti. Üzerimdeki dala kara karşın parlak, kırmızı, küçük bir kuş tünemişti. Gözleri kapalıydı ve soğuk yüzünden tüylerini kabartmış, tüylü kırmızı bir top gibi görünüyordu. Tamamıyla buzun içinde kalmıştı, başından ayak parmağına kadar kristalize suyla kaplıydı, o kadar berraktı ki bütün ayrıntıları görebiliyordum.

Görüntünün beni ürpertmesi gerekirdi ama o kadar çok üşüyordum ki tek hissedebildiğim uyuşukluktu. Bacaklarım başka birine aitti, ayrıca ayaklarımı hissetmiyordum. Bir dala takılıp düştüm, kar kütesine yığıldığımda buz kristalleri gözlerime battı.

Aniden uyku geldi. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ve tek isteğim kafamı koyup kış uykusuna yatan bir ayı gibi uyumaktı. Oldukça çekici bir düşünceydi. Artık soğuk değil, tamamıyla uyuşmuş hissediyordum ve karanlık cezbedici gelmeye başlamıştı.

“Meghan!”

Kış Prensi karda dizüstü çökerken sesi hissizliğimin tabakalarından geçti. “Meghan, kalk,” dedi, sesi ısrarcıydı. “Burada yatamazsın. Donarsın. Hareket etmezsen ölürsün. Kalk.”

Denedim fakat tek yapmak istediğim uyumakken kafamı kaldırmak bile çok büyük güç gerektiriyormuş gibi geliyordu. Ne kadar yorgun olduğuma dair bir şeyler mırıldandım ama sözcükler boğazımda donup kaldılar ve sadece homurdanabildim.

“Soğuk onu ele geçirmiş.” Grimalkin’in sesi çok uzaklardan geliyordu. “Donmaya başladı bile. Şimdi kaldırmazsan ölecek.”

Gözkapaklarımı açık tutmaya çalışsam da kapanıp duruyorlardı. Eğer gözlerimi kaparsam donup sonsuza dek öyle kalacaklardı. Parmaklarımla onları açık tutmayı denedim fakat ellerimi kar kaplamıştı ve artık hissedemiyordum.

Boş ver, diye kulağıma fısıldadı soğuk. Boş ver, uyu. Bir daha asla acı hissetmeyeceksin.

Gözkapaklarım titredi ve Ash adeta hırladı. “Lanet olsun, Meghan,” diyerek iki kolumdan tuttu. “Eve bu kadar yaklaşmışken seni kaybetmeyeceğim. Kalk!”

Ayağa kalkarken beni de çekti ve daha ben ne olduğunu anlayamadan dudaklarını benimkine yapıştırdı.

Uyuşukluk geçti. Yerine şaşkınlık doldu, kalbim atıyor, midem düğümleniyordu. Kollarımı boynuna doladım ve kollarının bizi birleştirdiğini hissederek keskin, donuk kokusunu içime çekerek onu öptüm.

Ayrıldığımızda hızla nefes alıyordum, onunsa kalbi parmaklarımın altında delicesine atıyordu. Yeniden üşümeye başlamıştım ama bu sefer soğuğu hoş karşılıyordum. Ash iç çekti ve alnını alnıma koydu.

“Hadi, seni bu soğuktan kurtaralım.”

Grimalkin yeniden kaybolmuştu, belki de tutkulu gösterimizden rahatsız olmuştu ama narin pati izleri karnın üzerinde görünüyordu. Sonunda iki kurumuş ağacın altındaki küçük, yıkık dökük bir kulübeye varana kadar izleri takip ettik.

Kimsenin orada yaşadığını düşünmezdim fakat bacadan duman çıkıyor ve pencerelerden loş bir turuncu ışık süzülüyordu, yani içeride biri olmalıydı.

Donduran soğuktan dolayı içeri girmek için can atıyordum ama Ash elimi tuttu ve ona bakmam için beni zorladı.

“Şu an Tekinsiz bölgesindesin, bunu unutma,” diye uyardı. “Odada ne görürsen gör, gözlerini dikme ve sakın kadının bebeği hakkında yorum yapma. Anladın mı?”

Başımla onayladım; yeniden ısınmak için her şeyi kabul edebilirdim. Ash beni bıraktı ve gıcırdayan karla kaplı verandaya adım atarak yavaşça kapıyı tıklattı.

Kapıyı yorgun, kanlı gözleriyle bir kadın açtı. Gri bir elbise ve cüppe vücudunu eski perdeler gibi sarıyordu, yüzü de kısmen genç olmasına rağmen kırışmış ve çökmüştü.

“Prens Ash?” dedi, zar zor nefes alır gibi. “Sürpriz oldu. Sizin için ne yapabilirim, Majesteleri?”

“Geceyi burada geçirmek istiyoruz,” dedi Ash sessizce. “Ben ve refakatçim. Seni rahatsız etmeyeceğiz ve sabah olmadan gitmeyi planlıyoruz. Bizi içeri alır mısın?”

Kadın gözlerini kırptırdı. Kapıyı tamamen açarak, “Tabii ki,” diye mırıldandı. “Lütfen içeri girin. Rahat edin, zavallı çocuklar. Ben Liaden.”

Tam o an kadının diğer kolunda sevgiyle tuttuğu bebeğini gördüm ve nefesimin kesilmemesi için dudağımı ısırdım. Kirli, beyaz battaniyeye sarılı kırıksık, korkunç yaratık hayatımda gördüğüm en iğrenç varlıktı. Şekilsiz başı vücuduna oranla çok büyüktü, minik uzuvları buruşmuş ve ölü gibiydi, derisi de sanki boğulmuş ya da soğukta bırakılmış gibi sağlıksız bir mavi tonundaydı. Zayıfça tekme atıyor ve güçsüz, tüyler ürpertici bir şekilde ağlıyordu.

Tren kazası izliyorum gibiydim. Gözlerimi ondan alamıyordum ki Ash beni göğsümden keskince dürttü. İstemsizce, “Memnun oldum,” dedim ve eşikten içeri, odaya doğru onu izledim. İçerideki şöminede ateş çıtırdayarak yanıyordu. Sıcaklık donmuş uzuvlarıma işleyince rahatlayarak iç çektim.

Kulübenin hiçbir yerinde beşik yoktu, kadın da kucağındaki bebeği, sanki bir şeyin onu almasından korkarmış gibi odada gezdirerek hiç bırakmıyordu.

Liaden bebeği bir başka pis, bir zamanlar beyaz olduğunu tahmin ettiğim battaniyeye sararken, “Kız pencerenin altındaki yatağa yatabilir,” dedi. “Şimdi gitmem gerek, lütfen evinizdeymiş gibi rahat olun. Dolapta çay ve süt, gardıropta da fazladan battaniye var. Gece yarısı yaklaşıyor, artık gitmeliyiz. Elveda.”

Bebeğini göğsüne yakın tutarak kapıyı açtığında içeriyi acı verecek kadar soğuk havayla doldurdu ve gecenin içine süzüldü.

Kapı arkasında kapıyı kapattı. Kızın adı: <https://rantey.org>

“Nereye gidiyor?” diye sordum, bir yandan ateşe yaklaşarak. Parmaklarıma sonunda biraz his gelmişti, iğneler batıyor gibiydi. Ash bana bakmadı.

“Bilmek istemezsin.”

“Ash...”

İç çekti. “Yeniden bütün ve sağlıklı olması için bebeğini ölümlü bir bebeğin kanında yıkayacak. Tabii bu sadece kısa bir süreliğine işe yarayacak.”

İrkildim. “Bu korkunç!”

“Sen sordun.”

Ürperdim ve kulübenin pis penceresinden bakarken kollarımın üst tarafım ovdum. Camdan ay ışığı süzülüyordu ve ötemizdeki alan da kaskatı donmuştu. Burası Ash’in dediği gibi, Tekinsiz bölgesiydi. Evimden ve ailemden, normal bir hayatın güvenliğinden çok uzaktun.

Gözlerimi kapadığımda titremeye başladım. Kış Divanı’na ulaştığımda bana ne olacaktı? Mab beni bir zindana mı atacaktı yoksa goblinlerine yem mi edecekti? Yüzyıllar yaşındaki bir peri kraliçesi ezeli rakibinin kızına ne yapabiliirdi? Ne yapacaksa benim açımdan iyi olabileceğini hayal dahi edemiyordum. Korku içimi burktu.

Ash’in arkamda hareket ettiğini hissettim, o kadar yakındı ki nefesini ensemde duyuyordum. Dokunmadı ama sessiz ve güçlü varlığı beni biraz sakinleştirdi. Oysa beynimin mantıklı kısmı aslında en çok ondan korkmam gerektiğini söylüyordu.

“Peki, şimdi ne olacak?” diye sordum sıradan bir tavırla, sesimde suçlayıcı bir ton olmanasına dikkat ederek. Tabii yine de oldu. “Kış Divanı’nın esiri miyim? Misafiri miyim? Mab beni zindana mı atacak, yoksa benim için daha ilginç planları mı var?”

Ash duraksadı, sonunda konuşmaya başladığında sesindeki isteksizliği duyabiliyordum: “Amacının ne olduğunu bilmiyorum,” dedi yumuşakça. “Mab planlarını benimle ya da başkasıyla paylaşmaz.”

“Orası benim için tehlikeli, değil mi? Sonuçta Oberon’un kızımı. Herkes benden nefret edecek.” Kızıl keplinin aç bakışlarını hatırlayıp kollarımı ovaladım. “Ya da beni yemek isteyecekler.”

Elleri hafifçe omuzlarımı yakaladığında ürperdim ve kalbim göğsümde çırpındı. “Seni koruyacağım,” diye mırıldandı; sesi sanki kendisiyle konuşuyormuş gibi giderek alçaldı. “Bir şekilde.”

Grimalkin aniden ortaya çıkıp ateşin yanındaki tabureye atladığında yerimde sıçradım. Ash de ellerini çekti. Benden uzaklaştığı için üzül müştüm. “Biraz dinlen,” dedi Kış Prensi. “Başka bir sorunla karşılaşmazsak yarın gece Kış Divam’na varmış oluruz.”

Dikkatle pencerenin altındaki yatağa uzandım ve bu yatağı en son neyin kullandığını düşünmemeye çalıştım. Ash kapıyı gözetleyebilmek için ateşin yanındaki bir sandalyeyi döndürüp oturdu, kılıcını da kucağına almıştı. Yatak şaşırtıcı biçimde sıcak ve rahattı, ben de ateşin yanında oturan Ash’in profilini izlerken uyuyakaldım.

Gece bir ara uyanmış olmalıyım, belki de rüya gördüm çünkü gözlerimi açtığımda Ash ve Grimalkin’in şöminenin önünde sessizce konuştuklarını fark ettim. Sesleri duyulmayacak kadar alçaktı ama Ash’in ifadesi umutsuzluk doluydu. Elini saçında gezdirip Grimalkin’e bir şey dedi ve kedi yavaşça onayladı. Gözlerimi kırpıtm ya da belki de yeniden uyuyakaldım çünkü gözlerimi yeniden açtığımda Grimalkin gitmişti. Ash ise şömine rafına ellerini dayamıştı, omuzları çöküktü ve uzun bir süre hareket etmeden alevlere baktı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AVCI

“Kalk.”

Beni uyku sersemliğinden tamamen uzaklaştıran soğuk ses, sabah duyduğum ilk şeydi. Ash sert ve boş bakan gümüşü gözleriyle tepemde dikiliyordu.

“Gidiyoruz,” dedi düz bir sesle. Yatağa attığı bir şey toz bulutu kaldırdı. Sanki bütün rengi emilmiş gibi gri ve tozlu, kalın, başlıklı bir pelerin. Arkasını dönüp, “Gardıropta buldum,” diye devam etti. “Seni donmaktan koruyacaktır. Hemen gitmeliyiz. Kış Divanı’na ne kadar erken varırsak o kadar iyi.”

“Grim nerede?” diye sordum, ayağa kalkmaya çalışırken ondaki ani duygu değişimiyle sersemlemiştim. Ash kapıyı açtığında içeri sert soğuk hava doldu.

“Gitti. Bu sabah erkenden çıktı.” Bekledi, ben pelerini omuzlarıma yerleştirirken kapıyı açık tutuyordu. Başlığı taktığımda hızla başımı salladı. “Hadi gidelim.”

“Bir şey mi geliyor?” diye sordum, karda arkasından koşarken nefesim havada bulutlar oluşturunuyordu. Her şey yeni bir buz katmanıyla kaplanmıştı. “Avcı yeniden mi peşimize düştü?”

“Hayır.” Bana bakmadı. “Hissedebildiğim kadarıyla öyle bir şey yok.”

Yutkundum. “Ben... yanlış bir şey mi yaptım?”

Bu sefer duraksadı ve iç çekti. “Hayır,” dedi yumuşak bir sesle. “Yanlış hiçbir şey yapmadın.”

“O zaman neden böylesin? Ash? Hey!” İleri atıldım ve giysisinin kolundan tutarak onu durdurdum.

“Bırak.” Ash’in sesinde hafif bir uyarı tonu vardı. Korkumu yenip inatla dik durdum.

“Yoksa ne? Beni öldürür müsün? Bu tehdidi zaten yapmamış mıydın?”

“Beni kışkırtma.” Fakat sesindeki soğukluk gitmişti, şimdi sadece yorgundu. İç geçirdi ve öteki elini saçma daldırdı. “Önemli değil. Sadece... Grimalkin’in dediği bir şey. Zaten bildiğim bir şey.”

“Ne?”

Döndü. “Meghan...”

Uzaktan gelen bir uluma ağaçların arasında yankılandı.

Sarsıldım, Ash dikelmişti, bakışları keskinleşti. “Avcı,” diye mırıldandı. “Yine. Nasıl bu kadar hızlı yetişebildi?”

Uluma yeniden duyulunca titreyerek Ash’e yaklaştım. “Bu Avcı da neyin nesi?”

Prens’in gözleri kısıldı. “Bilmiyorum. Ama bu iş burada bitecek. Hadi!”

Kar boyunca koşarken elimi sıkıca tuttu. Avcı’nın bir şekilde geçtiği köprü ve imkânsız uçurumu düşündüm ve bu planın işe

yaramasını umdum. Arkamızdaki durmak bilmeyen nasıl bir yaratıksa ondan daha hızlı koşmamız mümkünmüş gibi gelmiyordu.

Ağaçlar seyreldi ve güneşle parlayan sarp tepeler iki tarafımızda yükseldi. Devasa mavi ve yeşil kristal parçaları kenarlardan çıkıyor, karın üzerine ışıklarını düşürüyordu. Ash beni dar bir kanyondan geçirdi, dimdik yamaçlar bizi iki taraftan sıkıştırıyordu ki sonunda dağlarla çevrili karlı bir açıklığa çıktı.

Uluma sesi bir daha duyuldu ve geçtiğimiz vadide ürkütücü biçimde yankılandı. Her ne ise hızla yaklaşıyordu.

“Bu taraftan.” Ash elime asıldı ve beni açıklığın öteki ucuna doğru çekti. İki çam ağacının arasında, tepenin dik yamacındaki bir karaltı, ağzında diş gibi duran buz sarkıtlarıyla bir mağara girişini gözler önüne seriyordu.

“Git,” dedi Ash beni iterek. “İçeri gir, çabuk.”

Girişte buzların batmaması için dikkat ederek ve dikleşip etrafıma bakarak içeri girdim. Mağara kocaman, geniş ve buzla kaplı bir oyuktu ve güneş ışığı çok ama çok yukarıımızdaki deliklerden içeri düşüyordu. Tavan her santimetresi ışıldayan, bazı benden uzun buz sarkıtlarıyla parlıyordu. Mağaranın içinde bir esinti vardı ve bazı sarkıtlar rüzgâr çanları gibi içeriği müzikle doldurarak sallanıyordu.

Kış Prensi saçındaki karı silkeleyerek içeri girerken, “Ash,” dedim. “Ne...”

“Şişst.” Başımı uyarırcasına sallayıp parmağını dudaklarına koydu. Mağara boyunca yarısı karla kaplanmış iskeletleri işaret etti. Büyük bir hayvanın kemikleri ötemize yayılmıştı, göğüs kafesine geçmiş bir sarkıt vardı. İrkildim ve anladığımı belli ederek başımı salladım.

Sonra siyah ve korkunç bir şey mağara ağzından içeri dalarak karşıma çıktı.

Ash beni geriye çekti, başımın birkaç santimetre yukarısında dişler birbirine çarparken atmak üzere olduğum çığlığı durdurmak için eliyle ağzımı kapatmıştı. Dudaklarımı sıkıca kapatıyor olmasaydı tam önümde yanan iki sarı-yeşil gözün bana baktığını görünce yeniden çığlık atardım.

Bir kurttu, bozayı boyutlarında, dev gibi bir siyah kurt; daha uzun ve zayıftı ama bin kat daha korkutucuydu. Doğa belgesellerindeki, karın üstünden atlayan heybetli yaratıklardan değildi. Kurtlarla ilgili korku filmlerinde göreceğiniz türden bir canavardı: Koyu ve kabarık bir kürk, salyah ağız, gözbebeği olmayan ve parlak gözler. Ağzı, elimden de uzun, parıldayan dişlerini gösterecek şekilde açıktı ve çenesinden, kara düştüğünde kristalleşen salyalar akıyordu. Girişten yalnız kafası sığmış ama ağzını bana doğru uzatmıştı ve sırtıttığına yemin edebilirdim.

“Meghan Chase. Sonunda seni buldum.”

Devasa kurt girişi kırıp dökerken ve imkânsız olmasına rağmen bir şekilde içeri girerken Ash beni daha da geri, mağaranın dibine doğru çekti. Yaratık tamamen içeri girip tam boyunu gösterdiğinde kalbim durdu adeta. Bütün alanı dolduruyor gibiydi. Ash beni arkasına aldıktan sonra kayalara bastırıp kılıcını çekti. Kurt tüylerimi diken diken eden derin bir sesle kıkırdadı ve vahşi bir sırtısla dişlerini gösterdi.

“O küçük şeyle canımı acıtabileceğini mi düşünüyorsun?” Gırtlaktan gelen sesi mağara boyunca yankılanmış, üzerindeki sarkıtlar tehlikeli biçimde sallanmıştı. “Kim olduğumu biliyor musun, çocuk?” Dudaklarımı uzatarak başını eğdi. “Ben *Kurt*’um. Senden, Mab’dan, şu diyarda yürümüş herkesten daha yaşlıyım.

İnsanlar benim adımı bilmeden önce hikâyelerdeydim, o zaman bile benden korkarlardı.” Bir adım attı, koca pençesi kara battı. “Ben kapıdaki kurt, kırmızı başlıklı kızı büyükannesinin evine kadar takip eden yaratığım. Ben insana dönüşen kurt, içinde bir canavar olan adamım. Benim hikâyelerim anlatılan bütün hikâyelerin sayısından fazladır ve sen beni öldüremezsin.”

“Kim olduğunu biliyorum.” Ash’in titreyen sesi beni daha da korkutmuştu. Korkusuz ve sarsılmaz Ash’in bu şeyden korkması beni dehşete düşürmüştü. “Ama Yaz Prensesi için buradasın ve benim de onu kendi Divanıma götürme yeminim var. O yüzden onu almana izin veremem.” Kılıcım tehdit edercesine savururken Kış büyüğü etrafında süzülüyordu. “Önce beni geçmen lazım.”

Kurt gülümsedi. “Nasıl istersen.”

Çenesini genişçe açıp salyalı dişlerinin arasından dilini göstererek kükredi. Havada karanlık bir bulanıklık bırakarak çılgın bir hızla, tek atlayışta önümüze geldi. Kurt saldırırken arkaya sindim ama büyüğü etrafında salınan Ash hızla dönüp kılıcımı duvara geçirdi.

Silah sesi gibi sağır edici bir çatırtı mağarayı doldurdu. Tavan titredi, sarkıtlar çılgınca çıtırdadı ve sonra, sanki bir milyon porselen tabak aynı anda kırılıyormuş gibi ölümcül, parlak bir yağmurla çöktü. Kurt bir an durup yukarı baktı... ve binlerce sivri kristal sarkıtın altında kaldı.

Yere çarpan buzun sesiyle haykırarak gözlerimi kapayıp arkanu döndüm. Kar dindi, kakofoni bitti ve sessizlik oldu.

Parmaklarımın arasından bakmaya çalıştım ama Ash elimi tutarak görüşümü engelledi. “Bakma,” diye uyardı nazikçe ama arkasındaki kardan sızan kırmızı lekeyi gördüm ve midem kasıldı. “Hadi, buradan çıkalım.”

Mağaranın ortasındaki karanlık yığına bakmadan, oyuguñ girişinden sıkışarak açıklığa çıktık. Hafif, ufacık tanelerle kar yağıyordu. Titrek bir nefes aldım ve soğuk, ciğerlerimi yakarak hâlâ hayatta olduğumu hatırlattı. Mağara ağzına sertçe bakan Ash'e göz attım.

"Kurt," diye mırıldandı, kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Büyük Kötü Kurt. Onu gördüğünü söyleyebilecek çok az canlı vardır." Başını merakla sallayarak bana baktı. "Neden senin peşindeydi acaba? Onu kim yolladı da bu kadar uzağa kadar peşimizden geldi?"

"Mab?" diye tahmin yürüttüm. Ash güldü ve dudakları yapmacık bir şekilde kıvrıldı.

"Mab seni canlı istiyor," dedi mağara ağzından uzaklaşıp vadiye dönerken. Başlıgımı takıp karda yürümeye çalışarak peşinden gittim. "Ölmen onun işine yaramaz. Bu konuda oldukça açıktı. Ayrıca beni böyle bir riske atmazdı." Duraksadı, kaşlarını çattı. "Sanırım."

Aşırı kararsız görünüyordu. Ash'in Kraliçesinin, kendi öz anesinin ona zarar verip vermeyeceğini önemsemeden peşimizden Kurt'u gönderip göndermediğine emin olamaması içimi sızlattı. Aramızdaki mesafeyi kapadım ve koluna dokunmak için uzandım.

Kurt'un dev, kanlı başı gürleyerek aramıza girdi ve dengemi kaybederek yere yığıldım. Ash ışık hızında kılıcını çektiyse de geç kalmıştı. Canavar çenesiyle onu kolundan yakalamış ve uzağa savurmuştu. Çığlık attım.

"Sana söyledim, beni öldüremezsin!" dedi Kurt, kılıcıyla ayağa dikilen Ash'in yanma giderken. Kalın, kabarık postu kanla kaplanmıştı. Yere sürekli kan damlıyor, düştüğü yerde hafif bir kabarcık oluşturunuyordu. Vücutundan sivri uçlu mızraklar gibi

yüzlerce sarkıt çıkıyordu. Buna rağmen, acı hissetmiyormuş gibi rahatça hareket ediyordu.

Arkasında koyu kırmızı bir iz bırakarak Ash'i kısıtıran Kurt, "Aptal çocuk," diye hırladı. "Kazanamayacaksın. Ben ölümsüzüm."

"Meghan, kaç," dedi Ash, gözlerini Kurt'tan ayırmıyordu. Kılıcını kullandığı kolundan damlayan kan yerde iz bırakıyordu. "Kış Divanı uzak değil. Seni korurlar, karşına kim çıkarsa Ash'in seni gönderdiğini söyle. Kaç, şimdi!"

"Hiçbir yere gitmiyorum!"

"Hadi!"

Kurt kan, köpük ve sarkıt saçarak silkindi. "Seninle hemen ilgileneceğim, Prenses," diye hırlayarak çömeldi. Kabark postunun altında kasları gerildi ve uyluklarındaki ve kemikli göğsündeki sarkıtlar parıldadı. "Hazır mısın, çocuk? İşte geliyorum!"

O üzerine atlarken Ash kılıcını kaldırdı. Ben de Kurt'a saldırdım.

Kurt, Ash'e tüm ağırlığıyla darbe savurup üstüne gelen kılıcı umursamadan ikisinin de kara savrulmasına neden oldu. Devasa pençeleri Ash'in göğsüne ve altlarındaki kılıcı tutan kollarına saplandı. Kurt üste gelecek şekilde yere düştüler, çenesini Ash'in kafasını koparmak için kocaman açmıştı.

Bütün gücümle Kurt'a çarptım, parlayan buzdan mızrakları hedef alıp üstüne omzumu geçirdim. Sivri ucu pelerinimi delerek derimi kesti ama mızrağın da Kurt'un göğsünde daha derine indiğini hissettim. Dev yaratık şaşkın ve acılı bir havlamayla dönerek yanan sarı gözlerini bana dikti.

"Aptal kız! Ne yapıyorsun? Sana yardım etmeye çalışıyorum!"

Şaşıarak ona baktım, nefes nefeseydim. Kurt'un altındaki Ash kalkmaya çalıştı ama iki dev pençe onu tutuyordu. "Sen neden

bahsediyorsun?” dedim. “Eğer gerçekten bana yardım ediyorsan Ash’i bırak.”

Canavar başını salladı. “Seni kurtarıp bunu öldürmek üzere gönderildim,” derken ağırlığını Ash’in üstüne biraz daha vererek onun acıyla dişlerini sıkmasına neden oldu. “Artık esir değilsin, Prenses. Bırak da çocuğun işini halledeyim, sen de Yaz Divanı’na geri dön.”

“Hayır!” Kurt dönüp çenesini açarken öne atıldım. “Onu öldürme! Esir değilim. Bir anlaşma yaptık, sözleşme... o bana yardım ettikten sonra onunla Kış Divanı’na gidecektim. Beni alıkoymadı. Bu benim tercihim.”

Kurt yavaşça gözlerini kırptı. “Anlaşma yaptın,” diye tekrarladı.

“Evet.”

“Bununla bir anlaşma.”

“Evet!”

“O zaman... baban yanılmış.”

“Oberon mu?” Gözlerimi diktim, donakalmıştım. “Bunu yapmamı sana Oberon mu emretti?”

Kurt güldü. Dişlerini göstererek, “Kimse bana emir veremez,” diye gurledi. “Yaz Lordu senin esir alındığını zannetmiş. Benden seni bulmamı, esir alanını öldürmemi ve Yaz Divanı’na geri dönebilmen için de seni özgür bırakmamı istedi. Ayrı Kış bölgesinin derinliklerinde olacağını ve benim de bu zorluğu seve seve kabulleneceğimi düşünmüş.” Kurt duraksadı, o yoğun sarı gözleriyle beni iyice incelerken yüzünde bir rahatsızlık belirtisi oluştu. “Öte yandan, Kış Prensi’yle anlaşma yaptıysan iş değişir. Oberon’la anlaşmamız seni esir alan kişiden kurtarmam içindi ve seni esir alan kimse yok. O yüzden...” Kızgınlıkla hırlayıp isteksizce

geri çekilerek Ash'i serbest bıraktı. "Anlaşmanıza saygı gösterip gitmek zorundayım."

Sertçe bize bakarak kenara çekildi; avına bu kadar yaklaşmışken şimdi pençelerinden alınıyordu. Son anda fikrini değiştirme ihtimaline karşılık onunla Ash'in arasına girip Prens'in ayağa kalkmasına yardım ettim. Ash'in kılıcını kullandığı kolu kanyor, diğer kolu da göğüs kafesini sarıyordu, sanki Kurt'un ağırlığı hepsini kırmıştı. Kılıcını kınına koyarken takipçimize bakıp hafifçe reverans yaptı.

Kurt başıyla onayladı. "Çok şanslısın," dedi. "Bugünlük." Geri çekilirken bir daha silkelendi ve nefret dolu bir saygıyla bize baktı. "Güzel bir kovalamacaydı. Bir daha karşılaşmamamız için dua et, keza geldiğimi bile görmeyeceksin."

Başını geri atarak vahşi ve ürkütücü biçimde uluduğunda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kurt ağaçlara doğru atlıp kar ve gölgeler arasında gözden kayboldu ve yalnız kaldık.

Endişeyle Ash'e baktım. "İyi misin? Yürüyebilecek misin?"

Bir adım atıp sendeledi ve bir dizinin üzerine düştü. "Bana bir dakika ver."

"Hadi." Omzunun altından bir kolumu geçirdim ve onu dikkatle ayağa kaldırdım. Açıklık savaş alanına dönmüştü. Her yerde ezilmiş kar, çiğnenmiş bitkiler ve kan vardı. Tekinsiz avcılarının dikkatini çekebilirdi ve her ne kadar hiçbirinin Büyük Kötü Kurt kadar korkutucu olduğunu düşünmesem de Ash onlarla savaşacak halde değildi. "Mağaraya geri dönüyoruz."

Karşı çıkmadı, birlikte açıklığı geçip yalpalayarak buzdan mağaraya gittik ve başımızı eğerek içeri girdik. Zemin kırık buzlarla darmadağın olduğundan yürümek zor ve tehlikeliydi ama arka

tarafa doğru açık bir alan bulduk. Ash duvara yaslanarak çöktü, ben de pelerinin kenarından bir parça kopardım.

Kolunu üstünkörü sararken sessizdi ama bandajı bağlarken bana baktığını hissedebiliyordum. Kolunu bırakıp gümüşü bakışıyla yüzleşmek için başımı kaldırdım. Ash yavaşça gözlerini kırptı, yüzü beni anlamaya çalıştığı zamanlardaki ifadesine bürünmüştü.

“Neden kaçmadın?” diye sordu yumuşak bir şekilde. “Kurt’u durdurmasaydın Tır Na Nog’a gelmen gerekmeyecekti. Özgür olacaktın.”

Kaşlarımı çattım.

“Tıpkı senin gibi o anlaşmayı kabul ettim,” diye mırıldandım, bandajını birden çekerek bağlamıştım ama Ash homurdanmamıştı bile. Sinirlenip gözlerine dik dik bakmaya başladım. “Ne yani, sırf insanım diye hemen cayacağımı mı düşündün? En başından beri ne gibi bir işe girdiğimi biliyordum ve anlaşmamızın benim sorumluluğumdaki kısmını yerine getireceğim, ne olursa olsun. Ayrıca Mab’le karşılaşmamak için seni o canavara bırakacağımı düşündüysen beni hiç tanımamışsın demektir.”

“İnsan olduğun için,” dedi Ash, aynı sakın sesiyle gözlerime bakarak, “taktiksel bir fırsatı kaçırdın. Senin yerinde bir Kış perisi olsa beni kurtarmazdı. Duygularının araya girmesine izin vermezdi. Tekinsiz Divanı’nda sağ kalmak istiyorsan onlar gibi düşünmeye başlamalısın.”

“Peki, ben onlar gibi *değilim*.” Ayağa kalkıp geri adım attım, kırıldığımı ve aldatılmış hissettiğimi umursamamaya çalışıyordum fakat aptal gözyaşları gözlerimi zorluyordu. “Ben bir Kış perisi değilim, insan hisleri ve duyguları olan bir insanım. Bu yüzden de özür dilememi istiyorsan unut gitsin. Hislerimi senin gibi

saklayamam. Yine de bir dahaki sefere biri seni yemeye ya da öldürmeye çalışırsa sanırım seni kurtarmakla uğraşmayacağım.”

Uzaklaşmak için döndüm ama Ash ışık hızında kalkıp kollarımı tuttu. Karşı çıktım ama dizlerimi kilitleyip sırtımı dik tutsam da onunla kapışmak anlamsızdı. Yaralı olmasına rağmen benden çok daha güçlüydü.

“Nankör değilim,” diye kulağıma mırıldandığında kalbim pır pır etti. “Yalnızca anlamamı istiyorum. Kış Divanı zayıfları avlar. Bu doğasında var. Seni fiziksel ve duygusal olarak parçalamaya çalışacaklar ve ben seni her zaman koruyamayacağım.”

Titredim, kızgınlığım geçip yerini kendi şüphe ve korkularıma bıraktı. Ash iç geçirdi ve alınının kafamın arkasına değdiğini hissettim, nefesi boynumu serinletiyordu. “Bunu yapmak istemiyorum,” diye acı dolu bir sesle kabul etti. “Sana ne yapmaya çalışacaklarım görmek istemiyorum. Kış Divanı’nda bir Yaz perisinin pek şansı yoktur. Yine de seni götüreceğime dair yemin ettim ve bu yemine bağlıyım.”

Başını kaldırdı ve adeta acı verecek şekilde omuzlarımı sıkarken sesini birkaç oktav daha alçaltıp gaddar ve soğuk bir tavır takındı. “Yani, onlardan daha güçlü olmalısın. Hiçbir şekilde gardını düşürmemelisin. Seni oyunlar ve şirin sözlerle kandırıp acından zevk alacaklar. Aklma girmelerine izin verme. Kimseye de güvenme.” Duraksadı, sesi daha da alçaldı: “Bana bile.”

Düşünmeden, “Sana her zaman güveneceğim,” diye fısıldadım, ellerini sıkıp sertçe beni kendine döndürdü.

Gözlerini kısıp, “Hayır,” dedi. “Güvenmeyeceksin. Ben senin düşmanını, Meghan. Bunu asla unutma. Bütün divanın önünde Mab seni öldürmemi isterse boyun eğmek benim görevim. Rowan veya Sage’den seni yavaşça parçalayıp bunun her saniyesinden

acı çekmeni sağlamalarını isterse de benden orada durup bunu yapmalarına izin vermem beklenir. Anlıyor musun? Hislerimin Kış Divanı'nda bir önemi yok. Yaz ve Kış her zaman zıt taraflar olacak ve hiçbir şey de bunu değiştirmeyecek."

Ondan korkmam gerektiğini biliyordum. Sonuçta bir Tekinsiz prensiydi ve Mab emrederse beni öldüreceğini kabul etmişti. Fakat aynı zamanda bana karşı hisleri olduğunu da kabul etmişti, hislerin önemi yoktu, evet, yine de duyduğum an midem kasılmıştı. Belki de saflık yapıyordum ama Ash'in Kış Divanı'nda bile bana isteyerek zarar vermeyeceğini biliyordum. Bana bakan gümüş rengi gözlerindeki karışıklık ve sinirle bunu yapamazdı en azından.

Bir an daha bana gözlerini dikti, sonra iç çekti. "Söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin, değil mi?" diye mırıldandı, gözlerini kapamıştı.

"Korkmuyorum," dedim ama bu yalandı; yolun sonunda beni bekleyen Mab'den ve Tekinsiz Divanı'ndan çılgınca korkuyordum. Yine de Ash orada olacaksa iyi olacaktım.

"Sinir edici seviyede inatçısın," diye mırıldanıp elini saçında gezdirdi. "Sen kendini korumaktan bu kadar uzakken seni nasıl koruyabileceğimi bilmiyorum."

Ona doğru adım atıp elimi göğsüne koyarak tişörtünün altındaki kalp atışlarını hissettim. "Sana güveniyorum," dedim ve birkaç santim ötemdeki yüzüne bakarken parmaklarımı karnına doğru indirdim. "Bir yol bulacağımı biliyorum."

Nefesini tuttu ve büyük bir arzuyla bana baktı. "Ateşle oynuyorsun, biliyorsun, değil mi?"

"Bir buz prensine göre bu..." Cümlemi bitiremeden Ash beni öpmeye başladı. Kollarımı boynuna dolarken onun elleri de benimde geziniyordu ve bir süreliğine soğuk bana dokunamadı.

GECEYİ MAĞARADA geçirdik, hem Ash'in iyileşebilmesi hem de Tir Na Nog'a girmeden bir gecemiz daha olması için. Ash'in toparlanması uzun sürmedi. Periler aşırı hızlı iyileşiyorlar, özellikle de kendi bölgeleri içindelerse ki hava karardığında Ash'in ısırk yaralarının çoğu geçmişti bile. Sıcaklık düşerken sırf benim için ateş yaktı ve alevlerin etrafında son yemeğimizi paylaşıp düşüncelerimizde kaybolduk.

Dışarıda kar yağmaya başlamıştı, mağaranın önünde ve tavandaki boşluklardan girerek mağaranın ortasında birikiyordu. Gökyüzünden süzülen elmas parçaları gibi buzlu ay ışığıyla ısıldıyor, dilimle onları yakalamam için beni kışkırtıyordu.

Akşam boyunca Ash sessizdi. Öpüşmeyi birden bırakmış, suçlu ve acı çeken bir bakışla kendini geri çekmişti ve ateş yakmaya dair bir şeyler mırıldanmıştı. O zamandan beri onunla her konuşmaya çalıştığımda bana kısa, tek kelimelik cevaplar vermiş ve her fırsatta göz temasından kaçınmıştı.

Eli çenesinde, karşımda oturuyor ve ateşe düşünceli düşünceli bakıyordu. Bir yanımda kalkıp ona sarılmak istiyor, bir yanımda herhangi bir tepki alabilmek için o mükemmel yüzüne kartopu atmak istiyordu.

Kısmen daha az intihara meyilli yolu tercih ettim. "Hey." dedim elimdeki sopayla ateşi dürtüp kıvılcım çıkartarak. "Dünya'dan Ash'e. Ne düşünüyorsun?"

Hareket etmedi ve bir anlığına o gece en sevdiği tek kelimelik cevabımı vereceğini düşündüm: *Hiçbir şey*. Fakat az sonra iç geçirdi ve gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu.

"Ev," dedi sessizce. "Evi düşünüyorum. Divan'ı."

“Özlüyor musun?”

Başka bir duraksamadan sonra başını yavaşça salladı. “Hayır.”

“Ama orası senin evin.”

“Orası doğduğum yer. Bu kadar.” İç çekti ve ateşe baktı. “Pek gitmiyorum ve nadiren uzun süre kalıyorum.”

Annemi. Ethan’ı, gölün oradaki ufak tefek çiftlik evimizi düşündüm ve boğazıma bir yumru takıldı. “Yalnız hissediyor olmalısın,” diye mırıldandım. “Arada bir de olsa ev hasreti çekmiyor musun?”

Ash alevlerin arasından bana baktı, bakışlarında anlayış vardı. “Benim ailem,” dedi ciddiyetle, “seninki gibi değil.”

Zarifçe ve aniden kalktı, konu onu yormuş gibiydi. “Biraz uyu,” dediğinde sesine yeniden soğukluk gelmişti. “Yarın Kış Divanı’na varmış olacağız. Kraliçe Mab seninle tanışmak için sabırsızlanıyordur.”

İçim buruldu. Pelerinimin içinde kıvrıldım, ateşe olabildiğince yaklaşıp kafamı boşalttım. Ash’in son cümlelerinin uyumamı engelleyeceğinden emindim ama sandığımdan daha yorgun olduğumdan biraz sonra boşlukta savruldu.

O gece ilk defa, Demir Kral’ı rüyamda gördüm.

Mekân korkutucu derecede tanıdıktı. Kocaman, demirden bir kulenin tepesinde yüzüme sıcak, ozon ve kimyasal kokan rüzgâr eserken duruyordum. Önümdeki devasa metal taht alacalı sarı gökyüzüne uzanıyor, siyah demirden dikenler bulutları tırmalıyordu. Arkamda Ash’in soğuk, solgun vücudu bir çeşmenin kenarına savrulmuştu ve kan yavaşça suya karışıyordu.

Demir Kral Machina metal tahtta oturuyor, uzun gümüş saçları rüzgârı kamçılıyordu. Arkası bana dönüktü, omzundan ve sırtından uzanan sayısız demir kablo, parlak kanatlar gibi onu sarmıştı.

Bir adım atıp tahtın üzerindeki siluete kısık gözlerle baktım. "Machina!" diye seslendim, sesim rüzgârda güçsüz ve küçük kalmıştı. "Kardeşim nerede?"

Demir Kral hafifçe başını kaldırdı ama dönmedi. "Kardeşin mi?"

"Evet, kardeşim. Ethan. Onu kaçırdın ve buraya getirdin." Yürümeye devam ettim, saçımı ve kıyafetlerimi uçuran rüzgârı umursamıyordum. Yukarıda gök gürlüyor ve sarı bulutlar siyah ve koyu kırmızıya dönüyordu. "Beni buraya çekmeye çalıştın," diye devam ederken tahta vardım. "Ethan karşılığında senin kraliçen olmamı istedin. İşte, buradayım. Şimdi kardeşimi özgür bırak."

Machina döndü. Fakat bana bakan yüz Demir Kral'ın keskin, zeki suratı değildi.

Kendi yüzümdü.

YERİMDEN FIRLAYARAK UYANDIM, kalbim göğüs kafesimi zorlarcasma atıyor, sırtımdan soğuk terler dökülüyordu. Ateş sönmüştü ve buzdan mağara karanlık ve boştu, yine de tavandaki deliklerden görüldüğü kadarıyla gün aymıştı. Boşluklardan yağın kar zeminde parlak yığınlara dönüşmüş, birkaç yeni buz sarkıtı tavanda diş gibi büyüyerek yerini almaya başlamıştı bile. Ash etrafta görünmüyordu.

Kâbusun etkisiyle titreyerek sönmüş kamp ateşinden uzaklaştım ve saçımdaki kar tanelerini silkeledim. Pelerinime sıkıca sarınarak Ash'i aramaya başladım.

Çok uzaklaşmama gerek kalmadı. Açıklığın dışında bekliyordu, etrafında kar taneleri uçuşuyor, kılıcı beyazın karşısında mavi parlıyordu. Kardaki ayak izlerine bakılırsa kılıç çalışmıştı ama şimdi hareketsizce sırtı bana dönük şekilde duruyor ve vadiye bakıyordu.

Başlığımı takıp dışarı çıktım, onun yanına gelene kadar karda debelendim. Geldiğimi gördü ama bir an bakmak dışında hareket etmedi, bakışları kanyonun ucuna kilitlenmişti.

“Geliyorlar,” diye mırıldandı.

Sonra kardan aniden beliren bembeyaz ve mavi gözlü bir grup at gözüktü, zeminden birkaç santim yukarıda yürüyorlardı. Üstlerinde buz mavisi ve siyah zırhlarıyla Kış şövalyeleri oturuyordu, kurt başlıklarının altındaki bakışları soğuktu.

Şövalyeler yaklaşıp atlar burun deliklerinden küçük gayzerler çıkarırken Ash bir adım atarak yavaşça önüme geçti. “Prens Ash,” dedi bir şövalye resmi bir sesle, eyerin üzerinden selam vererek. “Majesteleri Kraliçe dönüşünüzden haberdar oldu ve bizi de sizinle meleze saraya kadar eşlik etmemiz üzere gönderdi.”

Melez tabirine sinir oldum ama Ash onların gelişinden çok da etkilenmişe benzemiyordu.

“Eşlik etmenize ihtiyacım yok,” dedi sıkılmış bir sesle. “Saraya dönüp Kraliçe Mab’e kısa süre içinde geleceğimi bildirin. Melezle kendim uğraşabilirim.”

Sesinin tonu sinmeme neden olmuştu. Tekinsiz Divam’ın üçüncü oğlu, tehlikeli, soğuk ve kalpsiz Prens Ash haline dönmüştü. Şövalyeler şaşırmışa benzemiyordu ki bu beni daha çok endişelendirdi. Bu soğuk, saldırgan prens onların tanıdığı Ash’ti.

“Korkarım Kraliçe bu konuda ısrarcı, Majesteleri,” diye karşılık verdi ilki, özür diler gibi gözükmüyordu. “Kraliçe Mab’in emriyle siz ve melez bizimle Kış Divam’na gelecek. Varmanızı dört gözle bekliyor.”

Ash iç çekti.

“Peki,” diye mırıldandı, boş bir eyere atlarken yüzüme bile bakmamıştı. Ben daha karşı çıkamadan başka bir şövalye uzanıp beni önüne çekti. “Hadi şu işi bitirelim.”

Birkaç sessiz saat boyunca at sürdük. Şövalyeler benimle, Ash’le ya da kendi aralarında konuşmuyor ve atların toynakları da kar üzerinde ilerlerken hiç ses çıkarmıyordu. Ash benim olduğum tarafa bile bakmıyordu; yüzü yol boyunca boş ve soğuktu.

Kendi halime bırakılmıştım ve ilerledikçe daha da karanlık ve rahatsız edici hale gelen düşüncelere dalmıştım. Evimi öz-lüyordum. Kraliçe Mab’le tanışmaktan korkuyordum. Ash de soğuk ve tanıyamadığım birine dönüşmüştü. Dalgalı bir denizde can simidine sarılır gibi sarıldığım son öpüşmemizi düşündüm. Onun bana karşı hislerini hayal mi etmişim, amacını yanlış mı anlamıştım? Söylediği her şey bir oyun, beni Kraliçe ve Tir Na Nog’a çekmek için bir plan mıydı?

Hayır, buna inanamazdım. O gece yüzüne yansıyan duygular gerçektir. Onun umursadığına inanmak zorundaydım, ona inanmak zorundaydım, yoksa delirebilirdim.

Gece çöküyordu ve biz geniş, buzlu bir göle geldiğimizde donmuş, devasa ay ağaçların üzerinden kendini göstermeye başlamıştı. Kıyı çatlamış buzla ve suyun yüzeyi sisle kaplanmıştı. Gölün ortasına doğru ahşaptan uzun bir iskele uzanıyor, sisin içinde kayboluyordu.

Kış Divanı’na ne kadar yakın olduğumuzu merak ederken şövalyeler atlarını çürük iskeleye doğru tek sıra halinde yönelttiler. Gölün kara suyu altımızdaki direklere çarpıyordu. Gözlerimi kısıp sisin ötesine bakmaya çalıştım; Kış Divanı gölün ortasındaki bir adada mı diye merak ediyordum.

Sis bir anlığına açıldı ve iskelenin, kasvetli göl suyuna inen ucunu gördüm. Atlar önce tırıs gidip sonra hevesle kişneyerek dötrnala koşmaya başladılar, sanki iskelenin ucu korkunç bir hızla bize geliyordu.

Gözlerimi kapadım ve atlar zıpladı.

Gürültülü bir şapırtıyla suya çarptık ve hızla buzlu derinliklere batmaya başladık. At yüzeye çıkmaya çalışmadı bile, şövalyenin de tutuşu sıkıydı, o yüzden direnemiyordum. Nefesimi tuttum ve buz gibi suyun içinde daha da derine batarken panikle savaştım.

Sonra, aniden, aynı gürültülü şapırtıyla su saçarak yüzeye çıktık. Nefes alarak gözlerimi ovup etrafıma baktım, kafam karışmış ve dengem bozulmuştu. Atların yukarı yüzdüğünü hatırlamıyordum. Neredeydik?

Odaklanınca nefesim kesildi ve diğer her şeyi unuttum.

Yıldızlardan bir battaniye gibi milyonlarca sarı, mavi ve yeşil minik ışıkla aydınlatılmış devasa bir yeraltı şehri önümde uzanıyordu. Gölün kara sularının yüzeyine çıktığımız yerden büyük taş binaları, yukarı sarmal sarmal çıkan sokakları ve buzun her şeyi kapladığını görebiliyordum. Üzerimizdeki mağara tavanı göremeyeceğim kadar uzakta karanlığa gömülüyordu ve parıldayan ışıklar bütün şehrin puslu bir ruhaniliğe boğuyordu.

Bir tepenin zirvesinde gölgesini her şeyin üzerine düşüren buzla kaplı devasa bir saray karanlığa karşı gururla dikiliyordu. Titredim ve arkamdaki şövalye ilk defa konuştu:

“Tir Na Nog’a hoş geldiniz.”

Ash’e göz attım ve sonunda bakışlarını yakaladım. Bir anlığına Tekinsiz Prensi duyguları ve görevi arasında kalmıştı ve gözleri af diliyordu. Fakat yarım saniye sonra döndü ve yüzü o boş maskeye yeniden saklandı.

Karla kaplı sokaklardan saraya doğru gittik ve Tekinsiz Di-vanı'nın sakinleri bizi parlak, zalim gözleriyle izlediler. Çenelerinden salya akan bir çift vahşi devin hınçla baktığı saray kapılarına geldiğimizde durduk ve tek kelime etmeden bizi içeri aldılar.

Sarayın içinde bile odalar ve koridorlar kırağı ve çeşitli renklerde yarı saydam buzla kaplıydı ve büyük ihtimalle içerisi dışarıdan daha soğuktu. Daha fazla Tekinsiz koridorlarda gezi-yordu: goblinler, cadılar, kızıl kepliler, hepsi beni aç ve şeytani sırıtışlarla izliyordu. Gerçi etrafım bir grup taş suratlı şövalye ve ölümcül derecede sakin bir Kış prensiyle çevrili olduğundan kimse bakmaktan öte bir şey yapmaya cesaret edemiyordu.

Şövalyeler bize üzerine donmuş ağaç resimleri oyulmuş, yük-sek, çift kanatlı kapıya kadar eşlik etti. Yakından bakınca dalların arasındaki yüzleri görmek mümkündü ama gözünüzü kırpar ya da bir anlığına başka bir yere bakarsanız yok oluyorlardı. Çatlakların arasından bu buzdan sarayda bile gerçek olamayacak kadar soğuk bir esinti geliyordu. Tenime değdikçe minik iğneler gibi batıyordu. Ürperdim ve geri adım attım.

Şövalyelerin koridorun ucunda önlerine bakarak esas duruşta olduklarını ve bizimle hiç ilgilenmediklerini fark ettim. İğne batan kolumu ovalarken Ash bana dokunmadı ama kalbimin daha hızlı atmasına neden olacak kadar yakınlaştı. Şövalyelere arkasını dönmüş, bir eli kapıda bekliyordu, sanki son kararını veriyor gibiydi.

"Burası taht odası," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Kraliçe Mab öteki tarafta. Hazır mısınız?"

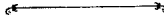
Ash'ında değildim, yine de başımla onayladım. "Hadi, bitirelim şu işi," diye fısıldadım ve Ash kapıyı iterek açtı.

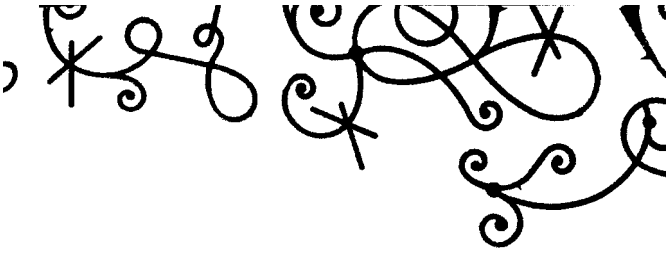
Yürürken aynı soğuk, iğne gibi batan hava esintisi yüzümü çarpıp neredeyse nefesimi kesiyordu. Ötedeki oda acı verecek kadar

soğuktu, buz sütunları tavana uzanıyordu, zeminse donmuştu ve kaygandı. Etrafında solgun ve ilgisiz Kış soyluları ve evcil goblinleriyle Tekinsiz Divanı Kraliçesi bizi bekliyordu.

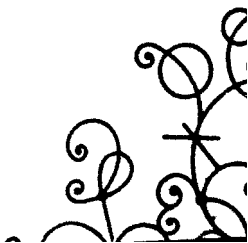
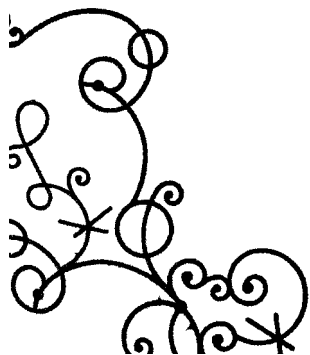
Kraliçe Mab buzdan tahtında şahane, çok güzel ve dehşet vericiydi. Teni kardan da beyazdı, mavi siyah saçı başının tepesinde buzdan iğnelerle zarıfçe toplanmıştı. Beyaz kürkten bir pelerin giyiyor ve narin, uzun parmaklı elinde kristal bir kadeh tutuyordu. Siyah ve uzay kadar sonu olmayan gözleri yavaşça beni buldu ve parçalayan bir bakışla esir aldı. Kürkten yakasının üzerinde kan kırmızısı dudakları yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Meghan Chase,” diye mırladı Kraliçe Mab. “Kış Divam’na hoş geldin. Lütfen, rahat ol. Korkarım burada çok uzun bir süre kalacaksın.”

YAZ KAVŞAĞI

BİRİNCİ BÖLÜM

VE BEN, DÜRÜST BİR PUCK

İsimler.

Bir isim nedir ki? Yani, birkaç harfin ve sesin bir araya gelip bir kelime türetmesi dışında. Gülün adı farklı olsa daha güzel kokar mıydı? Dünyaca ünlü hikâyenin adı *Romeo ve Gertrude* olsa bu kadar dokunaklı olur muydu? Neden kendimizi nasıl adlandırdığımız bu kadar önemli?

Ah, pardon, genelde böyle felsefi konulara girmem. Sadece son zamanlarda biraz düşünüyordum da... İsimler, benim türüm için çok önemli tabii ki. Benimse o kadar çok ismim var ki hepsini hatırlayamıyorum bile. Bu isimlerden hiç biri Esas İsmim değil elbette. Bütün unvanlara, takma isimlere ve adımın geçtiği tüm efsanelere rağmen kimse benim gerçek ismimi sesli söylemedi. Kimse doğru tahmin etmeye yaklaşmadı bile.

Meraklandınız, değil mi? Esas İsmimi bilmek mi istiyorsunuz? Tamam, dinleyin o zaman, daha önce kimseye söylememiştim. Esas İsmim...

Hahahaha! Gerçekten söyleyeceğimi mi sandınız? Gerçekten mi? Ah, hadi ama. Dediğim gibi, isimler bizim için önemli. Bir kere isimler bizi bu dünyaya bağlıyor; bir şekilde bizi gerçekliğe yaklaşıyorlar. Eğer Esas İsminizi bilerseniz –ki bu dünyadaki çoğu insan bilmiyor– kim olduğunuzu bilmeseniz bile daha “gerçek” olursunuz. Unutulduğunda kaybolmaya meyilli bir tür için bu büyük bir olay.

Birçok ismimden biri Robin Goodfellow.

Beni daha önce duymuş olabilirsiniz.

EVVEL ZAMAN İÇİNDE iki yakın arkadaşım vardı. Büyüleyici doğam düşünüldüğünde bu çok şaşırtıcı, biliyorum, ama işte, kimse ihtişamımın değerini bilmiyor. Üçümüzün arkadaş olmaması, hatta birbirimize arkadaşça bile davranmamamız gerekiyordu. Ben Tekin Divanı'mın bir parçasıydım, onlarsa... değildi. Kurallara uyan biri olarak tanınmam fakat Kraliçe Mab'in en genç oğlunun bir asi olacağını kim bilebilirdi? Ariella ise... Ash'le, Ariella ortaya çıkmadan önce tanışmıştım ama bizimle birlikte zaman geçirmesinden hiç rahatsız olmadım. Ariella aramızdaki tampon gibiydi, Ash'in kafası atıp zalim bir Tekinsiz'e dönüştüğünde onu sakinleştiren, benim planlarım biraz... fevri olduğunda bana dikkatli olmamı tavsiye eden kişi oluyordu. Evvel zaman içinde ayrılmaz bir bütündük.

Evvel zaman içinde aptalca bir şey yaptım ve bu süreçte ikisini de kaybettim.

Ki bu da bizi... şimdiye getiriyor. Bugüne. Bugün, ben ve eski en iyi arkadaşım yine başka bir maceraya çıkmak üzere hazırlanıyoruz. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

Ancak yıllar önce olan şey yüzünden beni hâlâ affetmiş değil. Ayrıca bu maceraya katılmam için beni tam olarak davet etmiş de sayılmaz. Yani... ben biraz kendimi davet ettim.

Eğer davet beklemek gibi bir alışkanlığım olsaydı, asla bir yere gidemezdim.

Hayallere dalmış Prens'in peşine düşerken, "Eee," dedim. "Grimalkin'i bu sefer bulacağız, değil mi?"

"Evet."

"Nerede olduğuna dair fikrin var mı?"

"Hayır."

"Nereden aramaya başlayacağımıza dair fikrin var mı?"

"Hayır."

"Bunun pek de plan sayılmayacağını farkındasın, değil mi buz çocuk?"

Bana ters ters bakmak için döndü, bense bunu küçük bir zafer olarak değerlendirdim. Ash genelde benim kışkırtma çabalarımı görmezden gelirdi. Buz gibi tepkisizliğini aştığım her an benim için zaferdi. Tabii ki Kış Prensi'ni sinirlendirmeye çalışırken dikkatli davranmak gerekiyordu. Sinir etmek ile yüzüne buzdan saçaklar yemek arasında ince bir çizgi vardı.

Bir süreliğine bana ters ters baktı, sonra iç çekti ve eliyle saçını düzeltti; bu sinirlenmeye başladığına dair işaretti. "Önerin var mı Goodfellow?" diye mırıldandı, gönülsüzce. Bir an için onun ne kadar kaybolmuş olduğunu, önündeki yolda onu nelerin beklediğinden emin olmadığını gördüm. Başka biri bunu göremezdi ama ben Ash'i tanıyordum. Ne kadar iyi saklarsa saklasın, küçük duygu parlamalarını her zaman yakalardım. Onun için üzülecektim neredeyse.

Neredeyse.

Dostça sırttım. “Ne? Gerçekten de benim fikrimi mi soruyorsun bu çocuk?” diyerek onu kıskırttığımda kuşkusu yerini rahatsızlığa bıraktı. Ağaca yaslanarak, “Peki öyleyse,” diye devam ettim, “bana sorduğuna göre, bence etrafta birinin ona iyilik borcu olup olmadığını kontrol etmek isteyebiliriz.”

Ash alayla, “Bu işimizi kolaylaştırır,” dedi. Gözlerimi devirdim ama Ash haklıydı. Kedi arkadaşımıza iyilik borcu olanları listelemeye başlasaydık, bir sürü defteri doldurabilirdik.

“Öyleyse,” kollarımı kavuşturdum, “senin daha iyi bir önerin varsa, duymak isterim, Prens.”

Ash cevap vermeden önce havada büyü dalgalandı. Parıltılar ve ışık huzmeleri etrafımızda dolandı ve minik sesler tek notadan şarkı söyledi. Bir kapıdan normal bir şekilde geçmenin yeterli olmadığını düşünen sadece tek kişi tanıdığım için irkildim. Ortama parıltılar ve bir koroyla girdiğini duyurmak zorundaydı sanki.

“Hayatım!”

Bazen haklı olmak çok kötüydü.

Sürgünlerin Kraliçesi parıltıların ve ışıkların arasından geçip bize gülümserken, Ash, “Leanansidhe⁵,” diye homurdandı. Sesi en az benim kadar heyecansızdı. Sanki En Parlak Gece Elbisesi ya da Birini Kör Etmenin En Hızlı Yolu temalı bir partiye gidiyor gibi giyinmişti. Bir anlığına duraksadı, etkilenmemiş seyircileri için dramatik bir poz verdi, elini salladı ve havai fişekler etrafa yayıldı.

Ben de sırtarak, “Lea,” diye tekrarladım. “Bu çok şaşırtıcı. Teşrifini neye borçluyuz? Ara’dan uzaktasın bakıyorum?”

5 Kura ilham perisi. Sevgililerini ölümlü sanatçılardan seçer, ilham karşılığında aşk ve bağlılık talep eder. Sevgilisi olmayı kabul eden ölümlüler, Leanansidhe’nin verdiği ilhamla çıldırıp erken yaşta ölürlər. (ed.n.)

“Puck, hayatım.” Leanansidhe bana yılanın fareye baktığı gibi bakarak gülümsedi. “Seni burada gördüğüme neden şaşırmadım? Sanki senden daha yeni kurtulmuştum bebeğim, ama yine de buradasın.”

“Böyle biriyim işte.” Çenemi kaldırdım. “Her zaman ortaya çıkan zıppıktı. Ama soruma cevap vermedin, ne istiyorsun, Lea?”

“Senden mi? Hiçbir şey, hayatım,” Leanansidhe Ash’e dönünce Ash dikleştirdi. “Ash, hayatım. Sen gerçekten güvenilir birisin, değil mi bebeğim? Şövalye yeminini ettikten sonra sen ve o kızın başıma tam olarak Romeo ve Juliet kesileceğinizden emindim. Ama sonunda savaştan galip çıktın. Bravo bebeğim, bravo.”

Homurdandım. “Öyleyse ben neciyim?”

Leanansidhe bana sinirle bakıp iç geçirdi. “Kış Prensi’yle henüz tamamlanmamış işlerimiz var, sana söylemedi mi?” Gülümsedi ve tekrar Ash’e baktı. “Ona yardım ettiğim için bana iyilik borcu var, büyük bir iyilik, ben de bu borcu almaya geldim.”

Sürgünlerin Kraliçesi’yle anlaşma yapmak mı? O an duyduklarıma inanmadım. “Buz çocuk.” Şaşkınlıkla başımı salladım. “Gerçekten mi? *Onunla* anlaşma mı yaptın? Sen delirdin mi? Böyle bir hatayı başkasından beklerdim, senden değil.”

“Meghan içindi.” Ash’in sesi kısık ve savunmacıydı. “Onun yardımına ihtiyacım vardı.” Rica edercesine Leanansidhe’ye baktı ve sakince, “İsteğin bekleyemez mi?” diye sordu. Bu soru beni daha da şaşırttı. Ash nadiren anlaşma yapardı ve yaptığında da sözünü tutma konusunda çok ciddi davranırdı. Sanırım sonucunda zarar görecekti olsa bile verdiği sözleri tutmak onun için onur meselesiydi. İlk defa sözünü yerine getirmeyi ertelemek istediğini ve başkasından bir şey rica ettiğini duyuyordum.

Fakat Sürgünlerin Kraliçesi, Ash'e merhamet göstermedi. Sorsa, böyle olacağını ona söylerdim. Leanansidhe çabucak, "Hayır, hayatım," dedi. "Korkarım bekleyemez. Goodfellow'la birlikte Grimalkin'in peşine düşmek üzere olduğunu biliyorum ve korkarım o iş uzun sürecektir. Çok ama çok uzun. Benim sizi bekleyecek vaktim yok. Borcunu *şimdi* ödemeni istiyorum, bu yüzden bana *şimdi* yardım edeceksin. Hayatım, ayrıca," Leanansidhe burnunu çekti ve eldivenli eliyle dramatik bir hareket yaptı, "işimiz bittiğinde ben de size yardım edebilirim. Bulunmak istemedi mi Grimalkin'i bulmak neredeyse imkânsızdır. Sizi en azından doğru yöne yönlendirebilirim."

Ash iç geçirdi, sabrı tükeniyor gibiydi ama yapabileceği bir şey yoktu. Biriyle anlaşma yapmam gerektiğinde, anlaşmanın detayları arasında her zaman bir tür açık kapı bıraksam da ben bile sözleşmelerden sıyrılmanın yolunu bulamazdım. Arkasına sığınabileceğiniz böyle detaylar bulamazsanız başınız belaya girerdi. Divanlardaki soylular bu tür oyunları çok sever, birbirlerini kazıklamaya çalışırdı ama hepsi de benimle anlaşma yapmamaları gerektiğini bilirlerdi. Özellikle de Titania ve eşek kulak fiyaskosundan sonra. Bir efsane olmanın bazı avantajları olabiliyordu.

Ash de Divanlarda nasıl davranması gerektiğini biliyordu, sürekli arkasını kollamak zorunda kalarak büyümüştü. Leanansidhe'yle anlaşma yapmasına çok şaşırmıştım; bu durumdan kârlı çıkamayacağını bilmesi gerekirdi.

Sanki düşündüklerimi hissetmiş gibi gururlu ve cüretkâr bir tavırla bana baktı, adeta konuşmam için bana meydan okuyordu. Durumu bildiğini fark ettim. Bay Soğuk, Karanlık ve Korumacı çok şey olabilirdi ama aptal değildi. Perilerin borçlarını almak için geleceklerini ve sürülmüş bir peri kraliçesiyle anlaşma yapmanın tehlikeli olacağını biliyordu. Ama yine de o kız uğruna anlaşmıştı.

İkimizin de uğrunda delirdiği ve şu anda bizden çok ama çok uzakta olan kız için.

Meghan.

“Peki.” Ash tekrar Sürgünlerin Kraliçesi’ne döndü. “Şu işi bitirelim ve kurtulalım. Ne istiyorsun Leanansidhe?”

Leanansidhe saçını düzeltti. “Küçük bir rica, hayatım.” Gü-lümsedi. “Minicik bir iyilik, bahsetmeye bile değmez. Hemencecik yaparsın zaten.”

Bu sözler peri dilinde “büyük, kocaman, tehlikeli ve çile dolu” anlamına geliyordu. Kaşlarımı çattım ama Leanansidhe bana bakmadan devam etti.

“Korkarım bir şey kaybettim.” Samimi bir şekilde iç çekerek devam etti. “Çok değer verdiğim bir şeyi. Yeri doldurulamaz bir şey. Onu geri almak istiyorum.”

“Kayıp mı?” Araya girdim. “Nasıl kaybettin? Gidere mi düşürdün ya da kaybettiğin şey kapıdan çıkıp ormana doğru koştu mu acaba?”

Leanansidhe dudaklarını sıkıca kapadı ve bana bir anlığına baktı. “Puck, hayatım, kaba konuşmak istemiyorum ama sen neden hâlâ buradasın? Ben Kış Prensi’yle anlaşma yaptım ve bu seni hiç de ilgilendirmiyor. Senin Oberon’u ya da onun şahmeran⁶ karısını sinirlendirmen gerekmiyor mu?”

“Ah.” Canım yanmış gibi yaptım. “İstenildiğimi görmek çok güzel.” Sürgünlerin Kraliçesi gözlerini kıstı ve daha da tehlikeli gözüktü, bense geriye yaslandım. “Umudunu boşa çıkardığım için üzgünüm Lea ama buraya ilk ben geldim. Eğer buz çocuk gitmemi isterse bunu söyleyebilir. Aksi halde bir yere gittiğim yok.”

6 Başının insan, gövdesinin yılan biçiminde olduğuna inanılan efsanevi yaratık (ed.n.)

Yanlarından ayrılacak değildim, ikisi de bunu biliyordu ama Leanansidhe yine de Ash'e baktı. Ash konuşmayınca Sürgünlerin Kraliçesi ofladı. Ellerini havaya kaldırarak, "İkinize de katlanılmaz," diye başladı. "Tamam, her neyse. Kal ya da git, hayatım, benim için fark etmez. Hatta..." duraksadı ve gülümseyerek bana bakınca endişelenmeye başladım. "Şimdi düşündüm de, böylesi daha iyi. Tabii ki. Bu gayet iyi oldu."

Ash'le birbirimize baktık. "Neden şimdi söyleyeceğin şeyler hiç hoşuma gitmeyecekmiş gibi hissediyorum?" diye homurdandım. Ash başını salladı, ben de iç geçirdim. "Tamam, bu kadar laf salatası yeter. Büyü soru geliyor: Tam olarak neyi kaybettin Lea?"

Leanansidhe sanki kaybettiği şey çok da belliymiş gibi, "Bir keman," diye feryat etti. "Çok üzücü bir durum, tamamen dağılmış haldeyim." Burnunu çekti ve kalbini gösterdi. "En sevdiğim kemanım ellerimin arasından çalındı."

Yüzümü buruşturarak, "Keman mı?" diye tekrarladım. "Gerçekten mi? Bunun için mi yardım istiyorsun? Yani bir kilise orgu kaybedene kadar bekleyemez miydin?"

Ash ciddiyetle, "Bizim hırsız bulmamızı istiyorsun," dedi, soru sorar gibi bir hali yoktu.

"Pek değil, hayatım." Leanansidhe yüzünü kaşdı. "Hırsızın kim olduğu ve kıymetli kemanımı nereye götürdüğü hakkında fikrim var. Siz oraya gidip, kemanımı geri getirivereceksiniz."

"Hırsızın kim olduğunu ve kemanını nereye götürdüğünü zaten biliyorsan, bize neden ihtiyaç duyuyorsun?"

Leanansidhe bana şeytanca gülümsedi. "Puck, hayatım çünkü," diye mırıldandı, "kıymetli kemanım kıymetli Yaz Kraliçeniz Titania tarafından çalındı. Bu yüzden Kış Prensi ve sen, Yaz Divanı'na gidip kemanı geri çalacaksınız."

OF, ŞAHANE.

Neşeyle, "Peki," dedim, "hepsi bu kadar mı? Yaz Divanı Kraliçesi'nden keman çalmak mı? Ben de ölümcül bir göreve gideceğimizi düşünüyordum, değil mi buz çocuk?"

Ash hep yaptığı gibi beni duymazdan geldi. Kuşkulu bir ses tonuyla sordu: "*Kraliçe Titania* senin kemanını çaldı, öyle mi? Bundan emin misin?"

"Oldukça eminim, hayatım." *Leanansidhe* havadan bir sigara oluşturdı ve kızgınca püflemeye başladı. "Aslında sen *Olurolmaz*'a döndükten hemen sonra oldu. Kıskanç cadaloz kemanımı onun çaldığını kesinlikle bilmemi sağladı. *Hâlâ* onca yıl önce onun sefil altın aynasını benim çaldığımı düşünüyor ve beni affetmiş değil." *Lea* duraksadı ve doğrudan bana baktı. "Neden aynasını çalan kişinin ben olduğumu düşündüğünü de bilmiyorum, sen biliyor musun bebeğim?"

Masumca gözlerimi kırıştırdım ve "Neden bana bakıyorsun *Lea*?" diye sordum. "Bu gördüğün öyle adi bir suçlunun yüzü mü?" *Leanansidhe* iç çekti.

Ash'e dönüp, "Her neyse," diye devam etti. "Durum bu. Ben Divanlara artık giremediğim için, içeri girebilen birine ihtiyacım var. Siz de tam bu noktada devreye giriyorsunuz."

Ash, "Arkadya'ya" öyle elimi kolumu sallayarak giremem." dedi. "İzinsiz girip yakalanırsam, Yaz Kralı'nın kanununa göre beni idam ederler. Bunu sen de biliyorsun."

7 Yunan mitolojisinde yabancı hayatın, kırların, *satyr*'lerin ve çobanların tanrısı *Pan*'ın diyarıdır. (ed.n.)

Lea sakince, “Biliyorum, hayatım,” dedi. “Ama eminim ki bir yolunu bulursun, hele yanında Üstat Goodfellow varken.” Gülümsedi ve dumandan bir tavşanı yüzüme üfledi. “Kendisi Berbat Yaz Kraliçesi’nden *korkuyorsa* ve bu göreve katılmak istemiyorsa ayrı tabii.”

Ona tek kaşımı kaldırarak, “Ah, lütfen. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum sanma,” dedim. “Bu oyuna düşecek kadar aptal değilim Lea. Kiminle konuştuğunu zannediyorsun?”

Sürgünlerin Kraliçesi, “Kış Prensi’ni Titania’nın burnunun dibinde Arkadya’ya gizlice sokmak? O kaltak kraliçenin odasına girip başdüşmanı adına hırsızlık yapmak? Bence bu tam da sana uyan bir iş hayatım,” diye cevap verdi. “Bu tam ‘Robin Goodfellow’luk bir iş.”

Gerçekten de öyleydi. Bu tam da benim eşekşakalarımın biri gibiydi ve gerçeği söylemek gerekirse bu koşullar altında Lea’nın istediklerini seve seve yapardım. Titania beni pek sevmezdi, ben de ona karşı aynı hisleri besliyordum. Yaz Kraliçesi’ni rahatsız veya sinir edecek fırsatlara balıklama atlardım. Ondan *nefret* etmiyordum, sonuçta benim de kraliçemdi ama biraz neşelenmesi gerekiyordu. Ayrıca Meghan’la tanıştıklarında ona yaptıklarını duymuştum ve bunun cezasını çekmesi gerekiyordu. Kimse *benim* Yaz Prensesimi geyiğe çevirip, cezasız kalamazdı. Bu kişi Tekin Kraliçesi olsa bile. Meghan onu savunduğumu asla bilmeyecek olsa bile bunu yapardım.

Şimdi Ash’in sabırsızlığını anlayabiliyordum. Meghan’a, ona geri döneceğine dair söz vermişti, bunun ne kadar uzun süreceğini bilmiyordu ama bu sinir bozucu yan görevler çıktıkça süre kısalıyordu da. Ne kadar eğlenceli gözükürse gözüksün, Tekin

Kraliçesi'ne kötü bir şaka yapmak yerine, çirkin bir tüy topunu aramamız gerekiyordu.

Tabii Lea bize pek tercih bırakmıyordu.

"İkiniz hemencecik bu işe koyulursanız," Lea gülümsedi ve elindeki sigarayı bize salladı, "çok memnun olurum. Kemanı aldığınızda benimle tekrar burada buluşun, hayatım. Ajanlarım sizi gözetliyor olacak. Şimdilik bana müsaade. Yokluğumda Ustura Dan'i güvenliğin başına bıraktım, o birini yemeden hızla geri dönmeliyim. Bol şans, bebeklerim. Dikkat edin de bir gül ağacına dönüşüvermeyin."

Parıltı ve ışıklardan oluşan bir karmaşayla Sürgünlerin Kraliçesi yok oldu.

Ash iç geçirdi. "Tek kelime etme Goodfellow."

"Ne? Ben mi?" Ona sırtarak baktım. "Konuşmak mı? Ben bir kez olsun bu saçma durumun *benim* suçum olmadığını söyleyecek türden biri değilim. Tabii ki *ben* tanrıçalık kompleksli Sürgünlerin Kraliçesi'yle anlaşma yapmamam gerektiğini biliyorum. Ayrıca onunla anlaşma yapsam, onun yardımımı olabilecek en kötü zamanda isteyeceğini *bilirdim*. Ama bunu yüzüne vurmayacağım. Bu çok yanlış olur."

Ash burun kemerini sıktı. "Seni davet ettiğime pişman olmak üzereyim."

"Beni derinden yaralıyorsun, Prens." Ellerimi başımın arkasında birleştirdim, bu durumdan keyif alıyordum. "Özellikle de Yaz'a girmek için yardımına ihtiyacın varken. Kış Prensi, Arkadya'nın kalbinde fındık atarken Oberon ve Titania'nın fark etmeme ihtimali yok. Porselen dükkânında bir dev gibi olursun."

Ash kaşlarını çatı, ya Arkadya'ya gizlice girmenin ne kadar zor bir görev olduğunu düşündüğünden ya da onu bir deve ben-

zettiğim için sinirlenmişti. Kollarını kavuşturarak, “Umarım bir planın vardır,” diye mırıldandı.

Şeytani bir gülümsemeyle ona baktım ve endişeli bakışlarıyla karşılaştım. “Lütfen ama... Kiminle konuştuğunu unuttun mu, buz çocuk? Her şeyi bana bırak.”

İKİNCİ BÖLÜM

ÖBERON BURNUNDAN SOLUYOR

Ölümlüler diyarıyla yabanılorman arasındaki bariyerden geçtiğimizde hava alacakaranlıktı. Gerçi yabanılormanın göğü kaplayan devasa ağaçlarının altında hava her zaman alacakaranlık olurdu. Güneş ışınları göğe doğru yüzlerce metre boyunca uzanan ağaçların kalın dallarını geçip yere ulaşamıyordu. Yaz'ın canlı parlaklığı ve Kış'ın soğuk sertliğinin aksine yabanılorman ebediyen karanlık, karmaşık ve tehlikeliydi. Sürekli değişim içindeydi, bu yüzden bir adım sonra karşınıza neyin çıkacağını bilemezsiniz.

Buraya bayılıyordum. Her ne kadar Yaz perisi olsam da, diğer yerlere göre burada olmak bana evimdeymişim hissi veriyordu.

Birbirine sarılarak kemer oluşturmuş servi ağaçlarının altında yürürken, "İşte geldik," dedim. Etrafımızı kasvetli yabanılorman sardı, birkaç *wisp*⁸ yaprakların arasında dolaşüyor ve kaybolmuş gezginleri arıyordu. Ağaç gövdeleri arasında kalın siyah çahılar

8 *Will-o'-the-wisp*. Bataklık yakamozu: ılgım, serap. Geceleri gezginlere ışık küreleri gibi görünerek, peşine düşenleri yoldan çıkarıp tehlikeye düşüren ve asla yakalanamayan peri ya da ruhlar. (ed.n.)

vardı, ormanın zeminine yayılmışlar ve diğer tüm bitkilerin hayat gücünü söküp almışlardı. “Arkadya çok uzakta değil. Bizi kuvars mağaralarından geçirecek hattı kullanırdım ama korkarım o yolu kullandığım son zamandan bu yana, yılan ejder orayı ele geçirdi.

Tetikteki Ash etrafına bakındı ve tek kaşını kaldırdı. “Bizi doğrudan çalı kurdu bölgesinin tam ortasına getirdiğinin farkında mısın?”

İçten içe irkildim. Bu küçük detayı fark etmeyeceğini umuyordum. “Tamam, biz de güzelce saklanıp sessiz oluruz.”

Ash, “Çalı kurtlarının kulakları yoktur,” diye devam etti. “Yerdeki titreşimleri hissederek avlanırlar. Aynı zamanda havadaki titreşimleri. Şu an muhtemelen bizi dinliyorlardır.”

Kollarımı kavuşturarak, “Prensçik, Yaz Divanı’na ulaşmak istiyor musun, istemiyor musun?” diye meydan okudum. “En hızlı yol bu.”

Dikenlerin arasındaki hışırtı dikkatimizi çekti ve devasa bir şey gölgelerin arasında kaybolurken bir çift meşum yeşil gözün parıltısını yakaladık.

“Evet... sürünün geri kalanına haber gidiyor.” Ash sertçe bana baktı. “Neden böyle şeyler hep senin yanındayken başıma geliyor?”

Neşeyle, “Bence sadece şans,” dedim ve sürünün geri kalanı bize ulaşmadan önce aceleyle ilerledim.

İŞLER PEK DE planladığım gibi gitmedi. Çalı kurtları her ne kadar karşılaştığımız canavarlar arasında en sevimsizleri olmasalar da pusu kurardı. Diplerine girene kadar masum çalılar gibi gözükürlerdi ve tam yüz yüze geldiğiniz anda pat diye karşınızda kurt şeklinde bir çalının olduğunu görürdünüz. Bir düzine kurdun arasından kaçarak, eğilerek ve sıçrayarak geçtik, üstümüze bir uyarı olmadan

atlayan ölümcül dikenleri atlattık. Maalesef geçmiş hatalarından ders de çıkarabiliyorlardı ve bize karşı strateji ve grup taktikleri kullanmaya başladılar.

Öfkeli yaratıklardan biri ilerideki böğürtlen çalılarının arasına saklanırken ormandaki açıklığa adım attık. Gergin ve tetikte ilerlerken önümüzdeki dört çalı canlandı ve bize saldırdı. Ash'le dönüp içgüdüsel olarak sırt sırta vererek dört taraftan atılan canavarları karşıladık. Ash kılıcını çekip havadan gelen kurda saldırdı, ben de öne doğru atılarak bir kurdu çenesinin altından yakalayıp arkadaşına doğru ittim. Geriye kalan son kurt Ash'in kılıcı sayesinde sonuyla yüzleşti ama sonra aniden başka bir çift dikenli çalı canlandı ve bizi hazırlıksız yakaladı. Dikenli dev kurt üstüme doğru atılıp beni yere serdi, bu esnada ikinci kurt Prens'in kılıç tutan eline atladı.

Arkamda bir soğuk dalgası hissedince ürperdim. Buz çocuğun sabrı taşıyordu. Göz ucuyla Prens'in öne adım attığını ve elini kurdun çenesine götürdüğünü gördüm. Bir soğuk dalgası daha oldu ve buzullar hayvanın çenesinden devasa iğneler gibi çıkarken tüm vücudu kasıldı. Ash boştaki eliyle kurdun burnunu tuttu ve büyük bir çatırtıyla çenesini aşağı çekerek donmuş bir dal gibi kopardı. Kurt inledi, bir top gibi kıvrıldı ve hareketsiz kaldı.

İğrenç dişleri hemen yüzümün önünde duran kurda sert sert baktım ve "Arkadaşım, gerçekten de bir nane şekerine ihtiyacın var," diyerek üzerimdeki dikenli yaratığa büyü dalgası yolladım. "Bakalım bu kötü koku hakkında ne yapabiliriz."

Kurdun dikenli başından sarmaşıklar çıktı ve yüzünü kapladı. Bir ağızlık gibi çenesini sıkıca sardı ve ağzım kapadı. Kurdun gözleri kocaman oldu. Çaresizce inledi, geriye kaçtı ve yüzüne pençeler atarken koşarak ormanda gözden kayboldu.

Üstümü başımı silkeleyerek ayağa kalktım. “Bu durum... ilginçti,” derken Ash’in sert bakışlarından gözlerimi kaçırdım. Gömleğinin kolu paramparça olmuştu ve kolundan bileğine kan akıyordu. “Daha önce çalı kurtlarının böyle şeyler yaptığını hatırlamıyorum.”

“Eğer Yaz’a ulaşmak için sana ihtiyacım olmasaydı...”

Sırtarak, “Ah, ama ihtiyacın var,” diye hatırlattım. “Bunu unutmayalım, tamam mı buz çocuk?” İfadesi daha da sertleşti ama sonra arkasını döndü.

Ash, “Hadi,” dedi, sesi her zamankinden daha da soğuktu, “senin aptallıklarınla kaybedecek vaktimiz yok.”

“Siz Kış perilerinin bu özelliğini seviyorum... Harikulade özellikleriniz var, zekice laflar ediyorsunuz, oldukça bilge ve neşelisiniz, ayrıca...”

Başımın üstünden kafamı parçalamaya yetecek kadar hızla bir kozalak geçerken eğildim. Kıkırdadım. “Önemsediğini görmek çok güzel, buz çocuk.” Üstüme gelebilecek daha soğuk ve daha keskin objelerden kaçınmak için kısa bir kahkaha eşliğinde öne atıldım.

KURTLARLA YAŞADIĞIMIZ fiyaskodan sonra biraz ayrı yürüdük. Ben kamp yaparken donuk Prens kolunu temizlemek ve bağlamak için ormanın derinliklerinde kayboldu. Yabanılormanda kanamanız varken gezinmek iyi bir fikir değildi, çevrenizdeki her şeyin ama *her şeyin* dikkatini çekerdiniz. Ayrıca gece çöküyordu ve biraz daha ilerlersek Çamurlu Hudut’a varacaktık. Bu bataklıkta geceleri yeni kurbanlar arayan kara kurtlar ve bataklık hayaletleri koı geziyordu. Her ne kadar canlı canlı yenilme ya da boğulma tehlikesi varken bataklıklardan geçmeyi göze alabilecek olsam da halletmemiz gereken bir görev vardı.

Bu yüzden içi mavi ve turuncu parlayan mantarlarla dolu ve zemini yosundan halıyla örtülmüş bir mağara buldum, yerde bir alan açıp ateş yaktım. Daha önceden bulduğum mantarları dala geçirdim, dalı ateşin üzerine uzattım ve geriye yaslandım. Halimden memnundum. Ash henüz geri dönmemişti ama buz çocuğun koluyla işini bitirdikten sonra avlanmaya gideceğini bildiğim için endişeli değildim. İsteddiği zaman burayı bulacaktı.

Homurdanıp gözlerimi devirdim. Tabii, inatçı aptal yine tek başına yol almaya karar vermediyse. En son bunu denediğinde başına gelenlerden sonra dersini almış olduğunu umuyordum.

Mideme bir ağırlık oturdu. O geceyi hatırlamak istemiyordum ancak hatırlamışken de unutmaya çalışmanın faydası yoktu. Ateşe baktım ve hatıralar zihnime dolmaya başladı.

Bu akşama çok benzeyen bir akşamdı, etrafımız parlak çiçeklerle kaplıydı ama yabanılormanda değil, Kış topraklarındaydık. Ash ve Meghan beni görmemişlerdi, uyanık olduğumun farkında değillerdi ama ben onları izlemiştim. Ash, Meghan'a ayrılacağını ve Mevsimler Asası'm almak için yalnız başına yola çıkacağını söylerken onları dinlemiştim. Prenses'e fani dünyaya dönüp kendisini unutmasını söylemişti. Meghan cesur davranmaya çalışıp gözü dolarken ve Ash acısını dikkatle saklarken onların yüzlerini izlemiştim. Ash, Meghan'ın kalbini kırıp arkasını dönmüş ve onun hayatından çıkmıştı ve ben hiçbir şey söylememiş, yapmamıştım.

Ve... bu durumdan memnun olmuştum.

Bir elimle yüzümü ovdum, kendimden nefret ediyordum. *Memnun* olmuştum çünkü Ash benim Prensesimin kalbini kırıp hayatından çıktığı için en sonunda Meghan'ın dikkatini çekebilirdim. Oldukça sabırlıydım, çok beklemiştim, Prensesimin gözlerini açacağı ve ahmak arkadaşı Puck'tan ziyade sadık Puck'ı göreceği

günü beklemiştim. Onun koruyucusu, kahramanı ve onu güldüren soyтары olmaktan öteye geçebilecektim. Elimden gelse onun her şeyi olurdu.

İç çekerek ateşteki mantarlardan birini alıp öfkeyle yemeye başladım. Ash gittikten sonra Prensesimin, donmuş kalpli buz prensi tarafından bin parçaya ayrılan kalbini tamir etmeye çalışmışım. Kısa süren ama çok mutlu olduğum bir süre, Prenses'le bir şansım olduğunu düşünmüştüm. Meghan'ın öpücüğünün hatırası zihnime kazınmıştı ve o günü asla unutmayacaktım. Hayatımın en mutlu anlarından biriydi. Yine de tüm engellere rağmen Ash ve Meghan birbirlerine dönen yolu bulmuş, Periler Ülkesi'ndeki her divana meydan okuyarak birlikte olmuş ve beni geride bırakmışlardı. Neticede Meghan'ı kaybetmiştim.

Öyleyse neden hâlâ buradayım?

“Goodfellow.”

Korkuyla sıçradım. Bu derin ses Ash'in değildi, donuk buz prensin sesine göre çok daha kısıp ve güçlüydü. Anında anladım; bu ses bütün ormanlara ve ağaçlık alanlara emir verebilecek bir sestti. Bu ses dengesiz Kış Prensi'ni tanımadan çok önce itaat ettiğim kişinin sesiydi.

Oberon ateşin üstünden bana baktı, kehribar gözleri gölgelerin arasında parıldarken ince yüzündeki ifade zemini bile korkuyla titretmeye yetiyordu.

Oberon gülümsemeden, “Merhaba Robin,” diye mırıldandı. “Korkarım ki konuşmamız gerekiyor.”

Ah, kahretsin.

DİKKATLE AYAĞA KALKTIM, yüzümdeki umursamaz gülümseme her zamanki yerindeydi, ellerimi başımın arkasında birleştirdim.

Başka biri olsa eğilir, diz çöker ya da en azından saygılı bir şekilde selam verirdi ama Tekin Kralı'nı çok uzun zamandır tanıyordum ve aramızda böyle formaliteler tamamen gereksizdi. Ona saygı dolu bir ifade kırtısı gösterirsem, Oberon bir şeylerin yolunda gitmediğini *anlardı*. Benim onu tanıdığım kadar, Yaz Kralı da *beni* tanıyordu.

Gülümsemeye devam ederken, "Oberon," diyerek başımı salladım. "Burada ne yapıyorsun?" Zırhını ve sırtındaki büyük yayı inceledim. "Ava mı çıktın? Hem de tek başına? Beni çağırmadın hem de? Çok kırdım."

"Aptallık yapmayı kes, Robin." Tekin Kralı elini salladı ve uzaklardan gök gürültüsü duyuldu. Aramızdaki kamp ateşi dışarı taşarcasma alevlendi. Etrafımızı saran bitkiler kıvrıldılar, titrediler ve sanki onu gördüklerine sevinmişçesine dans ettiler. Bu Yaz Kralı'nın güçlerinden biriydi. "Bence ikimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. Tekinsiz Prensi nerede?"

"Prens mi?" Kalbim gömleğimin altında hızla çarpsa da kaşlarımı çattım. Oberon, Ash'in varlığını bu kadar çabuk nasıl öğrenmişti? Arkadya'ya ulaşmamıştık bile. En masum ifademi takınıp, "Tekinsiz Prensi hakkında bilgim olduğunu da nereden çıkarıyorsun?" diye sordum. "Biz düşmanız. Duymadıysan söyleyeyim, beni öldürmek için oldukça açık bir ant içmişti."

Söylediklerimin hiçbirisi yalan değildi. Benim kadar uzun yaşadığınızda bazılarının dediği gibi "gerçeklerin etrafından dolanma konusunda uzman oluyordunuz. Maalesef Oberon da bu lafları yutacak bir yeniyetme değildi.

"Robin." Sabırla baktı. "Biliyorum. Ne yapmayı planladığınızı biliyorum. Benim diyarlarımda neler döndüğüne dair fikrimi yok mu zannediyorsun? Titania yeni oyuncuğuna hayran oldu. Onu

Leanansidhe'den çaldığını biliyorum, nasıl elde ettiğini hiç saklamadı. Leanansidhe'nin nasıl tepki göstereceğini merak ediyordum. Sonra senin ve Kış Prensi'nin yabamlormana girdiğinizi ve Arkadya'ya doğru geldiğinizi duydum. Beni aptal yerine koyma, Goodfellow. Leanansidhe'nin oyuncağını ona geri götürmeyi planladığınızı biliyorum.

“Fakat,” diye devam etti, ben kim bilir ne kadar süreliğine bir kuşa ya da fareye dönüştürülmeden bu durumdan kurtulmak için yeni bir plan düşünmeden önce, “rahatlayabilirsin, Robin. Buraya seni durdurmak için gelmedim.” Rahatlamadım. Aksine daha da endişelendim. Kollarımı kavuşturup kaşımı kaldırdım. “Öyle mi?”

Tekin Lordu, “Leydimin dikkati son zamanlarda fazla dağıldı,” diye devam etti. “Yeni oyuncağına çok düşkün ve Divanına, halkına ya da Kralına hiç özen göstermiyor. Bu durumdan hoşnut değilim.”

Ah. Ve gerçek ortaya çıkmıştı. Oberon her zaman kıskanç tiplerden olmuştu. Titania'nın ilgisini kendinden alıkoyan her şey iki Tekin hükümdarı arasında büyük tartışmalara yol açardı. En son böyle bir şey olduğunda, Titania küçük Hintli şekil değiştirenini bırakmayı reddetmişti. Oberon da bana eşinin gözlerine aşk iksiri damlatmamı emretmişti, bu şekilde onunla ilgili her şeyi unutacaktı.

Bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz.

İç geçirdim, bu konuşmanın nereye gittiğini biliyordum. “Tahmin edeyim,” dedim. “Bir süreliğine Yaz Divanı'ndan ‘münasip şekilde’ uzakta olacaksın. Bu süre içinde Titania'nın en yeni oyuncağı gizemli bir şekilde yok olacak ve senin bu oyuncağın nereye gittiğine dair hiç fikrin olmayacak.”

Erlking⁹ büyük bir vakarla, “Şövalyelerim ve köpeklerimle avlanıyor olacağım,” diye cevapladı. “Ben yokken Titania’nın ne yaptığını önemsemiyorum. Ancak...” Bana yaklaştı ve küçük mağarayı varlığıyla kapladı. Bakışlarımız kesişirken uzun gölgesi üzerime düştü. “Başka bir şey daha düşünmeni istiyorum Robin. Arkadya’ya girdiğinde planın ne olursa olsun, bu sözleri hatırla.”

Oberon öne eğildi, kısık ve derinden sesiyle ateşin üzerinden fısıldadı: “Arkadaşın birden... kaybolrsa,” diye mırıldandı ve soğuk bir el midemi sıktı. “Kış Prensi daha fazla ortalıkta olmasa, sence Meghan Chase sana ne kadar sürede dönerdi?”

Nefesimin dudaklarımın arasından kaçtığını hissettim. Donakalmış halde Oberon’a bakıyordum. Sakince bakışlarıma karşılık verdi, bir meşe kadar sağlamdı. “Ne... Sen ne...” Cümlelerimi tamamlayamıyordum bile. “Neden böyle bir şey düşünesin?..”

Oberon kararlıkla, “Onu sevdiğini biliyorum,” diye devam etti. “Kızımı. Meghan Chase için beslediğin duyguları biliyorum, Robin. Ayrıca seni onayladığımı söylemek için buradayım. Kızımı kadim düşmanımın oğluyla görmektense seninle görmeyi yeğlerim.”

“İstedığın biraz fazla değil mi sence de?” Sesim sert ve rahatsız edici çıkınca Oberon’a sırtımı döndüm. Ash’in kaçtığını bilmiyormuş numaram ve iradem darmadağın olmuştu. Oberon’un dik bakışları, ben öne adım atarken beni takip etti. Geceye dalgınca bakarken yakındaki küçük çam ağacının ince dallarını tuttum.

9 Avrupa mitolojilerinde genel olarak baştan çıkarıcı ve ölümcül bir peri ya da siren olarak yer alan Erlking, ilk olarak İskandinav mitolojisinde elf kralının, insanları ağına düşürüp kendi arzularına köle eden kızı olarak geçer. Alman halk edebiyatına da konu olan bu mitolojik karakter, Goethe’nin *Der Erlkönig* şiirinin ana karakterlerinden biridir. Yazar bu mitolojik karaktere kendi yorumunu katmış ve bir kral unvanı olarak kullanmıştır. (ed.n.)

Arkamdaki ateş çatırdarken Oberon'un bakışları sırtını en sıcak alevden bile daha çok yaktı.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye mırıldandım, karanlığa bakıyordum. "O bakmıyorken sırtına bir bıçak mı saplayayım? Bana verdiğin emir bu mu yani?" Bu düşünceyle midem kasıldı. "Sence Meghan buna bir şey demez mi? Bu gerçeği ondan saklayamam."

Oberon sessizce devam etti: "Senin hiçbir şey yapmana gerek yok, sadece Prens'in Yaz Divanı'nda olduğunu ifşa et yeter. Titania gerisini halleder. Böylece kanı senin ellerine bulaşmaz... Sen Yaz Divanı'nın sadık bir üyesi ne yaparsa onu yapıyor olursun. Prens ortadan kalktığında da, Meghan Chase teselli için sana gelir. Her şey olması gerektiği gibi olur."

Karşılık veremedim. Meghan'ın bana sarılarak Kış Prensi için yas tutarken titreyip ağladığını hissedebiliyordum neredeyse. Ona kollarımı sardığımı ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldadığımı hissedebiliyordum. Hâlâ bana sahipti ve onu asla terk etmeyecektim. Sonra bunları düşündüğüm için kendimi tekmelemek istedim.

Oberon sessizce izledi. "Robin Goodfellow," diye mırıldandı. "Geçmişteki anlaşmazlıklarımıza rağmen, seni en sadık hizmetçim olarak görüyorum. Bizler yaşlıyız, Kış Prensi'nden çok daha yaşlıyız. Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Ama bazen hâlâ Yaz Divanı'nın bir parçası olup olmadığını farkında mısın, bilemiyorum. Burası senin evin. Başka bir şeye ihtiyacın yok."

Parmaklarımı sıkınca dalın kırıldığını fark ettim. Oberon bunu gördüyse bile umursamadı.

"Kızım artık gerçekten bizden biri," diye devam etti. "Ölümsüz. Perilerin Kraliçesi. Onu kendine âşık etmek için dünyalar kadar vaktin var. Bu çok zor olmayacaktır, ikiniz zaten yakındınız. Demir Diyar'da olsa bile onunla olmak için bir yol bulacağımı biliyorum.

Robin, sen aklına bir şey koydun mu, durdurulamazsın. Ama Meghan'ın seni görmesi için öncelikle Kış Prensi'nden kurtulmak zorundasın."

Karşılık vermedim. Tekin Kralı'nın geri çekilip gitmeye hazırlandığını hissettim. Ateş sönüp de etrafımızdaki bitkiler çılgınca savrulmayı bırakırken, "Tercih tabii ki senin," dedi. "Çıktığım av beni Arkadya'dan çok uzaklara götürecektir, Yaz Divanı'nı sarmalayan hastalıklı fısıltılardan çok öteye. Ne istersen onu yap Robin ama unutma, kızımı seviyorsan bu onunla birlikte olmak için son şansın olabilir. Yoksa Meghan Chase'i seni öldürmeye yemin etmiş kişiye kaptırabilirsin."

Sıcak bir rüzgâr mağaranın içinde dolaştı, ateşi ve yaprakları kıpırdattı. Rüzgâr kesildiğinde mağaranın içinde benden başka kimse kalmamıştı. Erkling gitmişti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KRALİÇEM BİR CANAVARLA AŞK YAŞIYOR

Ash kısa süre sonra geri döndü; girizgâh yapmadan mağaraya hızla girdi. Elinde bağlanmış tavşanlar vardı, demek ki avlanmıştı. Bir tavşanı ayağımın ucuna attı ve tek kelime etmeden tavşanları temizlemeye başladık. Gece çökerken sessizlik içinde çalıştık.

Ash'i öldürmek mi? Onu Yaz Divam'na teslim etmek mi? Oberon neler düşünüyordu? Teknik olarak Ash'i öldürecek hamleyi Titania indirecekse bile, sanki bunu yapabilirmişim gibi. Titania onu hiç düşünmeden öldürürdü. Ash bir prens olabilirdi ama Titania kraliçeydi. Periler Ülkesi'nin kraliçeleri şakaya gelmezdi, özellikle de kendi divanlarındayken onlarla kapışılmazdı. Bunu ben bile biliyordum. Oberon ortalıkta yokken Titania, Kış Prensi'ne acımazdı. Kesinlikle onu yok ederdi.

Bunu buz çocuğa yapamazdım. Aramızdaki tüm dargınlık ve kavgalara, hatta bir gün beni öldürmeyi *deneyecek* olmasına rağmen bu planı uygulayıp onu Titania'nın merhametine bırakamazdım.

Ama... bunu yapmazsam Meghan beni asla sevmeyecekti. Prensesim, uğruna her şeyi yapacağım kız, beni asla görmeyecek, bana Ash'e baktığı gibi asla bakmayacaktı.

Ash'i bu kadar özel kılan neydi? Bende olmayan ne özelliği vardı?

"Son derece suskunsun."

Gözlerimi kırıştırdım ve bakışlarımı derisini yüzdüğüm yabancı tavşandan kaldırdım. Ash ateşten biraz uzakta diz çökmüştü, elindeki avcı bıçağıyla düzgün ve etkili şekilde çalışıyordu. "N-ne?" Biraz hızlı karşılık verip kekelemiştim. *Ah, bu çok iyiydi Goodfellow. Durumu hemen düzelt.* Şaşırmış numarası yaparak devam ettim: "Ben mi? Ne oldu buz çocuk? Gerçekten benim için endişelendin mi?"

Bakışlarını önündeki işinden ayırmadı. Sakince, "Bir şey saklıyorsun," dedi. "Eğer senin laklakların arasında düşündüklerimi duyabiliyorsam, yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir. Ya da çok ama çok kötü şeyler olacağı anlamına gelir. Bana söylemek istediğin bir şey var mı Goodfellow?"

Kahretsin, ne zamandır buz çocuk beni bu kadar iyi okuyabiliyordu? Bunun üstünde çalışmam gerekecekti. Zorla sırtarak, "Evet," diye cevapladım. "Seni Arkadya'ya gizlice sokmanın en kolay yolu sincaba çevirmek. Ne dersin? Ya da istersen fareye de dönüştürebilirim. Ya da kuşa. Veya tavşana!" Ellerimdeki derisi yüzülmüş tavşana baktım. "Tabii Titania tazılarını yanında tutuyorsa bu çok kötü olabilir..."

"Boş ver." Ash iç çekti ve başını salladı. "Ağzımı açtığıma pişmanım."

"Ah, buldum!" Parmaklarımı şaklattım. "Bukalemun! Böylece omzuma tüneyip ortama uyum sağlayabilirsin. Bu şahane

bir fikir! Ayrıca bence çok yakışıklı bir bukalemun olurdun, ne dersin buz çocuk?"

Ash gözlerini devirip önündeki işe odaklanarak beni duymazdan geldi. İkimizin de ciddiye almadığı işlevsiz, boş sözler söyleyerek konuşmaya devam ettim. Bu bir tür kalkandı ve ne kadar kendimi zorlarsam zorlayayım susturamadığım gerçek, düşüncelerimin önünde duruyordu.

Neden buradasın?

Meghan için... Açık cevap buydu. Ben Meghan için buradaydım. Çünkü Prensesimi seviyordum ve onun mutlu olmasını istiyordum. Onun mutluluğu başka biriyle olması anlamına gelse bile. Birlikte olacağı kişi baş düşmanım olsa bile onun mutlu olmasını istiyordum.

Sen onu mutlu edebileceğini düşünüyor musun?

Evet, bunu yapabilirdim. Eğer beni seçseydi ona her şeyi verirdim. Onu güldüren, ona Yaz büyülerinin mucizelerini gösteren, onun için kendini merminin önüne atan kişi olabilirdim. (Bu arada merminin önüne atlamak çok can yakıyor.) Onu korkunç fani sınıf arkadaşlarından koruyan, her sabah otobüse götüren, kendi ailesinin bile unuttuğu doğum gününü hatırlayan kişi bendim. *Prenses, neden beni seçmedin? Yeterince iyi değil miydim? Yoksa suçum beklemek miydi? Daha erken mi hamle yapmalıyım?*

Kahretsin. Bu konuları aştığımı zannediyordum. Arkadaşı olmaktan mutluydum ama Oberon'un sözlerini de kafamdan çıkaramıyordum. Erlking kalpsiz ve çıkarıcı olsa da kimi zaman doğru şeyler söylüyordu. Ash hayatta olduğu sürece Meghan beni hep arkadaş olarak görecekti.

Öyleyse kendine şunu sor Goodfellow, kim daha önemli? Sevdiğin ve uğrunda her şeyi yapacağın kadın mı yoksa seni öldürmeye ant içmiş düşmanın mı?

Bana arkası dönük şekilde ateşi besleyen Ash'i izledim. Eskiden arkadaşım olan kişi artık düşmanımdı. Benim yerimde gaddar Tekinsiz Prensi olsaydı, ne yapardı?

Ben ansızın ayağa kalkınca Ash bana baktı. "Bir yere mi gidiyorsun Goodfellow?"

"Yürüyüşe çıkacağım Prenschik, ama umursadığın için duygulandım." Sırttım, o da ateşe geri döndü. Mağaranın ucuna yürürken, "Biliyor musun, taş duvarla konuşmaktan artık sıkıldım," diye devam ettim. "Ölü balıkla konuşmak bile seninle konuşmaktan daha keyifli olurdu."

"Bu seni daha önce durdurmadı."

"İşte, kastım tam da buydu." Gözlerimi devirdim. "Ama biraz tek başıma kalmama izin vermelisin, Prens. Buzdan bedenini Yaz Divam'na nasıl gizlice sokacağımı düşünmem gerekiyor."

Sertçe baktı. "Planın var sanıyordum."

"Ah, şimdi muhabbete meraklısın bakıyorum." Kahkaha attım ve ellerimi başımın arkasına koydum. "Endişelenme buz çocuk, bir yolunu bulurum. Hep buldum."

Sessizce beni izledi. Ben de sırtmaya devam ederek sert bakışlarına karşılık verip ona konuşmaya, tartışmaya devam etmesi için meydan okudum. En sonunda iç çekti ve ateşe döndü.

"Burası senin Divanın," diye mırıldandığını duydum. "Burayı benden daha iyi biliyorsun."

Evet, öyle, diye düşünürken geriye döndüm ve Ash'i yalnız bırakarak ormana yürüdüm. Burası benim Divanım, ben Yaz'ın

bir parçasıyım ve sen benim düşmanım olmalısın Ash. Bunu hiç düşündün mü? Tekin Divanı'na sadık olması gereken biriyle düşman topraklarına girdiğini hiç düşündün mü?

Her şeyi tam olarak açıklamamıştım. Soylu buzluğumu Titania ve Yaz Muhafızları'nın burnunun dibinden Arkadya'ya nasıl sokacağımı zaten biliyordum. Zor olacaktı çünkü Ash tam bir Kış prensiydi. Etrafında büyü varken yüzüne sahte bıyık yapıştırıp herkesi atlatmasını umamazdınız. Neyse ki bu işi uzun zamandır yapıyordum. Kış soylularından birini Yaz Divanı'na sokabilecek birisi varsa, o da bendim.

Sadece biraz yalnız başıma kalmalıydım. Düşünmek, plan yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

Gerçekten ne istediğime karar vermek için...

“HAYIR.”

Gözlerimi devirdim. “Buz çocuk, hadi. En azından seni bir lemura çevirmiyorum. Bu senin sen olduğun anlaşılmadan Yaz Divanı'na girmenin tek yolu.”

“Başka bir yol olmalı.”

“Başka yolu yok.” Kollarımı kavuşturup dik dik Ash'e baktım. Arkadya'nın sınırına ulaşmıştık, yabancılormanın ucunda dikiliyor, Erlking'in nehrin öteki tarafındaki topraklarına bakıyorduk. Açan yabancı çiçeklerle kaplı ahşap köprü'nün öteki ucunda iki Yaz Şövalyesi nöbet tutuyordu. Ash'le çam ağaçlarının arasında dikilmiş, rüzgârın hışırtısı fısıltılarımızı saklarken, nehrin öteki tarafındaki nöbetçileri izliyorduk.

Tekrar, “Bu bir kılık değişikliği, Ash,” dedim. “Bir yanılsama. Kış büyü'nü benim Yaz büyü'mle gizlemek zorundayız, ayrıca görünüşünü değiştirmeliyiz ki Divan'a adımızı attığınız anda

insanlar aklını kaçırmamasın. Gerçekten tek yol bu. Ne yapacağımızı sanmıştın?”

Ash iç çekti ve başını geriye attı. “Bundan fazla keyif alıyorsun.”

“Peki,” dedim ve sırtıtmamak için kendimi zorladım. “Buna karşı gelemem.” Buzdan hançerler fırlatacakmış gibi bakınca ellerimi kaldırdım. “Arkadya’ya girmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Bıkkın ve çaresizce, “Peki, tamam,” dedi. “Yap hadi. Bir an önce kurtulalım şu işten.”

“Hiç kabullenmeyeceksin sandım.” Sihrimi toplarken, ağaçların derinliklerine doğru çekildik.

Ash’e, “Sabit dur,” dedim, o da kollarını kavuşturarak sıkkın ve rahatsız olmuş görünmeye çalıştı. “Uzun sürmeyecek ama yanılsamaya Yaz büyüğü katmalıyım ki senin Kış auranı saklayacak kadar güçlü olabilsin. Kızıl kepli ya da buz cücesi filan olsaydın bu kadar uzun sürmezdi, tabii bahsettiğimiz kişi sen olduğun için bu sihir çok daha zorlu olacak.” Yaz büyüğü Ash’in üzerine çökerken etrafım sarmalayan ve onu zırh gibi koruyan Kış büyüğünü hissettim ve kaşlarımı çattım. “Buz çocuk, bana karşı koymayı bırak. Eğer verdiğin sözden bir an önce kurtulmak istiyorsan, tek yol bu. Sana yardım etmeme izin vermelisin.” Ash homurdandı ve Kış büyüğünün koruyucu pelerini üstünden kalktı.

İçime daha çok Yaz büyüğü çektim ve Ash’in etrafındaki yanılsamayı dokudum. Onun büyüğü bana karşı koyuyordu; Kış Prensi hakkında istediğimizi söyleyebilirdiniz ama Ash özünde çok güçlüydü. Kim olduğunu biliyordu ve yalnızca bir yanılsama olmasına rağmen benden daha az yetenekli biri onu asla olmadığı bir şeye çeviremezdi.

Tabii ben de herhangi bir üçkâğıtçı değildim.

Ash'in ana hatları titreşip değişmeye başladı. Büyümemiş ya da çekmemişti ama saçı uzayıp sırtına dökülmüş, simsiyahtan buğday rengine dönüşmüştü. Sanki tüm ömrünü güneş altında geçirmişçesine, soluk teni altın-kahverengi tonlara ve soğuk gümüş rengi gözleri de parlak, parıltılı maviye döndü.

Kıyafetleri de değişti. Siyah uzun ceketini toz olup kaybolurken yerine üzerinde geyik başı olan, altın ve yeşil bir zırh geldi. Omuzlarında uçları yapraklarla bezeli süslü bir pelerin belirdi. Bu pelerinle Ash yakalanmazdı. Büyü tamamlandığında çam ağaçlarının arasında Kış Prensi'nden eser kalmamıştı. Sert bakışları dışında Kraliçe Mab'in en küçük oğluna benzeyen hiçbir yanı kalmamış bir Yaz soylusu gölgeler arasında bekliyordu.

Elimi ağzıma götürerek şaşırmış gibi yaptım. "Ah, buz çocuk, bu... bu... tam senlik bir görüntü!"

Ash, "Bunun için seni öldüreceğim," diye gürledi, sonra da değişen sesini yüksek ve net şekilde duyunca irkildi. Kahkaha atmamak için yanağımı ısırdım. Eğer kılıcını çekerse bu yanılsamayı bozardı ve tüm sihri baştan yapmak zorunda kalırdık.

"Peki, tamam, ama bunu daha sonra yap buz çocuk. Unutma ki Kış büyülerini içerideyken kullanamazsın, yoksa bu büyü bozulur. Buna kılıcını çekmek, buzul fırlatmak dahil. Yaz soylularının arasında bir kavga başlatmayalım, tamam mı? İçeri gireceğiz, kemanı alıp çıkacağız."

Ash başıyla onayladı. Ben geriye adım attım ve aynı yanılsamayı kendi üstüme de uyguladım. Birbirine tıpatıp benzeyen iki Yaz Şövalyesi'ne dönüştük. Yanımdaki muhafız arkadaşına gülümsedim. "Hazır mısınız?"

Ash tekrar iç çekti, ellerini alışık olmadığı saçında gezdirdiyordu. "Önden buyur."

BİZ GEÇERKEN köprüyü koruyan iki şövalye bizi kibarca başlarıyla selamladı, bunun dışında bize pek bakmadılar. İçlerinden birinin sırtışını sakladığını gördüm ama mevcut koşullar altında bu normaldi. Bu sırtışı buz çocuğun görmediğini düşündüm ama yanılmışım.

Erlking'in topraklarında yürümeye devam ederken, Ash, "Peki, biz kimiz?" diye sordu. Köprüyü geçtikten sonra yaz güneşinin sıcaklığı üzerimize vurmuştu, tenimi ısıtmış ve bana keyifle iç çekirtmişti. Tekin Divam'na dair şeyler arasında en çok güneşi özlüyordum. Yabanılorman çok karanlıktı, Tir Na Nog çok soğuktu, güneş sadece Arkadya'da tamamen ışıldıyordu ve her zaman koparılmaya hazır en tatlı elmalar buradaki ağaçların tepesinde yetişiyordu. Buraların sahibi iki huysuz devi atlatabilirsiniz tabii.

Sırtarak, "Ah," dedim. "Evet. İsimler. Şimdi, sen Sör Torin'sin, ben de Sör Fagan'ım. Biz Kralımızın ve Divanımızın ihtişamı için tüm Olurolmaz'ı dolaşan iki diken çalı şövalyesiyiz. Bilirsin işte, kötülerle savaşan, ejderleri avlayan ve mitolojik hazineler arayan tipler."

"Yani çok saygı duyulan kişileriz."

"Yani..." Kafamın arkasını kaşıdım. "Pek sayılmaz."

Ash bana baktı. "Ne demek 'pek sayılmaz?'"

"Hiç *Don Kişot*'u okudun mu?" diye sordum. Ash gözlerini kapadı ve okumuş olduğunu belli etti. Kıkırdadım. "Çok hevesli tipler," diye devam ettim, doğrudan yüzüne gülmemeye çalışıyordum. "Ve kabul etmeliyim ki çok soylu niyetleri var. Ancak bu ikisi ellerinde bir harita olmadan evlerinin kilerinden bile çıkamazlar. Şu ana kadar ölmemiş ya da yenilmemiş olmalarını tamamen

şansa bağlıyorum. Oberon'a, kendilerini kanıtlayabilecekleri önemli bir göreve yollaması için sürekli yalvarıyorlar. Oberon da sırf bu ikisinden kurtulmak için sürekli saçma görevler veriyor."

"Ve sen de tabii ki, bizim için bu kimlikleri çaldın."

"Sence de mükemmel değil mi?" Ellerimi havaya kaldırarak salladım. "Sör Torin ve Fagan neredeyse hiç Divan'da olmuyorlar, diğer şövalyeler onlardan uzak duruyor ve bizim Kraliçe Titania'yı görmek için son görevimizin sonuçlarını bildirmek gibi bir nedenimiz var."

"Peki ya gerçek Torin ve Fagan da oradaysa?"

"Öyleyse," diye omuz silktim, bu fikir hiç hoşuma gitmemiştii. "doğaçlama hareket ederiz."

Ash'in planı beğenmediğini görebiliyordum; o her zaman, her şey için planı olan tiplerdendi ve benim doğaçlama taktiklerimi hem rahatsız edici hem de saçma buluyordu. Ama konuşmaya devam etmedi. Kısa süre sonra Oberon'un Divanının girişini işaret eden çimen kaplı, devasa höyüğe ulaştık. Kalın çalılar tam önümüzde aralanıp geçmemize izin verecek şekilde tepenin etrafını kaplıyordu. Çaba sarf etmeden tepenin yamacına doğru ilerledik.

Yan yana yamaca yaklaşırken Ash, "Bilmem gereken başka bir şey var mı?" diye sordu. "Biz buradayken karşımıza çıkabilecek ufak detaylar gibi?"

"Hımm..." Yana dönmeden ona bakış attım. "Sadece küçük bir detay." Ash kaşlarını kaldırdı, ben dudagımı ısırdım. Ah, birazdan söyleyeceklerimi beğenmeyecekti. "Torin ve Kraliçe'nin... birlikte olduğuna dair bir söylenti var."

"Ne?"

Ama tepenin yamacına ulaşmıştık ve Yaz perileriyle dolu avluya giriyorduk... Arkadya'nın kalbine.

Müzik çalıyordu, şarkının sözleri güneş, gölgeler, büyüyen her türden canlı ve balıklar fısıldarken soğuk derelere dalmak hakkındaydı ve en sevdiğim şarkılardan biriydi. Avluyu çevreleyen ağaçlar yavaşça iç çekti, dallarını şarkıyla salladılar; her yerde açmış binlerce çiçek ritimle salınıyordu. Orman perileri, *satyr*'ler, cüceler ve diğer Yaz perileri açık alanda toplanmış, dalların üzerine oturmuş konuşuyorlar ya da çimenlerin üzerinde dans ediyorlardı. Evet, kesinlikle evimdeydim.

Ash'in sert bakışlarını kafanın hemen arkasında hissediyordum ve beni öldürmeye hazır olduğunu biliyordum ama avlunun ucuna yakın periler bizi fark edip ayağa fırladılar.

Dişlerimin arasından, "Kibar ol, buz çocuk," dedim ve kalabalık toplaşırken gülümseyen bir ifade takındım. "Geliyorlar, şimdi gülümse ve ortağını bıçaklama. Gösteri zamanı."

Doğrudan bize koşarken dişi bir *satyr*, "Sör Fagan!" diye heyecanla bağırdı. Toynakları kaldırım taşlarına çarptıkça takırdadı. "Sör Torin! Geri döndünüz ve hayattasınız. Hoş geldiniz!"

Bir *nympha*¹⁰ çekinerek gülümserken, "Yolculuğunuz nasıldı Sör Fagan?" diye sordu. "Aycanavarı'nın Hazinesi'ne ulaşmayı bu sefer başarabildiniz mi? Korkutucu Pisbataklık Solucam'ı haklayabildiniz mi? Bize maceralarınızdan bahsedin."

Bir *brownie*¹¹, "Evet, evet," diye tekrarladı. "Neler oldu?"

"Evet, anlatın!"

"Bize hikâyenizi anlatın!"

10 Yunan mitolojisinde kırlarda, sularda, ormanlarda yaşayan doğal ve tanrısal, dişi varlıklar. (ed.n.)

11 İskoç mitolojisinde, geceleri görünmeden çalışıp ev işlerine yardımcı olan, karşılığında da hediye olarak yemek kabul eden, hobgoblinlere benzeyen küçük periler. (ed.n.)

Elimi kaldırdım. “Tamam, güzel varlıklar, bu kadar yeter! Hikâyeler, şarkılar ve cesaret dolu öyküler anlatmak için çok vakit olacak ama şimdi sırası değil.” Hayal kırıklığına uğrayan seyircilerimiz sessizleşince yorgunca iç çektim. “Sör Torin ve ben çok uzaklardan geliyoruz ve çok yorulduk. Anlatacak çok hikâyemiz var ama ilk önce Lordumuzla konuşmalıyız.”

Satyr ela gözleriyle beni izlerken, “Lordumuz bir süreliğine Divan’dan ayrıldı,” diye açıkladı. Bakışı bir anda yanımdaki “Torin”e kaydı ve sırttı. “Ama Kraliçe Titania burada ve eminim ki sizleri görmekten memnun olacaktır. Sizin geri dönüş haberinizi iletmemi ister misiniz?”

Ash omzumun üstünden, “Bu çok iyi olur, güzel leydi,” deyince irkildim. *Satyr* avluyu Oberon’un daha içteki özel odasından ayıran kapıya doğru hoplaya zıplaya ilerledi. Yaz perileri bize gülümseyip başlarını sallarken fısıltılarını elleriyle gizlediler. Biz de onları görmezden geldik. Şimdilik işler yolundaydı. Yaz Divanı’na sızma adımını sorunsuz geçmiştik. Artık yapmamız gereken, kimliğimiz belli olmadan Leanansidhe’nin kemanını alıp Arkadya’dan ayrılmaktı. Yaz Kraliçesi’nin takıntılı karakteri düşünüldüğünde, özel odasında olması normaldi. Ve bu, işleri... zorlaştıracaktı.

Ash’e bir bakış attım. Kraliçe’nin odasına girmenin *belli bir* yolu olduğunu düşünüyordum ama bunu önerirsem Ash muhtemelen sinirden kudururdu. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Ash, “Ne?” diyerek iç geçirdi. Ben gözlerimi kırıştırdım.

“Ha?”

Kapıdan az ötede dururken, “Gene aynı bakışı atıyorsun,” diye devam etti. Kapının önünde iki dev trol, kırmızı ve pirinç muhafız uniformalarıyla duruyordu. “Hiç hoşuma gitmeyecek planların olduğunda attığın bakış.”

“Evet... yani, bir fikrim var...”

“Ve?”

“Ve... hoşuna gitmeyebilir. Hem de hiç.”

Ash tekrar iç geçirip gözlerini ovuşturdu. “Sanırım birazdan ne söyleyeceğine dair bir fikrim var,” diye homurdandı. Acı çekiyor gibiydi. Omuz silktim.

“Bu, kemani özel odasında tutup tutmadığını anlamanın *en* kolay yolu olacaktır. Ona bir serenat yapmayı bile önerebilirsin.”

“Eğer Titania kim olduğumu fark ederse, kılıcımı çekmeme fırsat bile bulamadan ölmüş olurum.”

Ve bu ne büyük bir trajedi olurdu, değil mi? Sırıtarak, “Buz çocuk,” dedim. “Lütfen. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi. Görünüşün kusursuz. Sadece Kış büyülerini kullanma, her şey yolunda olacaktır.”

Ash parmaklarını saçma daldırdı ve yakınlaştı. Sertçe, “Puck,” dedi, “ben... ben bunu yapamam. Bu artık bir oyun değil. Benden Yaz Divanı Kraliçesi’ni baştan çıkarmamı istiyorsun. Bu vatan ha-inliği sayılır ve ayrıca,” uzağa baktı, yüzü sertleşti, “hâlâ Meghan’ın şövalyesiyim. Yeminim...”

“Kemani istiyor musun, istemiyor musun?” Gerçekten de sarsılmış göründü ve onun adına azıcık üzüldüm. “Bak buz çocuk,” diye fısıldadım, “onu yatağa atmanı ya da öpmeni beklemiyorum. Bunun düşüncesi bile... *öğğ!*” Titredim ve bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırırken hançerimi yumuşak bir hamleyle çıkardım. “Ah, şahane. Görüntüsü zihnime kazındı. Sadece... ona biraz kur yap. Etkileyici ol. Ona ‘maceralarımızdan’ bahset. Eğer çok dokunmak isterse, izin iste ve yanından ayrıl. Ben gerisiyle ilgilenirim.”

“Bu plan hoşuma gitmedi.”

“Hoşuna gideceğini düşünmemiştim. Dik dur.” Hızla hançeri kaldırdım ve Ash tepki vermeden uzun saçından bir bukle kestim. Saçları avcuma dökülünce elimi sıktım. “Kusursuz. Çok teşekkürler, buz çocuk.”

Ash hızla geriye doğru çekildi, gözleri parlıyor, eli kılıcına gidiyordu. Uyarıcı bir ifadeyle ona baktım, Ash kendine geldi ve elini kılıcının kabzasından çekti.

“Ne yapıyorsun Goodfellow?” diye hırladı.

“Sessiz ol Prens.” Parmaklarımın arasındaki tutamın parlak sarıdan koyu siyaha dönüşmesini izledim ve sııttım. “Hepsi planın bir parçası.”

Yüksek sesli bir gıcırdamayla kapılar açıldı ve elçi üniforması giyen bir *satyr* aceleyle bize yaklaştı. “İşte başlıyoruz, buz çocuk. Kraliçe’nin önünde kendine hâkim ol.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AY IŞIĞINDA MAĞRUR TITANIA'YLA BULUŞMA

Kapıdan geçerek çiçekli dikenliklerden bir tünele girdik. Derin bir nefes aldım, ormanın hoş kokuları göğsüme doldu. Yanımda Ash keyifsizdi. Duruşu dik ve katıydı. Onu suçlayamazdım tabii, sonuçta düşman topraklarının tam kalbinde, Yaz perileri tarafından etrafı sarılmış haldeydi, ne sihirlerini ne de kılıcını kullanabiliyordu. Bu durum bu kadar komik olmasaydı onun adına kötü hissedebilirdim.

Tünel, sarmaşıklardan oluşan bir duvarla son buldu. Karanlık şekiller ve rahatsız edici, tüyler ürpertici bir ses sarmaşıkların arkasındaki havayı dolduruyordu. Üzgün ve sevimli melodi midemi kasıyordu ki kendime gelmek için silkindim. Ash'e baktığımda yüzünde soluk bir kararlılık olduğunu gördüm ve ona acımasızca gülümsedim.

“Artık geri dönüş yok, buz çocuk,” diye mırıldandım ve perdeyi açarak arkasındaki odaya girdim.

Oberon ve Titania'nın taht odası devasa bir açıklıktı ve katedral yüksekliğinde ağaçlarla çevrilmişti. Kalın bir yosun tabakası

yeri ve fundalıklar açıklığın etrafını kaplıyordu. Etrafında sarhoş yıldızlar gibi parıldayan *wisp*'lerin ve kanatlı perilerin dans ettiği kristal gölede şelaleden su dökülüyordu. Komik derecede süslü kıyafetler giymiş Yaz soyluları, açıklığın ortasındaki bir çift tahtın etrafında oturmuştu ya da ayakta dikiliyordu. Bu tahtlardan biri boştu, öteki ise doluydu.

Tabii ki Oberon burada değildi ama Kraliçe Titania tahtında fare sürüsünü izleyen mağrur bir kedinin tembelliğiyle oturuyordu.

Herkes Yaz Kraliçesi'nin çok etkileyici, güzel ve kesinlikle büyüleyici olduğunu söylerdi. Evet, belki de öyleydi ama volkanik patlama için de aynı şeyler söylenebilirdi ki Kraliçe'ye kıyasla volkanik patlama daha az vahşi kalırdı. Tekin Divanı'nda çalışmak genellikle ilginç oluyordu. Yaz hükümdarları aralarındaki tartışmalar ölümlüler dünyasında sellere ve orman yangınlarına neden oluyordu. Bir keresinde Titania Divan'dakileri, kayıp bir saç tokası hakkındaki bir yanlış anlaşılma yüzünden bütün köyü çamura batırmakla tehdit etmişti. Neyse ki Oberon, Titania'nın öfke nöbetlerini ve sinir harplerini yatıştırıyordu... konuya dahil olmaya tenezzül ederse tabii. Çoğunlukla karısının yaptıklarını görmezden geliyordu, ta ki yaptığı şeyler onu da etkileyene kadar.

Soylular girdiğimizi fark etmemiş gibilerdi, tüm dikkatlerini Titania'ya ya da tahtının ayağının dibindeki bir şeye vermişlerdi. Ash odayı sakince inceledi ve birden gözleri kocaman açıldı. Bakışlarını takip edince kalbim sıkıştı.

Tünelde duyduğumuz, insanı içine çeken, karanlık, güzel, sakın ve hareketli melodi Titania'nın arpçıları, hizmetçileri ya da peri müzisyenler tarafından çalınmıyordu. Melodi başta biraz garip gelmişti çünkü normalde peri avlularında duyulan türden

değildi. Arp, flüt ya da sadece bizim dünyamızda bulunan garip sihirli enstrümanlardan değildi.

Bu bir kemandı. Sekiz yaşından daha büyük olmayan ölümlü bir kız tarafından çalınıyordu. Elindeki yayı itip çekerken küçük vücudu dimdik duruyordu. Basit bir siyah elbise giymişti ve uzun kahverengi saçları kollarındaki enstrümanla aynı renkteydi. İnsan olmayan dinleyicilerine müzik çalarken gözleri kapalıydı, incecik vücudu ileri geri sallanıyordu, Kraliçe'nin zarif beyaz elinin başının hemen üstünde durduğundan habersizdi.

Ve o anda anladım. Leanansidhe'nin kıymetli eşyası ve Titania'nın en yeni oyuncacı, küçük kızın minicik ve marifetli parmaklarının arasındaki enstrüman değildi.

Kızın kendisiydi. "Keman" kızın kendisiydi.

PEKÂLÂ, işler çok daha karmaşıklaşmıştı.

Şarkının sonuna gelince kızın gözleri açıldı. Karanlık, ciddi ve az da olsa şaşkın halde etrafına bakıyordu, sanki rüyada olup olmadığından emin değil gibiydi. Kraliçe Titania keyifle gülümserken soylular tebessüm ettiler, ellerini çırpıp ve iç çekerek hayranlıklarını gösterdiler.

Titania, "Çok güzeldi, Vi," diye mırıldandı, kızın saçlarını parmaklarıyla tanyordu. Küçük ölümlü, gözlerini kırıştırıp vakur bir ifadeyle peri kraliçeye baktı.

Pişmanlıkla, "Bitiş bemoldü," dedi. Sesi sanki keman ondan tüm sesini almış gibi tiz ve nefessizdi. "Ayrıca başlarken biraz acele ettim." Burnunu çekip alt dudağını ısırды. "Özür dilerim, daha iyi çalmak isterdim."

"Ah canım, mükemmeldin." Titania kızın saçlarını yüzünden geriye attı. "Değil mi?" Sert bir şekilde soylulara bakınca soylular

tebessüm edip başlarıyla onayladılar. Yanımdaki Ash duyamadığım sözler mırıldandı ve bana göz ucuyla baktı.

“Bir çocuk,” diye mırıldandı. “Leanansidhe’nin ‘oyuncağı’ bir çocuk. Onu buradan nasıl çıkartacağız Goodfellow?”

“Düşünüyorum.”

“Daha hızlı düşün.”

Kraliçe, “Şimdi,” diye devam etti, kızın elbisesini çekiştirip düzeltti, “yemek ister misin tatlım? İstersen yemek yedikten sonra bize tekrar keman çalabilirsin.”

Vi burnunu çekti. “Pasta yiyebilir miyim?”

“Tabii ki, tatlım.” Kraliçe anlayışla gülümsedi. “Pasta yemek istiyorsun, öyle mi?”

Küçük kız arzuyla başını salladı. Titania eğildi ve kızı yanından öptü. “Öyleyse aşçının, sana bulabildiği en güzel pastayı getirmesini isteyeceğim.”

Çocuğun yüzü ışıldadı. Titania parmaklarını şaklattı ve dibinde bir *brownie* belirdi. Titania, “Onu duydun,” dedi. “Aşçıya söyle en iyi ve en tatlı pastalarını en çabuk şekilde istiyoruz.”

Vi, Kraliçe’ye gülümserken, “Küçük çilekli olanlardan,” diye ekledi. Titania başıyla *brownie*’ye işaret yaptı, *brownie* selam verdi ve koşuşturdu. Kraliçe kıkırdayıp küçük bir köpekmiş gibi küçük kızın başını okşadı.

Düşünceli düşünceli, “Çok sevimli, değil mi?” deyince soylular hızla onayladılar. “Hem böylesi yetenekli hem de yaşı çok genç. Leanansidhe onun yokluğuna nasıl dayanıyor, bilemiyorum.”

Titania güldü ve soylular da ona katıldı. Küçük kız elleri kucağında, etrafını saran perilere bakarak oturdu. Kahkahalar

bitince Kraliçe sonunda açıklığın ucunda durduğumuzu fark etti ve mavi gözleri keyifle doldu.

“Ah, canlarım, ne kadar kabayız.” Kraliçe ayağa kalktı ve narin elini bize uzattı. “Saygıdeğer misafirlerimiz başka bir imkânsız görevden dönmüşler. Sör Fagan, Sör Torin, lütfen buraya gelin.”

Ash’in sessizce derin bir nefes alıp kendini göreve hazırladığını gördüm. “Başlıyoruz,” diye fısıldadım ve göğsümü öne çıkardım. “Beni takip et.”

Çenem havada ve şişik göğsümle kafamı kaldırdım ve ihtişamla bekleyen Kraliçe’ye ilerledim.

Titania parmaklarını kenetleyerek yaklaşmamızı izledi, kusursuz dudaklarında ufacak bir gülümseme vardı. Ama bakışları bana değil, yanımdaki “Yaz şövalyesine” odaklanmıştı. Ash’e hakkını vermek gerekirse, üstüne düşeni yapıyordu, Kraliçe’nin bakışları karşısında kafasını dik tutup gururla gülümsüyordu. *İyi*, diye düşündüm tahta ulaşip selam verirken. *Buz çocuğa bakmaya devam et. Yanındaki şaklabana sakın bakma. Perdelerin arkasındaki adama hiç dikkat etme.*

Titania bana üstünkörü baktı ve “Sör Fagan,” dedi. Ash’e genişçe gülümseyerek, “Sör Torin,” diyerek devam etti. “Hoş geldiniz. Kocam adına özür dilerim, şu anda Divan’dan uzakta ve ne zaman döneceğini bilemiyorum.”

Ash, “Lord Oberon’u kaçırdığımız için üzgünüm,” dedi. Sesi berrak, kendisine güvenli ve biraz şatafatlıydı. Kraliçe’nin iyice öne uzattığı elini tutup dudaklarına götürdü. “Sizin karşınızda olmak Leydim, iyi Kralımızın tüm kutsamalarına değer.”

Gülümseyerek Ash’e bakmamak için kendimi zor tuttum. *Bak sen, buz çocuk. Kendi rolünü ne de güzel oynuyorsun. Yeterince zorlandığında nasıl da rol yapabildiğini unutmuşum.*

“Ah, Sör Torin.” Titania kızardı ve üstünü başını düzeltirken bir şekilde hem utanmış hem de mahcup görünmeyi başardı. “Beni şımartıyorsunuz, geri döndüğünüz için çok mutluyum. Sörler, anlatacak çok hikâyeniz olmalı. Divan sizlerin en yeni maceralarınızı dinlemek için can atıyor.” Ellerini çırpı. “Bu akşam Büyük Yemek Salonu’nda bize katılmanız konusunda ısrar ediyorum. Soylu görevlerinize, yaptığınız iyiliklerin şerefine kadeh kaldıralım, siz de benim elde ettiğim en yeni şeyin sizler için müzik çalmasını dinleyin.” Titania küçük kızın saçını tekrar okşadı ama Ash küçük insana bakmadı.

“Bu bizi onurlandırır, Majesteleri.”

“Öyleyse, karar verilmiştir.” Titania vakarla başını salladı ve bizi azat etti. “Bu gece tekrar görüşeceğiz. Son yolculuğunuza çıktığınızdan bu yana neler yaptığınızı dinlemek için sabırsızlanıyorum.”

Selam verdik ve Ash, Kraliçe’nin elini dudaklarına götürmek için bir kere daha eğildi. “Akşam görüşmek umuduyla, Leydim,” diye mırıldandı ve Kraliçe’nin Divanından ayrıldık. Tünele geri dönene kadar bakışlarını başımızın arkasında hissettik.

Taht odasından iyice uzaklaşana kadar kahkahamı tuttum, sonra Ash’e neşeli bir kıkırtıyla döndüm. “Bu da neyin nesiydi buz çocuk? Ne zamandır böyle etkileyicisin? Bunu yapabileceğini sanmıyordum.”

Yüzü alev aldı. “Yapmam gerekeni yaptım,” dedi ve kollarını kavuşturarak uzaklara baktı. “Kraliçe’ye yaklaştık ve Leanansidhe’nin bizi neden buraya yolladığını gördük. Şimdi soru şu: Küçük kıza Titania’dan nasıl uzaklaştıracacağız? Onu Yaz Divanı’ndan nasıl çıkaracağız?”

“Endişelenme buz çocuk. Planım hazır bile.” En afacan gülümsememle Ash’e baktım ve ellerimi ovuşturdum. “Muhteşem bir Goodfellow şakası, hemen geliyor.”

BÜYÜK YEMEK SALONU pek salon gibi değildi, daha çok yıldızların altındaki mermer bir avluydu ve her tarafı çalidan labirentle kaplıydı. Çalidan yapılma tek boynuzlu at ve aslanlarla çevrelenmiş merkezdeki uzun, beyaz ve altın masada Yaz Kraliçesi en şaşalı partilerini veriyordu. Ortam Çılgın Şapkacı’nın çay partilerini anımsatıyordu. Böylesi bir etkinliğine davet edilmek için Kraliçe’nin favorilerinden olmanız ya da kafasını kestirmek istediği kişiler listesinde sıranızın gelmiş olması gerekiyordu. Söylemeye gerek yok ki Oberon bu etkinliklere hiç katılmıyordu.

Labirent, yanlış yönü gösteren birkaç heykele rağmen, “Sör Torin” ve benim için oldukça basitti ve kısa sürede merkezdeki masaya ulaştık. Masanın etrafı en havalı kıyafetlerini giyen Tekin soyluları tarafından çevrelenmişti. Bu kıyafetler tüyler ve gül yapraklarından yapılmış elbiseler, çöven ve örümcek ağlarından dokunmuş pelerinlerden oluşuyordu. Masanın başında ise altın rengi saç çiçekler ve parlak aytaşlarıyla bezenmiş Yaz Kraliçesi oturuyordu. Bizi görünce gülümsedi ve el salladı.

Ölümlü çocuk Vi, Kraliçe’nin sağındaki sandalyede oturmuş, ciddiyetle önündeki pembe ve mavi pastayı yiyordu. Kemani, sandalyesinin arkasındaki *satyr* tarafından tutulan bir yastığın üzerindeydi. Yaklaşırken bize bakmadı ama Kraliçe bizi gülümseyerek karşıladı.

Selamlar verilip soylular yerlerine oturunca Titania, “Şimdi.” dedi, “son maceralarınızı dinleyelim, şövalyeler. Sör Torin, Divanı-

mızı muazzam görevleriniz ve maceralarınızla hoşça eğlendirmek istemez misiniz?”

Yanındaki Torin başını eğdi. “Ah Leydim, başka hiçbir şey beni daha mutlu edemez.” Kaşlarını azıcık çatarak bana başını salladı. “Ancak inanıyorum ki bu gece maceralarımızı dillendirme hakkı Sör Fagan’ın. Bu şerefe kimin nail olacağına dair bahse girdik ve korkarım ki ben bu bahsi kaybettim. Eğer sizin için de uygunsa, hikâyeleri anlatmayı ona bırakmak isterim.”

Titania dudaklarını büktü ama sonra neşelendi. “Peki öyleyse Sör Torin. Bu gece yanımda kalmanız konusunda ısrarcıyım. En azından bunu yapabilirsiniz.” Yanındaki boş koltuğu işaret etti. “Lütfen oturun Sör Torin. Biraz rahatlayın. Hizmetçilerimin sizinle ilgilenmesine izin verin.”

“Leydim, bu çok doğru olma...”

“Sör, Divanımda neyin doğru olup neyin doğru olmadığına ben karar veririm.” Titania’nın sesi kadifeyle kaplanmış çelik gibiydi. “Gördüğünüz üzere kocam burada değil, bu yüzden Divan’daki ayaktakımından korunmam gerek. Ünlü şövalyemin yanımda olmasından daha iyi bir korumaya nasıl ulaşabilirim ki?” Daha sertçe yanındaki koltuğu işaret etti. “Oturun, Sör Torin. Bu, Kraliçe’nin emridir.”

Sör Torin oturdu. Vi masanın üstünden ona baktı, ağzı pastayla doluydu ama Titania küçük çocuğa bakmadı. Titania’nın dikkati tamamen dirseğinin dibinde oturan şövalyeye kaymıştı. Torin, Kraliçe’nin bakışlarını karşıladı, çekingen ve gizlice gülümsedi.

Titania bana bakmadan, “Öyleyse, Sör Fagan,” dedi, “görünen o ki, bu akşam sizi dinleyeceğiz. Umarım ki bizleri eğlendirebilirsiniz.”

Ah, sizi nasıl eğlendireceğimi tahmin bile edemezsin. “Tabii, Kraliçem.” Gülümsedim. Mutlu çiftten dönerek uzaklaştım ve avlunun ortasına ilerlerken bir lavta çıkardım. Sör Fagan, gerçek Sör Fagan, iyi bir müzisyendi ama bu gece en akıllara kazınacak performansını gerçekleştirecekti.

Parmaklarım lavtanın tellerinde uçuştı ve Kralları tarafından Aycanavarı’nın Hazinesi’ni aramaya koyulan fakat hazinenin neye benzediğini bilmeyen iki şövalye hakkında şarkı söyledim. Haftalar süren sonuçsuz arayışlarından sonra, Aycanavarı’nın Hazinesi’nin ayn kendisi olduğuna kanaat getirdiler; bu yüzden sudan çıkarılırsa gökteki ayı çekebileceği rivayet edilen, Denizkızı Kraliçe’nin okyanusunun dibindeki dev inciye ihtiyaç duyduklarına karar verdiler. Dalga dalga gelen sirenler¹² ve denizerkekleleriyle boğuşurken iki şövalye de neredeyse boğuldular ancak sonunda karaya çıkmadan önce inciye çalmayı başardılar. Fakat efsanedeki gibi inciye gökteki ayı çalması için havaya kaldırdıklarında, inci parmaklarının arasından kayıp düştü ve uçurumdan aşağı yuvarlanıp geldiği okyanusa döndü.

Yaz soyluları hikâyeye kahkaha atarak, gülerek, el cırparak ve daha fazlasını isteyerek tepki verdi. Masanın ucuna göz attığımda Torin ve Kraliçe’nin koyu bir muhabbete daldığını ve bana çok dikkat etmediklerini gördüm. Titania şövalyeye doğru eğilmişti. fısıldayarak konuşuyordu ve Torin ciddiyetle başını sallıyordu. Muhteşem.

“Sıradaki şarkı,” diye ilan edince izleyicilerim sessizleşti. “kaybolmuş aşklara ve sahip olduklarımızın değerini bilmeye dair.”

12 Yunan mitolojisinde geçen, kadın gövdeli, kuş kanatlı ve güzel sesli yaratıklar Denizcileri büyüleyici sesleriyle kayalara doğru çağırıp felaketlerine yol açtıkları rivayet edilir. (ed.n.)

Bu seferki şarkı yumuşak, yavaş ve özlem doluydu. Soylu bir kadını sevmiş ama aralarındaki seviye farkı yüzünden aşkını ilan etmekten çekinmiş bir şövalye hakkındaydı. Hüzünlü bir ton kullanarak mümkün olduğunca kalp sızlatacak şekilde şarkıyı söylemeye çalıştım. Etkiyi artırmak için notaların arasına biraz büyü kattım. Şarkıyı dinleyen iki soylunun mest olmuş halde ayağa kalkıp labirente gittiğini fark ettim.

Şarkıyı söylerken bakışlarımı Torin ve Kraliçe üstünde tutuyordum. Bana bakmıyorlardı ama Titania aralarında birkaç santim boşluk kalana kadar şövalyeye yaklaştı. Sör Torin uzaklaşmadı, Kraliçe'nin elini tutarak dudaklarına götürdü.

Birden Kraliçe ayaklandı. Yanma hizmetçilerinden birini çağırdı ve parmağıyla Vi'yi göstererek kulağına fısıldadı. *Satyr* başını eğerek selam verdi, kıza döndü, elindeki pastayı aldı ve küçük kızın kendini takip etmesini istedi. Küçük insan ve *satyr* partiden ayrılırken kendi kendime sırttım.

İlk adım tamam. Sanırım bu gece Vi bizi pek eğlendiremeyecek. Şimdi, Yaz Kraliçem. Küçük bebeğini uzaklaştırdın, peki sonraki yemi yutacak mısın?

Titania esnedi, sonra ayağa kalkıp hafifçe Torin'in omzuna dokundu ve eğilip kulağına fısıldadı. Evet, yemi yutuyordu. Parmaklarını Torin'in kolunda gezdirdi, bir adım uzaklaştı, geri dönüp Torin'e ihtirasla baktı, sonra da çalı labirente doğru ilerledi.

Torin kısa süre bekledi, sonra bana baktı. Başımla onayladım.

Şövalye sıradan bir şekilde ayağa kalktı, dikkatle etrafını inceledi. Kimse ona bakmıyordu, herkesin dikkati bende toplanmıştı. Bazı soylular ikili üçlü gruplar halinde dans ediyorlardı, yüzlerinde dalgın ve şaşkın ifadeler vardı. Kimse Yaz şövalyesinin masadan kalkıp Kraliçe'nin peşinden labirente girdiğini görmedi.

Torin gittikten sonra birkaç kupa daha söyleyip performansımı sonlandırdım.

Bu da ikinci adımdı. Yaptığım işi şöyle bir izledim. Evet, hâlâ iyisin Goodfellow. Genç âşıklara dair şarkının zayıf zihinlere yapabileceği şeyler muazzam. Zamanımızın olmaması çok kötü; birilerini üç gün boyunca dans ettirmeyeli çok oldu.

Sıra son adıma gelmişti.

İzleyicilerimi eğilerek selamladım. Şaşkınlık içinde etrafına bakınan Yaz soylularına, “Sevgili dinleyenler!” diyerek seslendim. “Muhteşemdiniz! Ama korkarım ki artık gitmeliyim. Çılgınları duyduğunuzda aynı anda koşturmaya çalışın. Hepiniz bu akşam muazzamdınız!”

Bana gözlerini kırparak baktılar, hâlâ duygularına kapılmış haldeydiler ve söylediklerimi tam duymuyorlardı. Bir kere daha eğilerek selam verdim ve aceleyle labirente doğru koştum.

Torin ve Kraliçe’nin nerede olacağım biliyordum. Genellikle Kraliçe’nin partisini gizlice gözetlemek ya da ziyaretçilerini izlemek için bu labirentte sayısız kere dolaşmıştım. Bazen Oberon’un isteği üzerine, bazen de kendi keyfimce. Haylaz çifti nerede bulacağımı biliyordum; Titania’nın tüm “adaylarını” götürdüğü, labirentin kuzeydoğu köşesindeki pınarın orada.

Sayırsız aslan, av köpeği ve tek boynuzlu at çalısının yanından geçtikten sonra, pınara yaklaştıkça seslerini duydum. Denizkızı çeşmesinin etrafından gizlice bakarken Kraliçe ve Yaz şövalyesinin havuzun kenarında olduğunu fark ettim. Titania, Torin’e fazla yakındı, ona doğru eğilmiş, narin elini şövalyenin göğsüne koymuştu.

Şövalye, “Leydim,” diyordu, “ben... ben bunu daha fazla yapmam. Kocanız ne olacak? Lord Oberon...”

Titania parmağını Torin'in dudağına koydu ve "Lord Oberon," diye mırıldandı, "burada değil. Ayrıca Oberon'un bilmediği şey," daha da yaklaştı, dudakları aralandı, "onun canını yakmaz."

Derin bir nefes aldım. *İşte başlıyoruz.*

"Çok haklısın Kraliçe Titania!" Değiştirdiğim kılıktan sıyrılarak çeşmenin arkasından çıktım. "Oberon'un bilmediği şey ona zarar vermez. Ben de her gün kendime aynı şeyi söylüyorum. Seninle çok ortak yanımız olduğunu görmek ne kadar da güzel."

Titania zıpladı, Torin'den uzaklaştı ve beni gördüğünde gözleri kocaman açıldı. "Robin Goodfellow!" diyerek dudaklarını nefretle büktü. Kısa bir süre duraksadı, sonra tamamen dikildi ve burnunu havaya dikerek bana baktı. "Buna *nasıl cüret edersin!* Nasıl olur da, hele ki kocam da Divan'dan uzaktayken davetsizce buraya gelirsin! Yoksa... seni o mu gönderdi?" Bakışları şüphe doluydu. "Her zaman onun küçük ajanı oldun, kendisi için çok stresli bulduğu işleri küçük bir köpek gibi sana yaptırdı. Zavallı. Sen çok zavallısın!" Başımızın üstünde şimşekler çaktı, yakındaki çalıya yıldırım düştü, çalı alev aldı. İrkilmemek için kendimi zor tuttum. Dans eden gölgelerin arasında Yaz Kraliçesi'nin gözleri mavi-beyazdı. Kraliçe, "Belki de muhteşem Robin Goodfellow'un başına talihsiz bir kaza gelir," dedi. Soluk elini kaldırırken saçlarını rüzgâr uçuşturdu. "Seni birkaç yüzyıl boyunca susturacak bir şey."

"Biraz soluklanalım." Parmağımı salladım ve Kraliçe'ye gülümseyerek baktım. "Bense ödüllendirileceğimi düşünüyordum Kraliçem. Eninde sonunda sizi çok utandırıcı bir hata yapmaktan alıkoydum. Kandırıldınız Leydim. Kullanıldınız. Düşmanınız tam burnunuzun dibinde ve siz hâlâ fark etmediniz."

Torin bana taş gibi sert bakışlar attı. Onu görmezden gelip bana temkinli, meraklı ama inanmayan bakışlarla bakan Titania'ya döndüm. "Ne oyunlar çeviriyorsun Goodfellow?" diye sordu.

“Neye istiyorsan inan,” diye devam ettim. “Bana ne dersen de, istersen nefret et ama ben hâlâ Yaz Divam’nın sadık bir hizmetçisiyim. Burası benim evim ve burayı korumak için elimden geleni yaparım. *Seni* uyarmam gerekse bile, düşman tarafından işgal edildiğimizi fark ettiğimde hiçbir şey yapmadan oturamazdım.”

“Ne diyorsun...” Kraliçe birden dikleşti. “*Leanansidhe*,” diye tısladı ve gözlerini kısı. “Birini yolladı. İnsan oyuncağımı çalmak için. Nerede...”

“Tam burnunun dibinde Kraliçem. Sana söylediğim gibi.” Torin ve Kraliçe tepki vermeden önce Torin’e döndüm ve üzerindeki büyüü kaldırdım, Yaz kılığını parçaladım ve Kış Prensi’ni Yaz Kraliçesi’nin gözleri önüne serdim. “Düşmanınız *burada* Kraliçe Titania. Ona ne istiyorsanız yapın.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

BİZ GÖLGELER, İNCİTTİYSEK SİZİ

İhanet.

Ash bana bakarken yüzündeki ilk ifade buydu, gümüşü gözleri şaşkınlıkla doluydu; bana inanamıyordu. Ona gülümsedim, Titania'nın öfke dolu çığlığı rüzgârın uğultusunu bastırırken kollarımı kavuşturdum. Ash hamle yapamadan Titania kollarını aşağı savurdu ve Prens'in göğsüne düşen yıldırım onu geri fırlattı. Ash şaşkınlıkla denizkızı heykeline çarpıp yere düştü.

"Ahh." İrkildim. "Bu çok can yakıcı olmalı. Ona tekrar saldır, ayağa kalkmayacağından emin olmak için."

Titania bana döndü. Sinirden köpürerek, "Sen!" diye bağırdı, gözleri cidden korkutucu olmaya başlamıştı. Gözlerimi kırptım ve geriye adım attım. "Bunu kimin yaptığını ya da onun neden burada olduğunu bilmiyorum ama bu senin eşekşakalarından biri, bunu biliyorum! Bu sefer ne gibi bir fesatlık planladın?"

"Ben mi?" Sırttım ve ellerimi başımın arkasında birleştirdim. "Beni gereğinden fazla yüceltiyorsun Kraliçe Titania."

"Aptal değilim Robin Goodfellow." Titania'nın tepesinde tehditkâr şimşekler çaktı. "Kış Prensi kurnaz ve güçlüdür ama tek başına hareket etmiş olamaz. Onu gizlice Arkadya'ya soktun, tüm büyüsünü benden bile saklayabilecek kadar güçlü bir tek sen varsın. Ben Mab'in çocuğunu yalvartmadan önce, bunu neden yaptığını söyle! Eskiden de olsa siz *arkadaştınız*. Neden birdenbire tavrın değişti?"

Ellerimi ceplerime soktum ve doğrudan Tekin Kraliçesi'nin gözlerinin içine bakarak, "Çünkü o *benim* Prensesime âşık oldu," dedim.

Kısa süre sessizlik oldu. Çeşmenin dibinde Ash ayağa kalktı ama Kraliçe'nin tüm dikkati benim üzerimdeydi.

"Ah." Titania gerçekten de gülümsedi ve gözlerindeki korkutucu ifade hafifledi. "Şimdi her şey anlam kazandı. Robin Goodfellow, sen içinde gerçekten de kirli bir taraf barındırıyorsun. Oberon'un küçük köpeği ısırabiliyormuş." Kıkırdadı ve bana değer biçercesine baktı. "Neredeyse seninle gurur duyacağım."

"Bunu senin için yapmadım," diye karşılık verdim. "Bunu Meghan için yaptım. Ve kendim için. Ayrıca buz çocuğu seni komik duruma düşürdüğü için cezalandırmak istiyorsan, hemen saldırırsan iyi olacak. Ayağa kalktı bile."

Titania geriye döndü. Ash çeşmenin yanında dikilmiş, geriye çekilirken sertçe bana bakıyordu. Kılıcını çekmişti. Yaz Kraliçesi bir yıldırım daha fırlattı ama Ash çeşmenin arkasına eğildi. Yıldırım mermerden balıkları parçalara ayırdı. Kraliçe nefretle tısladı ve ben Ash'e tembelce gülümsedim.

"Kaçsan iyi olur, buz çocuk."

Kış Prensi kaçıyordu zaten. Geriye çekilirken arkasından bir yıldırım daha geldi, Ash aslan şeklindeki çalının arkasına saklandı. Tabana kuvvet, labirente doğru kaçtı.

“Durdurun onu!” Yaz Kraliçesi kollarını kaldırdı. Büyü etrafında sarmal halinde dolanıyordu. Tekrar, “Durdurun onu!” diye bağırdı ve çalıdan aslanlar, av köpekleri ve tek boynuzlu atlar durdukları yerde kıpırdandı, sonra kükremeler ve ulumalarla ileri atıldılar. Kraliçe eliyle işaret ederken, “Koşun!” diye çığlık attı. “Kış Prensi’ni bulun. Onu yakalayın ve parçalarına ayırın!”

Çalılar kükredi ve hızla labirente girdi. Soyluların partisi kaba şekilde kesilince, avlunun ortasından gelen çığlık ve bağırışları duydum. Titania biraz duraksadıktan sonra bana döndü.

Gözleri karanlık içinde parlayan elektrik mavisi gibiydi. “Onu bulacağım!” diye hırladı. “Bu utanç verici durumun cezasını çekecek! Goodfellow, muhafızları, şövalyeleri, hizmetçileri çağır. Arkadya’nın geri kalanını alarına geçir. Kış Prensi bu divandan canlı çıkamayacak!”

Eğildim. “Kesinlikle Kraliçem, ama naçizane önerim; eğer yabamlormana kadar uzanan donmuş şiş kebaplar bulmak istemiyorsanız buz çocuğu ararken en az dört ila altı şövalyeden oluşan ekipler kurmanız. Kılıcım çok iyi kullanır.”

Titania ellerini kaldırırken, gözleri parıldadı. Yıldırım parlaması ve yanan toprak kokusu duyuldu ve yerden yükselen dumanla birlikte Yaz Kraliçesi yok oldu.

Derin bir nefes aldım ve yumruklarımı sıkarak titrememi durdurmaya çalıştım. *Son adım tamam. Düşündüğümünden de kolay oldu. Şimdi... diğer adım sorunsuzca işlediyse...*

Arkamdan bir ses, “Güzel performans. Goodfellow,” dedi

Dikkatlice geri döndüğümde Ash'in hâlâ bir Yaz şövalyesi kılığında gölgelerin arasından çıktığını gördüm. Sıkıca göğsüne yasladığı, uyuyan bir çocuğu taşıyordu. Vi yavaşça horlarken dudaklarının etrafında mavi pasta parçacıkları vardı. Bu gece tıka basa yediği uyku tozu yüzünden muhtemelen saatlerce uyuyacaktı. Mutfaktaki trole tüm o kur yapışım ve uyku tozunu gizlice karışıma katmam boşa gitmemişti.

Sırıtarak, "Ah ne güzel, onu bulmuşsun," dedim ama garip şekilde yorgun hissediyordum. "Evet, cidden *şahane* bir performanstı, değil mi? Peri kraliçesi ve Yaz Divanı'nın tamamını kandırarak kadar iyi. Bu muhtemelen tarih kitaplarına girecektir." Ash gülümsemedi, bense iç çektim. "Peki, söylediklerimin ne kadarını duydun?"

"Yeterince duydum."

"Öyle mi?" Dikkatli, meydan okuyan bakışımla Ash'e baktım. "Konu hakkında söyleyecek bir şeyin var mı buz çocuk?"

"Hayır." Ciddiyetle başını salladı. "Ne söylemen gerekiyorsa onu söyledin. Bu işi yerine getirmek için yapman gerekeni yaptın."

"Ah, çok cömertsin Prens."

"Söylediklerinin hiçbirisi yalan değildi Goodfellow." Ash sertçe baktı. "Söylediğin ya da yaptığın her şey içtendi. Bu nedenle Titania sana hemen inandı. Onun yerinde ben olsam, ben de inanırdım."

İç çektim. "Nasıl bir noktada olduğumu bilmek güzel," diye homurdandım ve elimle gözümü ovdum. "Peki, öyleyse buz çocuk, Titania senin ikizini yakalayıp onun sadece çerçöp, ip ve saçından bir tutam olduğunu öğrenmeden önce buradan kaçalım. Tüm bu kargaşanın arasında gizlice kaçmak kolay olacaktır."

Tam olarak değil. Ash kopyam sayesinde Yaz Divanı tamamen kargaşa içindeydi ve herkes Kış Prensi'ni arıyordu. Aslan şeklinde

budanmış çalıyla karşılaşana kadar koştuk, buz çocuk aslanı kesmek için kılıcını çektiğinde sonunda üstündeki sihir kalktı. Tabii ki hemen sonra bir grup Yaz şövalyesiyle karşılaştık ve çalılara kaçana kadar onlarla yakalamaca oynamak zorunda kaldık. Peşimizden koşturan şövalyeler varken bir çalılığa yöneldim, çalılık gittikçe küçüldü ve en sonunda birden bitti.

Peşimizden gelen ayak sesleri yaklaşırken Ash mırıldanarak küfretti.

“Yanlı ş bir yerden mi döndük Goodfellow?” diye hırıldadı.

“Rahatla buz çocuk. Ne yaptığımı biliyorum.” Yaşlı bir kütüğün altına uzandım ve kullanılmaktan yıpranmış ve parçalanmış düz yeşil kumaşı çektim. Sallayarak açtım ve bir çift dikenin üzerine bağladım. Kütüğün altında, çalıların arasından geçen dar bir delik ortaya çıktı. Ash, kucağında Vi’yle eğildi ve ben arkalarından ilerlerken kumaşı her zaman durduğu yerden çektim. Dikenli duvarlar kayboldu ve peşimizden gelenlerin ayak sesleri sanki bir televizyon kapanmış gibi kesildi. Karanlık çökerken rahatlayarak iç geçirdim.

Ash yakınlarda bir yerden, “Neredeyiz?” diye fısıldadı.

Parmağımı şaklattım ve neşeli ateş, taş bir şöminenin içinde alevlenip kütüğün içinde zemini ve duvarları yaşayan ağaçlardan yapılmış küçük kulübeyi aydınlattı. Samandan çatı, tavanı kapatıyordu ve köşelerde korkmuş gibi değil de meraklı duran küçük hayvanlar hayal meyal görünüyordu.

Ash’e sırtıarak, “Naçizane evime hoş geldin,” dedim.

Ash temkin ve şaşkınlıkla küçük kulübeyi inceledi. “*Burası* senin evin mi, Goodfellow?”

“Evlerimden biri.” Tekli koltukta yatan tilkiyi kovaladım ve iç çekerek oturdum. “Saklanabileceğim küçük bir evim olmasını

seviyorum. Divan'ın tüm deliliklerinden kaçabileceğim, kimse nerede olduğumu bilmezken rahatlayabileceğim bir yer."

"Oberon seni öldürmek istediğinde saklanabileceğin bir yer."

"Beni kırıyorsun, buz çocuk. Evimde kibar olur musun? Seni buraya getirdiğim için beni pişman etme." Koltuğumda arkama yaslandım ve bacaklarımı yakındaki taburede üst üste attım. "Endişe etme, burası ölümlüler dünyasında; Divan'dan kimse nerede olduğumuzu sezemez."

Ash rahatladı. "Öyleyse kurtulduk," diye mırıldandı, saniyeler önce içinden geçtiğimiz düz duvara baktı. "Keman'ı bulduk ve Yaz Divam'ndan kurtulduk." Kolları arasında uyuyan kıza baktı ve iç çekti. "Öyleyse, şimdi ne yapıyoruz?"

Kenardaki yatağı gösterdim. Ash yatağa yaklaştı, Kış Prensi için şaşırtıcı derecede nazik şekilde ölümlü çocuğu örtülerin üzerine bıraktı. Meghan'la tanışmadan önce bu kadar dikkatli olduğunu hatırlamıyordum. Vi kıpırdandı ve uykusunda, "Anneciğim," dedi ama uyanmadı.

Tilki kucağıma atlayıp yerleşerek kabarık kuyruğunu burnunun etrafına dolarken, "Leanansidhe bizi bekliyor olacaktır," dedim. Tilkinin kısa kısl tüylerini sevmeye başladım. "Muhtemelen şu anda yoldadır."

"Evet." Ash iç çekti, ellerini kavuşturdu ve kızı izledi. "Bunu nasıl yapmak istiyorsun, Goodfellow?"

Kısa süre düşündüm, sonra ayağa kalkıp dikildim ve tilkiyi tekrar yere attım. Rahatsız olmuş gibi homurdandı ve kapıdan dışarı çıktı. Bir şey almak için üst kata çıkarken neşeyle, "Endişelenme, buz çocuk," dedim, "son bir numaram daha var."

ALTINCI BÖLÜM

VE ROBIN HER ŞEYİ HALLEDER

“Canlarım!”

Kulübenin önündeki uzun çimenlerde dikilen Leanansidhe bize dışarı gelmemizi işaret etti. Küçük kız Prens’in kollarında hâlâ uyuyordu. “Onu buldunuz hayatım! Bunu yapabileceğinizi biliyordum. Sizin yeteneklerinize tamamen güveniyordum. Ah...” İç çekti ve kızın kafasını göğsüne yasladı. “Keşke küçük oyuncağının kaybolduğunu fark ettiği an Titania’nın yüzündeki ifadeyi görebilseydim.”

Ash öne çıktı. “Anlaşmamız bitmiştir,” dedi. “Senden çalınan şeyi bulduk ve geri getirdik. Ben sözümü yerine getirdim. Sana başka borcum kalmadı.”

“Tabii ki hayatım.” Leanansidhe, Ash’e gülümsedi. “Muhteşem bir iş çıkardın. Eğer yere bırakırsan hizmetçilerim onu alabilir.”

Ash kızı bırakmadı. Onun duraksadığını, sonra da kısa bir nefes aldığını hissettim. Kısık sesle, “Şimdi,” diye devam etti, “onu serbest bırakman için ne istersin?”

“Ne?” Leanansidhe yüzünde sadece sakinlik olan Kış Prensi’ne bakarken gözlerini kırpıstırdı. “Ne dedin bebeğim? Seni doğru duyduğumdan emin olamadım.”

Hızlıca Ash’in yanına gittim.

“O bir çocuk, Lea.” Sürgünlerin Kraliçesi bana döndü, kızmış bir leopar gibi tüyleri diken diken oldu. “Onu böyle tutamazsın. Bir ailesi vardır. Evine dönmeli.”

“Onun evi *benim*, bebeğim.” Leanansidhe kızgınlıkla kabardı, bakır-altın saçları etrafında çılgınca hareket ediyordu. “Ve bana ait. Ash, hayatım.” Kış Prensi’ne bakış attı. “Buna inanamıyorum. Kendi Kraliçen Divanındaki insanlara bundan çok daha kötüsünü yapıyor. Ve senin yıllar boyunca ölümlülere *neler* yaptığını çok iyi biliyorum. Sen ve Goodfellow! Ne cüretle beni yargıyorsunuz? Ne zaman gönlünüz yumuşadı hayatım? Bizim peri olduğumuzu unuttunuz mu?”

Bir gün içinde iki vahşi peri kraliçesini sinirlendirmek... Bir tür rekor kırmış olmalıydık. Lea, Ash’i klavsene çevirmeden önce öne adım attım.

Sürgünlerin Kraliçesi’ne gülümseyerek hızla, “Hiç de öyle değil,” dedim. “Sakin ol Lea, çocuğu alıp kaçacak değiliz. Sana bir anlaşma teklif edeceğiz.”

Leanansidhe birazcık sakinleşti. “Bir anlaşma mı, hayatım?” diye sordu umursamıyormuş gibi görünerek. Oysa meraklandığını biliyordum. Kendisine hâkim olamıyordu, bu onun doğasının parçasıydı. “Bu kızın özgürlüğü için ne önerebilirsiniz ki? Bebeğim, bilmeni isterim ki bunun bedeli çok yüksek olabilir. Bu kız benim favorilerimden biri. Korkarım çok büyük bir teklif sunmanız...”

Gömleğimin içine elimi atıp bir ayna çıkardım. Ayna güneşin altında parıltıydı. Küçük, altın el aynasının etrafı değerli taşlarla

süslenmişti ve gümüş sarmaşıklar sapını sarıyordu. Onu çıkardığım anda yakındaki tüm kuşları ötmeye başlatan şarkısını söylemeye başladı ve meraklı iki geyiği ormandan yanımıza çekti.

Leanansidhe'nin gözleri açıldı. "Bu... bu..." Şaşkına dönmüş halde gözlerini kırıştırdı, sonra da başını savurup kahkaha attı. "Ah, Robin. Seni gidi yaramaz, edepsiz çocuk. Yani en başından beri aynayı sen almıştın. Bunu nasıl başarabildin?"

"Bu," dedim, "çok uzun bir hikâye. Başka zaman anlatırım." Aynayı havaya atıp tekrar tuttum ve Leanansidhe'ye uzattım. "Peki, Lea, anlaştık mı?"

"Kızı ailesine götür, bebeğim." Leanansidhe büyük bir keyifle elimdeki aynayı aldı. "Onu Ozark Dağları'ndaki küçük bir kasabada buldum. Nerede yaşadığını size söyleyebilir herhalde... Yanıma almamın üstünden çok geçmedi. Her neyse, sanırım işimiz bitti."

Ash, Sürgünlerin Kraliçesi ayrılmadan önce öne adım attı ve "Bir şey daha," dedi. "Grimalkin. Onu bulmak zorundayım. Nerede olduğunu bildiğini söylemiştin."

"Hayır, bebeğim." Leanansidhe tam bir kedi gibi aynadaki görüntüsüne hayran olmakla meşguldü. "Size doğru yönü gösterebileceğimi söylemiştim."

"Peki, bu yön ne tarafta?"

Leanansidhe bakışlarını aynadan ayırdı ve bize gülümsedi. "Peki, canlarım," dedi ve elini havaya kaldırdı. "Tayformanı'nda bir yerlerde yaşan üç cadı var. Ben olsam aramaya oradan başlardım. Şimdilik kaçmalıyım bebeklerim. Yerine yenisini bulmam gereken bir kemanım var. Grimalkin'i ararken bol şans. Eğer o hilekâr yarattığı bulursanız selamımı söyleyin. Çav, hayatım!"

Parlak ve ışıltılı bir sarmal belirdi ve Ash'le baş başa kaldım.

Ash iç çekti. "Tayformam," dedi, uyuyan kızı daha rahat bir pozisyona geçirirken. Küçük kız Ash'in kollarında mırıldanıp uyuklamaya devam etti. "Bu... talihsiz oldu. Oraya geri dönmemeyi umuyordum."

Ash'e sırtarak baktım. "Tepesini attırdığımız dev kabilesi yüzünden mi yoksa yanlışlıkla uyandırdığımız dev ölü tanrı yüzünden mi?"

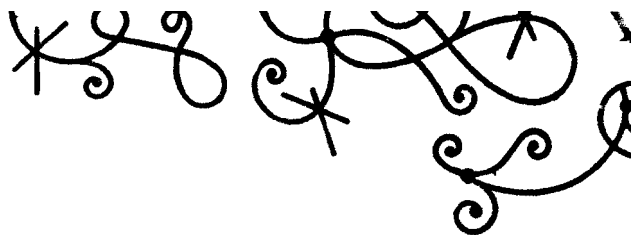
"*Senin* yanlışlıkla uyandırdığın."

"Ufak detaylar." Elimi salladım. "Peki, maceraya atılıyor muyuz atılmıyor muyuz?"

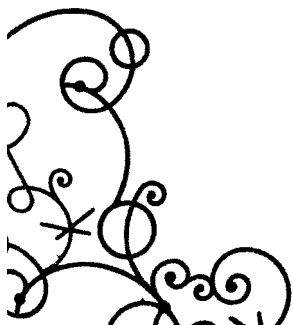
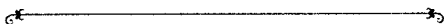
Ash başını salladı ama yüzünde ufak bir gülümseme gördüm. Ağaçlara doğru giderken, "Seni yakında öldüreceğimi biliyorsun değil mi?" diye mırıldandı.

"Eski haberler buz çocuk." Kahkaha attım ve peşine düştüm. "Ve biliyorsun ki bunu hayatta kaçırmam."

DEMİR KEHANETİ

BİRİNCİ BÖLÜM

Karanlık çevremi sarmıştı.

Tanıdık bir odanın ortasında duruyordum. Duvarlar ile raflar korkunç ve tuhaf şeylerle kaplıydı. Kavanozların içinde yüzen yılanlar; tüylerin, kemiklerin ve tokmakların arasına saçılmış dişler. Başında silindir şapkasıyla köşeden bana sırtan bir iskelet. Ürperticiydi ama korkmuyordum. Bu yeri biliyordum. Yalnızca nereden bildiğimi çıkaramıyordum.

Işığın kıyısında eski bir ahşap sallanan sandalye hafifçe gıcır diyordu. Bana arkası dönüktü, üzerine yığılmış bedeni ve kenarlardan sarkan soluk kolları görebiliyordum. Bir adım yaklaşıncı çürük kokuyu duydum; tavan arasında parçalanmış paçavraların, eskiden kalma gazetelerin ve mezar toprağının kokusunu. Sandalyenin ön tarafına yürüdüm, tırnakları kıvrılıp uzun ve sert pençelere dönmüş, başı çökük göğsüne düşmüş yaşlı bir kadının buruşmuş cesedine gözlerimi diktim.

Sonra başını kaldırdı, gözleri siyah bir ateşle yanarken ağzını açtı ve korkudan kalbimi donduran o kelimeleri söyledi.

Ve uyandım.

ADIM MEGHAN CHASE.

Ve son günlerde fazlasıyla yoğun çalışıyorum.

Başımı masadan kaldırdım, bilgisayarıma ve ekranda listelenmiş anlamsız kelimelere bakarak gözlerimi kırıştırdım. Hızlı bir bakış attığım saat 06.32'yi gösteriyordu. Yine mi sabahlamıştım? Esneyip başımdaki örümcek ağlarını silkeledim ve bilincim yerine geldi. Hayır, buraya yalnızca bir saat önce, Demir Diyar'da yürür-lüğe giren yeni demiryolu sisteminin durumunu kontrol etmek için gelmiştim. Demir Diyar kendi projemdi; Olurulmaz'daki en küçük ve en yeni diyar olmasına rağmen genişti ve büyümekteydi. Vatandaşların emniyetli ve hızlı bir şekilde yolculuk edebilecekleri bir yola ihtiyaç vardı, özellikle de yeni kraliçelerini görmek için Mag Tuiredh'e¹³ geliyorlarsa. Demiryolu mükemmel bir çözümdü fakat tamamlanması zaman alacaktı.

Gözlerimi ovuşturdum, zihnimdeki bir rüyanın kalıntıları solup gitti. Bir iskelet ve ürkütücü, yaşlı bir cesetle ilgili bir şeyler... Hatırlayamıyordum. Belki biraz yavaşlamam, ara verip bir tatile çıkmam lazımdı, tabii eğer Demir Kraliçe'nin bu tür şeylere izni varsa. Çok da imkânsız bir fikir değildi. Diğer divanların tüm korku ve nefretine karşın Demir Divan gayet iyi durumdaydı. Tir Na Nog'un sınırları Demir'e çok yakın olduğundan özellikle Kış Divanı'yla birkaç aksaklık olmuştu ama genel olarak işler umdu-ğundan çok daha pürüzsüz ve olaysız ilerliyordu.

13 İrlanda mitolojisinde, İrlanda'nın ilk sakinlerinden olan ve doğaüstü güçlere sahip Tuatha Dé Danann'ların, hâkimiyetlerini güçlendirmek için Fomoriilerle savaştıkları bölge. (ed.n.)

Bu arada aklıma geldi... Bugün Kış'ın ilk günüydü. Kış Divanı Elysium'u¹⁴ bu öğlen Tır Na Nog'da olacaktı. Bu düşünceyle inledim.

Alman kurdum Beau başını kaldırıp kuyruğunu umutla ayaklarına çarpmaya başlayınca gülümsedim.

"Selam oğlum. Dışarı mı çıkmak istiyorsun?"

Koca köpek nefes nefese, kuyruğunu sallayarak arka patileri üzerinde kalktı. Tüylerini okşayıp ayağa kalktığı anda yerin altımdan kayması ve mide bulantısıyla sarsıldım. Kaşlarımı çatıp dengemi sağlamak için elimi masaya koydum ve geçene kadar dişimi sıktım. Beau elimi dürtüp inledi.

Boynunu sıvazladım, bulantı geçti ve her şey normale döndü. Endişeli kahverengi gözleriyle aşağıdan bana bakan köpeği. "İyiym oğlum," diye rahatlattım. "Sanırım fazla çalışıyorum. Gel bakalım, bahse girerim Ustura günlük yakalamaca oyununu bekliyordur."

Sarayın koridoruna geçtik ve bela ve karmaşa için yaşayan minik Demir perileri olan birkaç gremlin¹⁵ hemen peşime düştü. Sarayı çevreleyen bahçelere açılan kapılara ulaşana kadar kahkaha atıp etrafımda sıçradılar, duvarlara tırmanıp tavandan sarkarak zavallı Beau'ya sataştılar. Kapıları açtığım anda gremlinler dışarı fırladı, kafa tutarak vızıldadılar ve Beau deli gibi havlayarak arkalarından koştu. Gözlerimi devirip kapıyı kapadığımda Demir saray geçici de olsa tekrar sessizliğe büründü. Demir şövalyelere selam vererek odama dönerken gülümsemeden edemedim. Artık hayatım buydu; çılgınca, tuhaf, garip ve büyümlü... Değişmesini de istemiyordum.

¹⁴ (Lat.) Cennet. (ed.n.)

¹⁵ Mekanik aletleri, özellikle de hava araçlarını bozmayı ya da parçalamayı seven mitolojik yaratıklar. (ed.n.)

YATAK ODASINA girdiğim anda gözlerim duvarın yanındaki geniş yatağa ve çarşafların altındaki kabartıya çevrildi. Yarı açık perdelerden içeri giren soluk ışık, hareketsizce uyuyan bir Kış soylusuna vuruyordu. Ya da eski bir Kış soylusuna. Midemde hafif bir çırpıntıyla kapı eşiğinde durup bu dingin anı yalnızca onu izleyerek değerlendirdim. Onun burada olduğuna, bunun bir rüya veya bir serap ya da hayal gücümün bir ürünü olmadığına inanmakta hâlâ bazen zorlanıyordum. Sonsuza dek benimdi: kocam, şövalyem.

Ruhu olan perim.

Yüüstü yatmış, kollarını yastığın altına sokmuş, huzurla nefes alıyordu, koyu saçları gözlerinin üzerine düşmüştü. Çarşaf düz, kash omuzlarından aşağı kaymıştı ve sabahın ilk ışıkları solgun tenini okşuyordu. Normalde onu uyurken izleme şansım olmazdı; genelde benden erken kalkar, avluda Arza'yla düello yapar veya kalenin koridorlarında gezinirdi. Özellikle evliliğimizin ilk günlerinde gecenin bir yarısı uyandığımda onun gittiğini görürdüm, savaçlık günlerinden kalma aşırı farkındalığı, uyumak için bile bir yerde uzun süre durmasını imkânsız kılardı. Her gün, her saat arkanızı kollamanız gereken Tekinsiz Divanı'nda büyümüştü ve yüzyıllar süren hayatta kalma mücadelesi öyle kolay unutulmuyordu. Paranoyası asla gerçekten geçmeyecekti ama artık giderek rahatlamaya başlamıştı, hatta sık olmasa da bazen uyandığımda onu yanımda, kolunu belime sarmış halde buluyordum.

Ve onu sahiden korunmasız ve içi rahat halde ne kadar ender bulabildiğimi düşünülürse, onu rahatsız etmeyi kesinlikle istemiyordum. Yine de odanın karşısına yürüyerek yatağın onun yattığı tarafa geçip hafifçe omzuna dokundum.

Anında uyandı, gümüşü gözler benim gözlerime bakmak için aralanıp açılmış, her zamanki gibi yine nefesimi kesmişti. “Merhaba,” dedim gülümseyerek. “Uyandırdığım için üzgünüm ama bir yere gitmemiz gerekiyor, hatırladın mı?”

Homurdandı ve beklemediğim bir şekilde sırtını dönüp yastığı başının üstüne koydu. “Seni bensiz gitmeye ikna edemem sanırım,” diye sızlandı, sesi kumaşın altından boğuk geliyordu. “Mab’e beni bir mantikoron¹⁶ filan yediğini söylesen?”

“Ne? Saçmalama.” Kafasındaki yastığı kaptım, irkilip uykulu bir halde bana baktı. “Bu seninle ilk Elysium’umuz, Ash. Bizi bekliyorlar. İkimizi de.” İnledi ve başka bir yastık alıp gözlerini örttü. “Bu işten kaytarıp Kış Kraliçesi’ne hakaret etmek olmaz. Bunu tek başıma yapmayacağım.” İkinci yastığı alıp yere attım ve ona şakacıktan dik dik baktım. “Kalk.”

Bana çarpık bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Beni bütün gece uyutmamış birine göre fazlasıyla canlısın.”

“Hey, sen başlattın, hatırlasana,” diye itiraz eder gibi yaptım ama yine de onu böyle görmek kalbimi hızlandırıyordu. Sanki her gün duvarının minik parçaları dökülüyor, altında yatan parlak ve güzel ruhu ortaya çıkıyordu. Dünyanın Sonu’ndaki görevinden döndüğünden beri orada olduğunu biliyordum elbette ama yeni ve kırılıp gitti ve geçmişinin, Tekinsiz doğasının ve acımasız yetiştiriliş tarzının gölgesi altında kalmıştı. Şimdiyse onu her gün daha fazla görebiliyordum. Kaledeki diğer herkese göre hâlâ buz prens Ash’ti ve bazen kızdığına veya üzüldüğünde bu buz gibi bariyer tekrar yükseliyordu ama Ash çabalıyordu.

16 Aslan vücutlu, insan surath mitolojik yaratıklar. Kimi zaman akrep ya da ejderha kuyruğuyla, bazen de yarası kanadıyla tasvir edilir. (ed.n.)

“Hadi ama.” Kaburgalarını dürttüm, homurdandı. “Ben bunu çekeceksem sen de çekeceksin. Benimle evlenerek bunu da kabul etmiş oldun.”

Onu tekrar dürtecektim ama ben fark edemedi elini hızla uzattı, bileğimi tutup beni öne çekti. Korkuyla cıyaklayıp üzerine düştüm, kolları hemen belime sarıldı ve beni kendine yasladı.

Düşünceli bir şekilde, “Bilmiyorum,” deyip tembelce gülümse-
diğinde kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. “Seni bütün
öğlen burada tutsam ne yaparsın? Bizim yerimize Arıza’yı Tır Na
Nog’a yollarız; eminim işleri yoluna koyar.”

“Ah evet, kesin çok iyi gider...” Ama Ash yukarı uzanıp beni
öperek susturunca protestom kesildi. Kapalı gözlerle onun içinde
erirken dudaklarının tadını çıkarıp kokusunu içime çektim. Tanrım,
uyuşturucu gibiydi; ona bir türlü doymuyordum. Parmaklarım
çıplak omuzlarında ve göğsünde dolaşıyordu, içini çekerek ellerini
saçıma dolamak için yukarı kaydırdı.

“Bu... bu işten böyle sıyrılamayacaksın,” dedim nefes alarak,
Ash boynumu, kulağımın hemen altını nazikçe öperken ürperdim.
“Ne olursa olsun... Elysium’a gidiyorsun...” Boğuk bir sesle güldü
ve dudaklarını yanağıma sürttü.

“Emrinize amadeyim, Kraliçem,” diye fısıldayarak kalbimin
eksiksiz ve çaresiz bir aşkla sıkışmasına sebep oldu. “Kendi kalbimi
sökmemi bile emretsen itaat edeceğim. Beni Kış Divanı Elysium’u
denen cehenneme göndersen bile.”

“O kadar da kötü değil... değil mi?” demeyi başardım. Ash
gülümsemeye çalıştı.

“Pekâlâ, nasıl bir şey olduğuna bir bakalım mı?” diyerek
düşünmeye başladı, aşağıdan bana bakarak gözüme düşen bir
saç tutamını arkaya attı. “Kaç Elysium’a katıldın?”

Hemen, “Üç,” dedim. “En azından... bu seferki üçüncü olacak.”

“Peki, sence *ben* kaç Elysium’a katılmışımdır?”

“Hmm. Üçten fazla?”

“Azımsama yeteneğine sahiden hayranım.” Ash beni bir kez daha öpüp bıraktı ve başını iki yana salladı. Geri çekildim çünkü orada biraz daha kalıp muhteşem yüzüne baksaydım hiçbir yere gidemeyecektim. “Pekâlâ.” Numaradan hakarete uğramış gibi bir havayla içini çekti. “Sanırım bir Elysium daha kaldırabilirim.” Dirseğinden destek alarak çarşafın altından beni izlerken öyle çekici görünüyordu ki benim de Elysium’u kaçırasım geliyordu. “Hain olduğumu düşünen en az bir Kış Divanı haydudunun bana kafa tutacağını farkındasm, değil mi?”

“Evet, kimseyi öldürmemeye çalış, Ash.”

“Majesteleri?” Kapıya hafifçe vuruldu. Hafif araladığımda aşağıdan bana bakan üç kablo nympha buldum. Bir tanesi yerlere kadar eğilerek, “Sizi Elysium’a hazırlamaya geldik, Majesteleri.” dedi. “Danışman Tamir size bir elbise ayarlamamız konusunda ısrar etti, kraliçeliğinize uygun bir elbise.”

“Demek öyle.” Gülümsedim. Baş çöpçü fare danışmanım Tamir son zamanlarda Elysium’u, diğer divanları ve geleneklerini araştırmakla oldukça meşguldü. İnanılmaz derecede verimli çalışıyordu ve büyük olasılıkla organizasyon hakkında, geleneksel perilerden bile daha fazla şey biliyordu.

Kablo nympha huzursuz görünerek ayaklarını kıpırdattı. “Evet, Majesteleri. Ayrıca Kış Divanı’nda insan kot pantolonu ve tişört giymenin son derece uygunsuz olacağını ve spor ayakkabının divan giysisi sayılmadığını hatırlatmamızı istedi.”

Yataktan kısık bir ses geldi, şüphe uyandırıcı biçimde gülüşe benziyordu. Ash’e omzumun üstünden hızla öfkeli bir bakış

attım, o da masum masum karşılık verdi. Geçen gece Tamir'le kuralların üzerinden bir kere daha geçtiğimiz sırada dalga geçerek organizasyonun çok sıkıcı ve resmi olduğunu, bu sene günlük kıyafetlerimle gidebileceğimi söylemiştim. Böylece en azından konforlu bir şekilde donardım. Dehşetle çılgık atan Tamir'in kalp krizi geçireceğini sandım ve hemen şaka yaptığım konusunda onu rahatlattım. Çöpçü fareler harika küçük perilerdi ve son derece sadıklardı ama her şeyi ciddiye almaya eğilimliydi. Puck onlarla çok eğlenirdi.

Puck. Onu hatırlayınca üzüntülü bir sancı hissettim. Şimdi neredeydi? Ne yapıyordu? Sahte kralı yendiğimiz ve Demir tahtı ele geçirdiğim günden beri en iyi arkadaşımı görmemişim. Ash görmüştü; Demir Diyar'da benimle olabilmek için bir ruh kazanmak üzere Dünyanın Sonu'na giderken Puck ona eşlik etmişti. Ama hemen sonra yolları ayrılmıştı ve ondan beri Büyük Soytarı'yı kimse görmemişti.

Nerede olduğunu bilmek isterdim. Onu özlemiştim.

Heyecanlarını dindirmek için gülümseyerek kablo nymphalara, "Tamam," dedim. "Öyleyse sanırım sizin insafınıza kaldım. Yolu gösterin."

Hayli uzun bir süre dürtülüp kakılarak bir kıyafetin içine sığdırıldıktan sonra saçım kıvrılıp bukleler haline getirilmiş ve yüzüme makyaj yapılmış şekilde, bitmiş olmasına sevinerek yatak odasına döndüm. Bu çok hoşlanmadığım şeylerden biriydi; güçlü bir peri kraliçesi gibi görünmemi gerektiren aşırı derecede resmi organizasyonlar. Ash'in isteksizliğini anlıyordum. Periler Ülkesi siyaseti hileli, entrika dolu ve dikkat edilmediği takdirde aşırı tehlikeliydi. İş hızla öğrenmek zorunda kalmıştım. Neyse ki Arıza ve Tamir ihtiyaç duyduğumda rehberlik etmek için ya-

nımdaydı ve şimdi Ash de buradaydı. Ve Tekinsiz Kraliçesi'nin en genç oğlu, iş peri divanları arasındaki mücadelelere gelince hiç de beceriksiz değildi.

Adı geçmişken...

Odamızın kapılarının dışında, sütunlardan birine dayanmış ve kollarını kavuşturmuş halde beni bekliyordu. Onu görünce kendimi toparlamak için duraksadım. Siyah ve gümüş üniformasının içindeki Ash, omuzlarındaki pelerini ve yanındaki kılıcıyla beyaz mermer sütunun önünde çarpıcı bir figür oluşturunuyordu. Bu bana ilk Elysium'umda onunla ilk dansımızı, Kraliçe Mab'in soğuk ve tehlikeli oğlunu ilk görüşümü ve kendimi kaybedişimi hatırlattı. İster kader, ister alın yazısı, ister ikimizin inatçılığı olsun; o andan itibaren geriye dönüş yoktu.

Yaklaştığım sırada gülümsedi ve sütundan kendini itip doğrularak elini uzattı. Gözlerini yüzümden çekmeden tek bir bakışta her şeyimi görmek gibi esrarengiz bir kabiliyeti vardı. Şimdi de bunu yaptığını hissediyordum. Bir anlığına şaşkıncı, sonra elimi alıp parmaklarımin üstünü öptü; şimdi bile tam bir beyefendiydi.

"Tamam." Midemin heyecanla kasılmasını görmezden gelerek iç çektim. "İşte, süslenmiş ve Elysium'a gitmeye hazır haldeyim." Üzerimdeki elbisenin Demir Kraliçe'ye uygun metalik gri ve beyaz kumaşına bakıp başımı iki yana salladım. "Umarım bu elbise yeterince kalındır. Mab'in sarayı, Olurulmaz'ın en sıcak yeri sayılmaz."

Ash beni kendine çekerek, "Güzel görünüyorsun," dedi. Yüzüm kızardı ve yüzünden hafif haylazca bir bakış geçti. "Tamir'in seni kot ve tişörtten vazgeçirebilmesine sevindim."

Elimin tersiyle karnına vurdum. Yumuşakça kahkaha attı. kolunu uzattı ve beraber Demir sarayın uzun koridorları boyunca yürüdük. Gremlinler duvar ve tavanlarda kıkırdayarak koşuştur-

dular ve biz geçerken Demir şövalyeler başlarını eğdiler. *Hacker* elfler, Çark cüceleri, kablo nymphalar ve saatçi adamların hepsi biz yürürken eğilip selam verdikten sonra işlerine geri döndüler. Benim Demir perilerim. Birkaç sene önce Louisiana'da yaşayan normal bir genç kız olduğuma ve Demir perilerin yavaşça Olulmaz'ı yok edecek şeyler yaptığına inanmak zordu. Şimdi onların kraliçesiydim ve yabanılorman ve diğer divanlarda çok hoş karşılanmasalar da artık kökü kurutulması gereken iğrenç yaratıklar olarak görülmüyorlardı. Çok şey değişmişti. Ben değişmiştim ve etrafımdaki herkes değişmişti.

Yanımda sessizce yürüyen şövalyeme gizlice bir bakış attım. Artık Demir sarayda sahiden huzurlu, rahat ve memnun görünüyordu. Bakışları sürekli etrafımızdakilere kayıp her şeyi kaydetse de, konuştuğum her periyi keskin bir yoğunlukla, gerekirse harekete geçecek şekilde izlese de, Demir Diyar'a şaşırtıcı derecede iyi uyum sağlamıştı. Başlarda Tir Na Nog'u ve Kış Divam'ını özleyeceğinden ve Demir Diyar'm ve perilerinin yabancı doğasına alışmakta zorlanacağından endişelenmiştim. Ama buradaki rolünü şaşırtıcı derecede iyi üstlenmişti, neredeyse tanıdık bir şeymiş gibi. Sanki hepsini daha önce yapmış gibi.

Ve belki de yapmıştı. Ruhunu kazanmak için Dünyanın Sonu'na yaptığı yolculuk sırasında Ash'in başından neler geçtiğini bilmiyordum. Acı verici ayrıntılara girmeden bir özet geçmişti ki anlatıldıkları bile inanılmayacak kadar çılgıncaydı. Gelecekteki halimizi gördüğü kısımdan pek bahsetmemişti. Amacı baştan savmak değildi; geleceğimizi asla olmama ihtimali olan şeyler ve olasılıklarla şekillendirmek istemediğini açıklamıştı.

Doğrusu endişelenmiyordum. Gerçekten istesem bana her şeyi tüm ayrıntılarıyla anlatacağını biliyordum. Ama Ash burada,

Demir Diyar'daydı. Hayatta kalmanın, benimle olmanın bir yolunu bulmuştu. Önemli olan tek şey buydu.

Kafasını çevirmeden, "Yine bana bakıyorsun," diye mırıldandı ve dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Gümüşi gözleri haylazca dans ediyordu. "Üniformam yüzünden mi? Bu kadar dikkat dağıtıcıysa belki de çıkarmalıyım."

"Uslu dur, Ash." Burnumu kırıştırarak gülümsedim. "Ne yaptığını bilmediğimi sanma. Elysium'dan kaçmak için yaptığın küçük numara işe..."

Beklenmedik bir şekilde midemin altüst olması ve duvarları döndüren bir baş dönmesiyle soluğum kesildi. Ash'e bir şeyler söyleyip yüzündeki şaşkınlık ve endişeyi gidermek istedim ama yer ayaklarımın atından kaydı ve zemin hızla üstüme geldi.

İKİNCİ BÖLÜM

“Meghan!”

İnleyerek gözlerimi açtım.

Soğuk zeminde sırtüstü yatıyordum, duvarlar hâlâ hafifçe oynuyordu ve baş dönmesi yavaşça geçiyordu. Ash yanımda diz çöktü; kolları omuzlarımin altında, kibarca beni yere indirdi. Tabii ki beni düşerken yakalamıştı ve şimdi de solgun ve korkulu bir ifadeyle izliyordu. Aniden elimi tutan el acı verecek kadar sıkıydı.

“Meghan.”

“Ben... iyiyim, Ash.” Yüzümü acıyla buruşturarak dik oturdum, dünya normale dönerken derin derin nefes aldım. “Sadece... bayıldım sanırım.” Eh, bu küçük düşürücüydü. Demir Kraliçe olarak kendi salonumda bayılmıştım. Neyse ki henüz Tır Na Nog'da değildik; Tekinsiz'in önünde böyle zayıflık göstermek başa bela almak demekti.

“Hasta mısın? Ne oldu?” Ash dirseğimi tutup nazikçe ayağa kalkmama yardım etti, bana bakan parlak gözleriyle durumu değerlendiriyordu. “Şifacı çağırmamı ister misin?”

“Hayır, iyiyim.” Elimi koluna koyup hafifçe sıktım. “Önemli bir şey değil. Sanırım son zamanlarda fazla yoğun çalışıyorum. Şu an iyi hissediyorum, yemin ederim.”

“Belki Elysium’a gitmemeliyiz,” dedi Ash, iyi olduğuma ikna olmamış bir sesle. “Arıza, Mab ve Oberon’a özrümüzü iletisin. Bir sorun varsa...”

“Hayır.” Kararlı bir sesle ona döndüm. “Ben Demir Kraliçe’yim ve bu kaçıramayacağım bir şey. Bu tartışılacak bir konu değil. Gitmek zorundayım.”

“Meghan...”

“Eğer gitmezsek bu, diyarı zayıf gösterir ve bunu kaldıramayız. Mab’in ne düşüneceğini biliyorsun, Ash. Özellikle sen onun nasıl olduğunu biliyorsun.”

Ash başıyla bir kez onayladı. “Biliyorum,” diye mırıldandı.

“Halkımı tehlikeye atmayacağım.” Yüzümü ondan salona doğru çevirdim, gremlinleri, Demir şövalyeleri, çöpçü fareleri ve diğer herkesi izledim. “Onları hayal kırıklığına uğratabam, Ash,” dedim. “Uğratmayacağım. Diğer divanların Demir Kraliçe’nin Elysium’a gelip kendi halkını koruyamayacak kadar zayıf olduğunu düşünmelerine izin vermeyeceğim.”

“Kimse öyle düşünmeyecek.” Ash arkama yaklaşıp güçlü ellerini omuzlarıma koydu. “Ama ne dersem diyeyim Tir Na Nog’a gideceksin, değil mi?” Kabullenmiş gibiydi, cevap vermeme gerek yoktu. İçini çekerek başını eğdi, dudakları kulağıma sürtündü. “Seni hiç durduramadım Kraliçem,” diye mırıldandı, “fakat bu gece fazlasıyla korumacı olabileceğimi bilmeni isterim. Bu senin halkın, dolayısıyla benim de halkım ama ilk ve tek görevim sensin. Daima.”

“Majesteleri!”

Arıza ben karşılık veremedi uzun adımlarla yanımıza geldi. Saçında neon ışık parlıyor, eğildiği sırada duvarlara mor yansımalar düşürüyordu. Birinci Teğmen, Ash'e başıyla onay vererek, "At arabaları geldi," dedi, Ash de başını eğerek karşılık verdi. "Onayınızla T'ir Na Nog için yola çıkmaya hazırız."

"Öyleyse gidelim. Mab'i bekletmemeliyiz." İkisi de karşılık veremedi Tamir'in öğrettiği gibi başım yukarıda, sırtım dik bir şekilde ileri atıldım. Bir kraliçenin özgüvenli yürüyüşüyle. Hemen sonra Ash yanımda yürümeye başladı. Bir şey söylemek ve benimle tartışmak istediğini hissedebiliyordum ama sessiz kaldı ve Kış'a doğru uzun ve soğuk yolculuğumuz boyunca konuyu bir daha açmadı.

EN KİBAR ŞEKİLDE anlatmak gerekirse, Kış Divanı, Olurulmaz'daki en sevdiğim yer değildi. En son T'ir Na Nog'da bulunduğumda Kraliçe Mab ve Tekinsiz Divanı'nın esiriydim. Kendi başımı yakmıştım tabii. Kardeşimi eve sağ salim götürebilmenin karşılığında Ash'le yaptığımız anlaşmanın sonucuydu. Bir daha yapmam gerekse yine yapacağım gerçeği bir yana, hatırladığım kadarıyla hayatımın en kötü birkaç haftasıydı. Mab benden tiksiniyordu, ortanca oğlu Rowan sürekli bana işkence ediyor ve diğer Tekinsiz sakinleri beni ya öldürmek, dondurmak, işkence etmek ya da yemek istiyordu.

Ama bir de Ash vardı. O da oradaydı ama soğuk ve zalim birine dönüşmüş, beni ağabeyi ve Kraliçesinin merhametine bırakmıştı. Ya da o sırada ben öyle düşünüyordum. Kış Divanı gaddar ve merhametsizdi; duyguları, yok edilmesi gereken bir zayıflık olarak görürdü. Ash bildiği tek şekilde beni koruyordu. Kalpsiz Kış Prensi rolünü oynayarak. İyi de oynanmıştı oraya vardığımızda bana nasıl davranacağımın ipuçlarını vermişti ama

yine de onun bu rolüne tüm kalbimle inanmıştım. Beni kullanıp sonra da bıraktığını sanmıştım ve kalbim minicik parçalara ayrılmıştı. Ash'in beni güvende tutmak için neleri feda ettiğini o an anlayamamıştım.

Tanrım, ne saftım, diye düşündüm at arabasının pencere-lerinden kristal sarkıtların geçmesini izleyerek. Mab'in sarayı muazzam bir buzdan mağaradaydı, tavanı o kadar yüksekti ki karanlıktan gözükmeydi. Buraya ilk geldiğim gün biri beni yemediği için şanslıydım. Şimdi o ana geri dönüp kendimle konuşabilseydim, muhtemelen kendimi tokatlardım. O utangaç, kararsız kızı düşünüp içimi çektim. Artık açık kalpli olamazsın, Meghan. Kış Divanı'nda olmaz. Artık Demir Kraliçe'sin. Koca bir krallık senin güçlü olmana güveniyor.

At arabasının pencerelerinden görünen saray, her kulesinden buzullar sarkan buz mavisi eski bir kaleydi ve ölümcül olduğu kadar güzeldi. Aynı kraliçesi gibi.

Ki kuşkusuz kendisi en sevdiği ve artık tek oğluyla evlenmemden çok da memnun değildi.

Uzak bakışlar ve boş bir ifadeyle saraya dalıp gitmiş Ash'e baktım. O da benim gibi geçmişi hatırlıyordu. Bir parça üzüntü, anlayış ve suçluluk duygusu hissettim. Bu onun için zor olmalıydı.

"Hey." Üçüncü parmağında gümüş sarmaşıklar ve yapraklarla örülmüş, benimkine eş bir altın yüzük olan elinin arkasına dokundum. Neredeyse suçlulukla döndü, ona gülümsedim. "İyi misin?"

"Evet." Başıyla onayladı. "İyiyim. Yalnızca..." Başıyla pencerenin dışında, çatıların üstündeki karanlık ve donmuş sivri kuleleri işaret edip omzunu silkti. "Hatıralar."

"Özlüyor musun?"

“Divanı mı? Ağız dalaşlarını, arkadan bıçaklamaları ve her an ne söyleyip ne yaptığıma dikkat etmeyi mi? Pek değil.” Küçümseyerek güldü, ben de rahatlayıp gülümsedim.

“Ama...” İçini çekip tekrar pencereden dışarı baktı. “Özlediğim bazı şeyler var. Burada o kadar uzun süre yaşadım ki Kış Divanı’nı hemen herkesten iyi biliyordum. Hâlâ biliyorum ama şimdi...” Kaşları çatıldı. “Şimdi Tır Na Nog’a baktığımda tüm görebildiğim, eksik parçalar. Artık orada olmayan aile. Sage yok. Rowan yok.” Gözlerinden bir karartı geçti; pişmanlığını, içini kemiren kahrı ve suçluluk duygusunu hissedebiliyordum. “Onları özleyeceğimi hiç düşünmemiştim,” dedi yumuşak bir sesle. “Hiç... soyumun sonuncusu olacağımı düşünmemiştim.”

Elini iki elle tutup hafifçe sıktım, alyansın soğuk metali tenime değdi. “Üzgünüm, Ash,” diye fısıldadım, parlak ve duygulu bakışları bana döndü. “Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ben ailemi deli gibi özlüyorum, üstelik hâlâ hayattalar.”

“Bu biraz farklı.” Ash hafifçe gülümsedi fakat gözleri hâlâ gölgeliydi. “Senin ailen birbirini seviyor, onların güvenliği için her şeyi yaparsın. Benim ailemse... Onları gördün. Ağabeylerimin, özellikle de Rowan’ın yanında asla gardımı indiremezdim. Ve Mab...” Başını iki yana salladı. “Mab her zaman Kış Kraliçesi’ydi ve bunu unutmamıza asla izin vermedi.”

“Ama yine de onları özlüyorsun.”

“Evet,” diye itiraf etti. “Yine de o çevrenin bir parçasıydım. Tanıdık ve emniyetliydi. Oraya aittim. Oynadığımız tüm acımasız oyunlara, birbirimizi sayısız kez kullanmamıza rağmen Rowan’ın, Sage’in ve Mab’in hep orada olacağını biliyordum.” Başını indirip hâlâ elimde olan eline baktı. “Ama artık işler değişti. Ağabeylerim gitti ve Kış Divanı beni eskisi gibi sıcak karşılamayacak.”

“Yuva hasreti mi çekiyorsun?”

“Tir Na Nog artık benim yuvam değil.” Ash sonunda başını kaldırıp gözüme baktı. Gözleri aydınlanıp tekrar muhteşem gülmüş rengine büründü. “Sızlanıyorum, değil mi?” dedi kederli bir bakışla ve başını salladı. “Hayır, yuva hasreti çekmiyorum. Akra-balarımı özlüyor olabilirim ama benim yuvam Mag Tuiredh veya senin hükümdarlık sürmeyi dileyeceğin diğer bir yer. Olur olmaz, Demir Diyar, hatta ölümlü dünya, benim için hiçbirinin önemi yok. Meghan...” Biraz daha yaklaşıp aramızdaki mesafeyi kapadı ve yanağını okşadı. “Benim yuvam, senin yanın.”

Kahretsin, ağlama Meghan. Gözyaşlarıma engel olmak için dudağımı ısırdım. Kış Divanı'na yaşlı gözlerle giremezdim ama Ash bazen beni böyle sessiz ve içten açıklamalarla şaşırtıyordu ve kendimi tutamıyordum.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı; herhalde yaşlarımin üzüntüden olduğunu sanmıştı. “Kış Divanı'ndan bahsetmeyi bırakacağım. Eninde sonunda geri dönüp Mab'le yüzleşmem gerekeceğini biliyordum. Beni sürekli bundan bahsederken dinlemek zorunda değilsin...”

“Ash,” diye sözünü kesip bir parmağımı dudaklarına koyunca kaşlarını kaldırdı. “Beni öp.”

Gülümsedi. Kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekti, başını eğip dudaklarıma yaklaştı.

O karanlık at arabasının içinde öpüştük, dudaklarımız aynı ritimle hareket ederken ikimiz de pencerelerin hemen dışındaki Tekinsiz şehrini umursamıyorduk. Ash başta nazikti, kendine hâkim oluyordu ama ona doğru eğilip öpücüklerimi çenesine doğru kaydırduğımda inleyip başını arkaya attı ve ismimi fısıldadı. Onu köşeye itip ellerimi saçlarına daldırdım, sırtımı kavrayarak

bizi birbirimize yaklaştırdı. Açlık dolu öpücüklerle birbirimizi yiyip bitiriyorduk. Dilimle dudaklarını araladım; o geri çekilip boynuma inince titredim ve nefesim kesildi. Elim göğsüne ve düz, set karnına kaydı, sonra kumaşın altına girip kaburgalarını buldu. Sert bir şekilde nefes verirken serin dudakları tekrar benimkileri mühürlendi.

Geri çekilip beni izledi, o berrak gümüş rengi gözleri karanlıkta parılıyordu. “Kraliçem,” diyerek nefes aldı, uzanıp yanağını tutuğunda karnım kasıldı. “Ben sana aidim. Mab ne derse desin, Tir Na Nog’da ne kadar yaşamış olursam olayım benim hayatım sana ait. Hiçbir şey beni yanından ayıramaz.”

Gözlerim tekrar bulanıklaşmıştı. “Beni yine ağlatacaksın.” diye onu uyardım ve muhteşem suratı karanlığın içinde su gibi hareket etti. “Ve Mab beni ağlarken gördüğünde ya çok mutlu olacak ya da ikimizden tiksinecek.” Küçük bir kahkaha atıp beni yanına çekti, kollarını ateşli ve korumacı bir tavırla etrafıma doladı. Parmaklarının altında kalbi çarpıyordu ve dudaklarının çok hafifçe kulağıma değdiğini hissettim.

“Seni seviyorum, Meghan,” diye fısıldadı. Ufak ve mutlu bir hıçkırıyla yüzümü gömleğine gömdüm. Ash bana sıkıca sarıldı, çenesini başımın üstüne yaslayıp pencereden dışarıyı izlemeye başladı. “Artık hiçbir şeyi saklamak zorunda değilim,” diye mırıldandı, sesinde hem memnuniyet hem de meydan okuma vardı. “Ne Mab’den bir şey saklamam gerek, ne de bir başkasından. İstedikleri gibi konuşup gözlerini diksinler. Bu Elysium çok farklı olacak.”

At arabası sarsılıp Kış sarayının kapılarının önünde durdu. Önümdeki çetin sınav için hazırlanmak üzere geri çekildiğinde Ash beni istemeyerek bıraktı. Arabanın sürücüsü aşağı atlayıp

bize kapıyı açtığında içeriye serin bir rüzgâr esti. Önce Ash indi, sonra beni indirmek için döndü.

“Hazır mısın?” diye sordum, soğuk ve karlı avluya adımımı atarken. Her şeyden buz saçakları sarkıyordu ve çok sert bir soğuk vardı. Ah, evet, Tekinsiz havası. Bunu gayet iyi hatırlıyordum. Arza ve bir Demir şövalye ekibi ileri atılıp bizi takip etmek üzere etrafımızı kuşattılar. Ash başıyla onaylayıp kolunu uzattı ve birlikte Mab’in soğuk ve donmuş malikânesine adım attık.

Donmuş heykeller ve çok renkli, devasa kristallerle dolu avludan geçerken fark ettiğim ilk şey etrafın Kış perileriyle dolu olduğuydu. Buranın Tekinsiz bölgesinin *tam* kalbi olduğunu göz önünde bulundurunca bu çok şaşırtıcı değildi ama beni ürküten, hepsinin bize bakıyor olmasıydı. Soylu periler bizi saklamaya gerek duymadıkları bir alaycılıkla izliyor, goblinler ve kızıl kepliler bizi açlık içinde takip ederken yine de şövalyelerle aralarındaki mesafeyi koruyorlar, öcüler gölgelerin arasında gezinip biz geçerken dikkatle izliyorlardı.

İnsan olmayan seyircilerimizi görmezden gelmeye çalışarak ama pek de beceremeyerek avludan geçtiğimiz sırada Ash kolumu sıkıca tutuyordu. Saraya giden merdiveni çıkarken kristalli diken saçları olan uzun ve zayıf bir peri soylusu Ash’e alaycı bir selam verip iğneli bir şekilde, “Prens,” diye mırıldandı. Ash onu umursamadı; yüzü ifadesiz kaldı. Kış Prensi’nin maskesi.

Neler olduğunu anlamıştım. Hepsi yeni kraliçeyi ve ölümlü olduğu söylenen kocasını görmeye gelmişti. Karşılama yapmak için veya kibarlıktan değil; zayıflık bulmak ve bu yeni yarı-insan kraliçe manipüle etmeye ve parçalamaya müsait mi diye bakmak için. Ayrıca Ash için buradaydılar, artık bir ölümlü olan eski buz

prensi güçsüz mü diye merak ediyorlardı çünkü bu, hizmet ettiği kraliçenin de güçsüz olması anlamına gelirdi.

Ah, bu son bulmalıydı. Şimdi, burada. Yalnızca krallığının geleceği için değil, eğer Ash Tir Na Nog'da azıcık huzur bulmak istiyorsa kendi halkına kendisini kanıtlaması gerekecekti. Herkese, ölümlü kanına sahip olsalar da Demir Kraliçe'nin de, şövalyesinin de hafife alınmaması gerektiğini kanıtlamalıydı.

Son basamağa yaklaşırken, "Ash," diye fısıldadım. "Bu sabah düelloya bulaşmama konusunda söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

Merdivenin tepesine ulaşmıştık, salona açılan açık kapıya birkaç metre kalmıştı ki onu çekip durdurdum. Arıza ve şövalyeler de durdu ama onlara devam etmelerini işaret ettim. Bana endişeli bir bakış attı ama reverans yapıp kemerin altından geçti ve diğer tarafta bizi beklemek için durdu.

Kendisi de biraz endişeli görünen şövalyeme döndüm. "Geri alıyorum. Arkamızdaki topluluk bela arıyor. Onların dilediğini yapmanı istiyorum."

Ash gözlerini kırptırdı. Şaşkınlıkla, "Kavga başlatmamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Şimdi mi?" Başımınla onayladığımda kaşlarını çatıp sesini alçalttı. "Mab ve Oberon bizi bekliyor," dedi. "Tek başına gidersen bu yanlış bir mesaj verebilir."

"Onları idare edebilirim." Merdivenin aşağısındaki kalabalığa bakıp geniş sırtışlarını, aç bakışlarını gördüm ve daha da hırslandığımı hissettim. "Ben Demir Kraliçe'yim, diğer yöneticilerle öncelikle kendim yüz yüze gelmeliyim. Ve iletmeni istediğim bir mesaj daha var, Ash. Tekinsiz Divanı, eski prenslerinin eskisi gibi güçlü olup olmadığını merak ediyordur şüphesiz. Ölümlü bir ruhun kendini ve Kraliçesini Kış Divanı'nda koruyup koruyamayacağını

öğrenmek istiyorlardır. Eğer bu konuda şüphe olursa söylenti yayılır ve diğer divanlar Demir Divan'ı güçsüz ve sömürülmeye müsait sanabilir." Uzanıp kolunu sıktım ve şevkle gülümsedim. "Şüphe burada son bulacak. Güçsüz olmadığımızı, Demir Kraliçe'nin şövalyesiyle asla zıtlaşmamak gerektiğini herkesin bildiğinden emin olmanı istiyorum."

Ash'in gözleri parıldadı ve yüzünden şeytani bir gülümsemenin gölgesi geçti. Keyfini pek saklamadan kısık bir sesle, "Emredersiniz Kraliçem," dedi. "Dileğinizi yerine getireceğim. Lütfen Mab ve Oberon'a özürlerimi iletin. Size elimden geldikince çabuk katılacağım."

Başımla onayladım, şövalyemi dönüp bizi izleyen kalabalıkla yüzleşmek üzere bıraktım ve Arıza'ya takip etmesini işaret ederek kapıdan içeri girdim. Kınından çıkardığı buz bıçağının gıcirtısını ve avludaki topluluğun bağırıltılarını duydum. Şüphesiz saldırmaya ya da kaçmaya hazırlanan Kış perilerinin itişip kakışan ayak sesleri duyuluyordu. Muhtemelen Ash'ten gelen buz gibi bir büyü patlaması duydum ve şok dolu haykırımlar.

Bir şey, "*Nesin sen?*" diye uludu, sonra bir çarpışma oldu ve kırılmış buz saçakları yerde tıngırdadı.

Bir kahkaha çınladı, *Ash'in* coşkun ve küstah kahkahası duraksamama sebep oldu.

Nesin sen?

Güzel soruydu. Birkaç kez kendime sorduğum bir soruydu. Ash fiziksel olarak eskisinden farklı değildi; zayıf ve zarifti, eskisi gibi Kış büyüünün kontrolüne ve onu böylesine ölümcül bir savaşçı yapan kılıç becerilerine sahipti. Hâlâ azılı, sadık ve korumacıydı ve içinizi donduracak buz gibi bir bakış atabilirdi. Bu açıdan değişmemişti.

Fakat bazen çok değişik olabiliyordu. Ash'in yumuşak olduğunu düşünmek delilik olurdu ama Kış Prensi'ni her zaman sarmalayan donmuş kabuk gitmişti. O... artık daha nazikti, saf bir Tekinsiz olduğu zamanlarda yapamadığı şekilde karşısındakinin duygularım anlar olmuştu. Daha önce hiç fark etmediğim küçük ve ince şekillerde insancillaştığı zamanlar oluyordu, öyle ki bir zamanlar Kış Divanı'na ait olduğunu unutuyordum.

Merak ediyordum; Ash benim gibi insan mıydı, Kış prensi olduğu hayattan kalma peri sihrine ve büyüüne sahip bir ölümlü müydü? Yoksa hâlâ peri miydi? İnsan ruhuna sahip bir peri miydi?

Bilmiyordum. Ve aslında umursamıyordum. Ash, Ash'ti. Onu bir anahtar sözcükle tanımlayamazdınız; tüm peri diyarında onun yaptığını yapmış, onun gibi biri daha yoktu. O... benzersizdi.

Bir başka haykırış yankılandı. Ardımda çatışma feryatlarını acı ve dehşet dolu uğultular takip ederken Arıza ve diğer şövalyelerle ilerlemeye devam ettim. Ve kendi kendime gülümsedim. Ash her neyse, yaptığı işte en iyisiydi. Çok vaktini almazdı.

BU YILKİ ELYSIUM, Kraliçe Mab'in balo salonundaydı ve mekân çoktan perilerle dolmuştu. Arıza ve şövalyeleri girişin hemen yanındaki holde bıraktım ve bir Tekinsiz elçisi gelişimi açık, yüksek tonla ilan etti: "Majesteleri Meghan Chase, Mag Tuiredh hükümdarı, Demir bölgelerinin yöneticisi ve Demir Perilerin Kraliçesi."

Duraksadı, sanki Ash'i de ilan etmeyi bekliyordu ama tabii ki o an Ash benimle değildi. Bir an sonra elçi başıyla onayladı ve düzinelerce perinin sert bakışları altında içeri adımımı attım.

Salonun ucunda uzun beyaz bir masa duruyordu, üç figür çoktan oturmuştu ve az ilerisinde de iki boş sandalye vardı. Kraliçe

Mab, Kral Oberon ve Kraliçe Titania salon boyunca sırtını dik, çenem yukarıda yürürken beni bekledi.

"Meghan Chase." Mab'in karşılaması samimi bir hoş geldin sayılmazdı. Tekinsiz hükümdarı masanın ortasında oturuyordu, saçları iki buz sarkıtiyla tutturulmuş halde başının tepesinde toplanmıştı. "Aramıza katılmanız ne güzel."

"Kraliçe Mab," dedim kibarca ve solundaki babama başımı salladım. "Lord Oberon, Leydi Titania." Yaz Kraliçesi dudaklarını sıkıp beni yok saydı, Oberon'sa ağırbaşlılıkla başını hafifçe salladı. Düşmanca değildi ama aynı zamanda beni kızı olarak da kabul etmiyor gibiydi. İç geçirdim. Uzun bir gece olacaktı.

"Ash nerede?" diye sordu Mab, karanlık bakışı arkamdaki kapıya dikilmişti. "Gelmedi mi? Eski Divanını ve dostlarını görmek için sabırsızlanmıyor mu?" Sesi alçalıp kısmen tehlikeli bir ton almıştı. "Bizi bu kadar çabuk mu unuttu?"

"Hayır, Kraliçe Mab. Ash burada." Hızla onu rahatlattım çünkü Mab'in kolaylıkla alındığını ve sonsuza dek kin tuttuğunu biliyordum. "O... avludaki bir şey yüzünden... birkaç dakika gecikecek. Az sonra geleceğinden eminim."

"Anlıyorum." Mab arkasına yaslandı, anlaşılan yatışmıştı. "Güzel. Ash'in zehirli diyarda nasıl yaşadığını duymak istiyorum."

Ash'in gayet iyi olduğunu söyleyip teşekkür etmek üzereydim ki odadaki tüm ışıklar, meşaleler, sarkıt şamdanları, sütunlardan salınan mavi mumlar, hepsi birden cızırdayıp söndü.

Hırıltı ve çığlıklar odayı doldurdu. Periler ayağa hızla kalkınca sandalyeler devrildi. Silahlar çıkarılıyor ve gölgelere sert bakışlar atılıyordu. Oluru olmaz'daki en güçlü perilerin hepsi aynı salondayken saldıracak kadar salak ya da çılgın olabilecek gizli tehlikeleri arayarak döndüm.

“Sessizlik!” Mab ayağa kalktı, sesi karanlık boyunca gürliyordu ve her şey aniden sessizliğe büründü. Yere iğne düşse sesini duyabilirdiniz. “Bunun sorumlusu yakında hiç doğmamış olmayı dileyecek,” diye çıktı sessizliğe. “Elysium’un ortasında beni kendi Divanımda utandıramazsınız. Kendinizi gösterin, şimdi!”

Elini salladı ve ışıklar yeniden yandı, mumlar ve avizeler hayat kazanmıştı. Odadaki periler saldırganlara ve birbirlerine karşı tetikte, gözlerini kırpıştırıyor, dikkatle eğiliyor ve etraflarına bakıyordu.

Az önce odanın ortasında olmayan, şimdiyse orada duran yaşlı kadını ilk an fark etmemişlerdi. Fakat ben neredeyse o saniyede onu görmüştüm ve midem korkuyla buz kesmişti.

Eski bir gazete gibi tozlu ve kırılgan Kâhin, korkutucu boş gözlerini bana dikmişti. Titania’nın nefesini tuttuğunu duydum, diğer periler de ortadaki kadim yarattığı fark etmiş ve ondan hastalıklıymış gibi kaçışmaya başlamıştı. Ancak görmeyen gözleri hiç kıpırdamayan Kâhin tozlu bir hayalet gibi bana süzölmeye başladı ve birkaç metre ötemde durdu.

“Kâhin,” dedi Mab düz bir sesle. “Neden buradasın? Niye bizi rahatsız ediyorsun?”

Kâhin, Kış hükümdarını ciddiye almadı, öte yandan bana daha da yaklaşıyordu. “Meghan Chase,” diye fısıldadı ve yüzyılların tozu ve mezarlıkların pis kokusu odayı doldurdu. “Demir Kraliçe. Beni hatırladın mı?”

“Ne istiyorsun Kâhin?” Dik duruyor, sesini sakın tutuyordum.

“Yaşlı Anna uyarıyla geliyor,” diye fısıldadı Kâhin. “Önceden yok sayılmış olan. Sana söylediğimi hatırlıyor musun. Meghan Chase? Sen ve senin Kış Prensin. Ne olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?”

Odayı bir uğultu kapladı ve Mab'in daha da sertleşen bakışlarını başımm arkasından bile hissedebiliyordum. Tüylerim ürpermışti ama sesimi sakın tutmaya devam ettim: "Hayır," dedim bir adım atarak. "Çok şey söylemiştin ve sana verebileceğimi verdim. Ailemi kurtarmak için yapmam gerekeni yaptım. Önemli olan buydu."

"Hatırlıyorsun," diye ısrar etti Kâhin. "Değil mi? Bırakmayı reddettiğin tek şey. Sana mutsuzluktan başka bir şey getirmeyecek şey. Şimdi hatırlıyor musun Meghan Chase?"

Bir anlığına neyden bahsettiğini anlamamıştım.

Sonra anladım ki diğer Divanların hükümdarları dahil yüzlerce peri beni izliyor olmasaydı yere yığılırdım. Söylediklerini hatırlıyordum; çok uzun zaman önce, Periler Ülkesi'ne ilk geldiğimde. Yardım etmesi için ona bir hatıramı vermiştim ama Kâhin'in istediği tek şey bu olmamıştı.

"Sana kederden başka bir şey getirmeyecek olsa da vermeyeceksin, öyle mi?"

"Ah, Tanrım," diye fısıldadım ve elim karnıma gitti. Mide bulantısı, ani halsizlik ve bayılmalar. Olamazdı.

"Evet," diye fısıldadı Kâhin ve kuru elini havaya kaldırıp beni işaret etti. "Neden bahsettiğimi biliyorsun. Bir karar alman gerekecek, Demir Kraliçe. Taşındığın şey Divanları ya birleştirecek ya da yok edecek. Bunlardan birinin olacağını biliyorum."

"Hayır," dedim titrek bir sesle. Odadaki kimse artık bizi duymıyor gibiydi. Sanki Kâhin ve ben ayrı, küçük bir dünyadaydık ve etrafımızdaki diğer her şey boşlukta kaybolmuştu.

Kavruk cadı, yüzündeki acımasız deliklerden beni izledi. "Doğruyu söylediğimi biliyorsun, Meghan Chase," diye devam etti. "İçinde nasıl bir güç olduğunu biliyorsun. Bu güç bildiğimiz her şeyi yok edip toza dönüştürebilir. Yine de umut var." Pörsümüş

pençe gibi elini kaldırdı. “Sana bir teklifim var. Konuşmalıyız ama burada değil. Bu şekilde değil.” Geri çekildi, gözlerindeki delikler benden hiç ayrılmıyordu. “Zaman hayati önem taşıyor. Beni bul. Sana yolu gösterecek arkadaşların var. Seni ve kararını bekliyor olacağım.”

Ani bir rüzgâr balo salonunu süpürüp mumları yeniden söndürdü ve birkaç avizenin yere düşmesine neden oldu. Periler bağırıarak kaçıştılar. Mab düzeni ve ışıkları geri getirene kadar Kâhin gitmişti bile.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Hesap ver, Demir Kraliçe!”

Titreyerek yüzümü ayakta duran ve masanın üstünden bana bakan Tekinsizlerin hükümdarına çevirdim. Mab’in gözleri şüpheyle parladı, Oberon’un bakışları da çok güven verici değildi. Titania tabii ki bana kafamın patlamasını umuyormuş gibi bakıyordu.

Ama bu, dertlerimin en küçüğüydü. Kâhin’in sözleri zihnimde tekrar tekrar yankılandı ve gelecekteki sonuçları düşünmek beni sendeletti.

İçinde nasıl bir güç olduğunu biliyorsun.

Taşıdığın şey Divanları ya birleştirecek ya da yok edecek.

Bir karar alman gerekecek, Demir Kraliçe. Beni bul.

“Gitmem gerekiyor.”

Bu sözüm çok iyi algılanmadı. Mab oturduğu yerde dikleşti, tüm varlığıyla saldırıya geçmişti sanki. Korkutucu sakın sesiyle, “Buna nasıl cüret edersin Demir Kraliçe?” diye sordu. “Ne cüretle beni kendi Divanımda aşağılarsın? Benim halkımın önünde.” Siyah gözleri kısıldı ve masanın üzerine eğilince bardaklar buzlandı

"Neler olduğunu söyleyeceksin ya da Kış'ın öfkesiyle karşılaşmaya hazır olmalısın."

Kraliçe'ye gözlerimi diktim. "Hayır, Kraliçe Mab. Beni ya da krallığımı tehdit etmeyeceksin." Mab hareket etmedi ama şoke olduğunu hissedebiliyordum, Oberon'un kızı artık sinmiş bir küçük kız çocuğu değildi. Arkamdaki salonu gösterdim. "Kâhin'in ne dediğini duydun... Bu tüm Divanları etkiliyor, sadece benim Divanımı değil. Benim diyarım tehlike altındayken saçma ve eskimiş protokollere tahammül etmeyeceğim."

Sonunda beni savunmaya başlayan Oberon, "Kız haklı, Leydi Mab," dedi. *Geç olsun da güç olmasın.* "Kâhin'in Çağrısı görmezden gelinemez. Divanların istikrarını tehdit eden bir şey varsa, buna karşı hazırlanmalıyız."

Mab hırçınca, "Peki ya Ash ne olacak?" diye patladı. "Oğlumu aylardır görmedim. Demir Kraliçe ikisini de etkileyen kararlar veriyor. Peki ya Ash bu konu hakkında ne düşünüyor?"

Birden arkamda duyulan derin ve sakın ses, "Ash, Kraliçesinin kararını destekliyor," dedi.

Hareket etmedim ama kalbim yerinde zıplarken rahatlayarak Ash'e bakmak istedim. Yine de sert bakışlarımı önümdeki Tekinsizlerin hükümdarı üzerinde tutmaya devam ettim. Mab dikkatini yanımda duran şövalyeme çevirerek, "Ash," dedi, "aylardır evine gelmedin. Kraliçe'nin Elysium'un kadim geleneklerini ezip geçmesini önemsemiyor musun? Aramızda savaş çıkarsa, seni kendi Divanının karşı cephesine koyacak olmasını önemsemiyor musun?"

Tekinsiz Kraliçesi'nin çıkarıcı tavırlarında esen soğukluğu hissettim ama Ash'in sesi sakın kaldı ve kararlılıkla, "Burası artık benim evim değil," dedi. Herkesin kendisini duyduğundan emin

olmak istiyordu. "Eğer işler savaşmaya gelirse, Demir Divan'ı korumak için ön saflarda olacağım."

Mab şaşkına dönmüştü. Sessizliğinden yararlandım ve reverans yapıp geriye adım attım. Hızla çarpan kalbimi duymazdan gelerek peri diyarlarının yöneticilerine, "Şimdi buradan ayrılıyor-
yoruz," dedim. Üçünden sadece Oberon başıyla selam verdi. Titania iğrenerek burnunu kırıstırdı ve Mab karanlık, ürkütücü bakışlarıyla beni izlemeye devam etti. "Verdiğimiz rahatsızlık için özür dilerim Kraliçe Mab ama Mag Tuiredh'e dönmek zorundayız. Lütfen bize müsaade edin."

Ensemde Kış Kraliçesi'nin dondurucu bakışlarını hissederken, cevap beklemeden balo odasından yanımda Ash'le birlikte çıktım.

BURASI KOLAY KISIMDI.

Balo salonundan çıkıp yöneticilerin önünden ayrıldığımız anda Ash bana döndü, gümüş rengi gözleri parlıyordu. Mab'in karşısında gösterdiği sakinlik ve soğukkanlılığın aksine kısıp ve gergin sesle, "Balo salonundaki kargaşayı duydum," dedi. "Ne oldu? Neden Elysium'dan ayrılıyor-
yoruz? Meghan neler oluyor?"

Bacaklarım titriyordu. Yöneticilerden uzaklaşınca Kâhin'in sözleri tekrar zihnime doldu ve beni boğmaya başladı. Düşünemiyor, açıklayamıyordum. Kendimi toparlamak, duyduklarımı sindirmek için vakte ihtiyacım vardı. Ash'in bilmesi gerekiyordu ama Tekinsiz Divan böyle haberler vermek için uygun yer değildi. Ona şimdi söyleyemezdim. Bu şekilde olmazdı.

Sonunda, "Ev, Ash," diyebildim. Tir Na Nog'dan kurtulmak ve kendi diyarımın huzuruna dönmek için tüm gücümle çaba-
yordum. "Lütfen. Eve gittiğimizde sana her şeyi anlatacağım."

Ash mutlu olmamıştı ama her ne kadar Mag Tuiredh'e giden yol boyunca bakışlarını ensemden hissetsem de isteğimi kabullendi.

Ona nasıl söyleyeceğim? Tüm bunlar hakkında ne düşünecek? Pencereden dışarı baktım, Ash'in endişeli bakışları ensemi yakıyordu. Ah, Ash bugünün gelmesini istemiştin ama geçmişimizin peşinizi bırakmayacağını düşünmemiştim. Şimdi ne yapacağız?

Arıza at arabasını sarayın önüne çekerken konuşmadı ve ben hızla koridorlardan geçerken başka biri beni durdurmaya çalışmadı. Normalde bir odaya girdiğimde mutlu köpekler gibi etrafımı saran gremlinler bile mesafelerini korudular. Sadece Ash tek kelime etmeden yanımda geldi ama onun suskunluğunun da kendi odamıza vardığımızda sonlanacağını biliyordum. Ona nasıl anlatacağımı hâlâ bilemiyordum.

Odaya girdiğimizde Beau yatakta dikildi, kuyruğunu yatağın örtüsüne vurarak sallamaya başladı. Yanına gittim ve kulaklarının arkasını kaşıyarak, dağılmış düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Beau burnunu avcuma yasladı ve inledi, ben de yüzümü yumuşak tüylerine gömdüm. Kalbim çılgınca çarpıyordu ve Ash'in ayak sesleri yaklaşırken midem altüst oldu.

Ash kapıyı arkasından sakince kaparken, "Peki," dedi. "Yeterince sessiz durdun. Neler oluyor Meghan? Elysium'da ne oldu?"

Ağzım kurudu. Beau endişeyle beni takip ederken, odanın içindeki cam kapılara yürüdüm ve açıp balkona çıktım. Ciğerlerime gece havasını çektim. Aşağılarda, Demir perilerin şehri Mag Tuiredh dolunay ışığında parılıyordu. Benim şehrim. Benim Demir perilerim. İçeriden ve dışarıdan gelecek tüm tehditlere karşı korumaya yemin ettiğim diyarım.

Taşıdığım şey Divanları ya birleştirecek ya da yok edecek.

“Meghan.” Ash kapının eşiğinde duruyordu, tavrı sertti ama bir yandan rica ediyordu. “Lütfen. Bana neler olduğunu söyle.”

Derin bir nefes aldım ve ona döndüm.

“Beklenmedik bir misafir geldi,” diye başladım. Ash, içeri perdeleri uçuşturarak giren soğuk esintiye aldırış etmeden yanıma geldi. “Balo salonuna. Kâhin’di. Birden belirdi ve herkesi korkuttu. Onu hatırlıyor musun?”

Ash, “Hatırlıyorum,” dedi. Kafası karışmış gibiydi. “New Orleans’tan. Mezarlığa gidip, hafızanı geri getirmek için Andaç’ı almıştık. Kilise Grim’i peşimize düşüp bizi mezarlığın dışına kadar kovalamıştı. Kâhin sana ne söyledi?”

Ayakta durmak için sandalyeden destek aldım. Kaburgalarımın arasında kalbim küt küt çarpıyordu ve zar zor konuşabiliyordum. “O... O bana bir uyarıyla geldi. Vazgeçmeyi reddettiğim şeyin bana keder dışında bir şey getirmeyeceğini hatırlattı. Şeyi...” Midem kasıldı, yutkundum ve fısıldayarak konuşmaya devam ettim: “Taşıdığım şey ya tüm Divanları birleştirecek ya da onları tamamen yok edecek.”

“Sen ne diyorsun...” Ash duraksadı ve bana baktı. Ne demeye çalıştığımı anladığı anda odadaki enerjinin değiştiğini hissettim.

Sesi sakın, kontrollü ama yüzeye çıkmayı bekleyen binlerce hisle kaplı şekilde, “Yoksa... sen... hamile misin?” diye sordu.

Gülmek, ağlamak ya da çığlık atmak arasında kararsız kaldığım için titredim ve gözlerini kapadım. “Sanırım evet.”

Ash yavaşça nefes verdi. Birden yatağa oturduğunu daydım.

Odaya sessizlik çöktü. Beau mızızlanıp elini dürttü ama tepki alamayınca yatağa zıplayıp yanıma oturdu ve başını avcuna koydu. Gözlerimi kapayıp bekledim.

Ash sonunda, “Kâhin başka ne dedi?” diye fısıldadı. Sersemlemiş gibiydi.

“Bana bir teklifi varmış,” diye cevap verdim, arkamı dönüp Ash’in yüzüne bakmaktan korkuyordum. Gözlerinde korku, dehşet ya da hüsrân görmekten endişeleniyordum. “Onu bulmamı istediğini ve ‘bana yolu gösterebilecek’ arkadaşlarım olduğunu söyledi. Beni ve vereceğim kararı beklediğini söyledi.”

“Kararını mı?” Ash’in kaşlarını çatıldığını neredeyse görebiliyordum. “Nasıl bir karar?”

“Ne olduğunu söylemedi.” Titriyordum, gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Güçlü olmak zorundaydım ama hamile olduğum haberi almıştım ve bunun yanında çocuğumun, korumak için çok çabaladığım her şeyi yok edebileceğini öğrenmiştim. Her şeyin üstüne bir de Ash’in çocuk isteyip istemediğini ya da bir çocuk için hazır olup olmadığını bilmiyordum. *Kendimin* bile bir çocuk için hazır olup olmadığını bilmiyordum. Sesimi sabit tutmaya çalışarak, “Ona detayları sormaya fırsatım olmadı,” dedim. “Küçük kehaneti bana hatırlattıktan sonra ortadan kayboldu, ben de eve dönme vaktinin geldiğine karar verdim. Diğer yöneticilerin ne düşündüğü umurumda değildi.”

Ash’in sakin, yatıştırıcı sesi sonunda geri döndü. “Hey,” dedi, yatağın ucunda oturuyordu, bakışları ve ifadesi sakindi ve elini uzattı. “Biraz buraya gelsene.”

İleri adım attım ve elimi avcuna koydum. Beni yanına çekip kollarını belime doladı ve alnını göbeğime yasladı. Ben titreyerek burnumu çekip üzerine doğru eğilirken, “Ben buradayım,” diye mırıldandı. Rahatlayarak ona sarıldım. “Yalnız değilsin. Bir yolunu buluruz.”

Yüzümü saçlarına gömdüm, soğuk ve yumuşak saç tellerinin yanaklarıma değmesine izin verdim. Dünya etrafımda parçalanırken, o benim her zaman sırtımı yaslayabileceğim kayamdı. “Sanırım ilk Elysium ziyaretimde kraliçe olarak güçlü bir intiba bıraktım,” diye mırıldandım. Daha sabit durabiliyordum artık. “Umarım bir dahakine tekrar davet edilirim. Mab böyle yürüyüp çıktığım için beni asla affetmeyecektir.”

Ash’in gülümsediğini hissettim. “Üstesinden gelecektir.”

“Öyle mi düşünüyorsun?”

“Pek değil.”

Homurdandım ve ikimiz de sessizleştik.

Bir süre daha birbirimize destek ve rahatlık vererek sarıldık, kendi düşüncelerimiz arasında kaybolmuştuk. Ash sessizdi. Ne düşündüğünü merak ettim; baba olma düşüncesiyle korktuğunu mu yoksa mutlu mu olduğunu merak ediyordum. Tek sorun bu değildi, çocuğumuz büyüdüğünde Divanları yok edebilirdi. Bu durumla insan nasıl başa çıkabilirdi ki? Böyle bir duruma hazırlıklı olmanın yolu var mıydı?

Ona henüz soramazdım. Ben bile ne hissettiğimden emin değildim.

Sonunda, “Ne zaman yola çıkmak istiyorsun?” diye mırıldandı. Sesi her ne kadar başta biraz titrese de cümlelerin sonunda toparlandı. Derin bir nefes aldım.

“Bu gece,” dedim. “Tüm bu mesele çözülene kadar uyuyabileceğimi sanmıyorum.” Başıyla onayladı ve ben geri çekilip odada dolaşmaya başladım. Ash sessizce yataktan beni izliyordu. “Ama Kâhin’i nerede bulabileceğimden emin değilim.” Ash’e döndüm. “Nerede olacağını söylemedi. Ancak New Orleans’taki Vudu Müzesi’ne tekrar gidebiliriz...”

“Kâhin’i orada bulamazsın, insan.”

Arkamı döndüm, kalbim bu tanıdık ve sıkkın sesle hopladı. Açık kapının eşiğinde, karanlık gökyüzünün önünde bir siluet belirdi. Balkona tüylü gri bir kedi tünemişti ve ay gibi altın gözleriyle bizi izliyordu.

Davetsiz misafiri görünce Beau ayağa fırladı ve hırlayarak dişlerini gösterdi. Öne atılmak için hazırlandı ama Ash elini boynuna koyarak sessizce bir kelime fısıldadı ve Beau anında sakinleşip yatağa gömüldü. Gri kedi etkilenmemişçesine esnedi ve patisini yalamaya başladı.

Grimalkin iç çekti ve sanki bu buluşma kıymetli zamanından çalıyormuşçasma, “Merhaba Demir Kraliçe,” dedi. “Yeniden karşılaştık. Beklediğimden erken oldu ama gayet tahmin edilebilir bir durum.” Tüylü başını sallayıp ikimizi selamladı. “Neden sadece bir mevsimliğine başınızı beladan uzak tutamıyorsunuz?”

Ash yataktan kalktı, şaşkındı. Kaşlarını çatarak, “Buraya nasıl geldin kedi?” diye sordu. Grimalkin burnunu çekti.

“Tırmandım.”

“Kastım bu değil.”

Ash’in ne sorduğunu o anda anladım. Kedinin tembelce bana baktığı balkona dönerek, “Bekle bir dakika,” dedim. “Nasıl oldu da buraya *gelebildin* Grim? Sen Demir peri değilsin ve zehirlenmeden Mag Tuiiredh’de olman imkânsız. Dünyanın Sonu’na *kendin için* gitmediğine de eminim.” Sanki çok kırıncı bir şey söylemişiz gibi Grimalkin hıhladı. Kaşlarımı çatarak, “Bunu nasıl yapıyorsun?” diye devam ettim. “‘Ben bir kediye,’ dersen yemin ederim seni bu balkondan aşağı atarım.”

Grimalkin neşeyle mırıldandı. Gözlerini üzerime dikerek, “Endişelenme insan,” diye başladı. “Ben tehlikede değilim. Bunların hepsi eski bir Demir teğmenle yaptığım anlaşmanın sonucu.”

“Demirat mı?”

“Hımm, evet.” Grimalkin patisiyle kulağının üstünü kaşıdı. “Şey diyebilirsin... eee... ruhu hâlâ ele geçirdiğim tılsımın içinde, bu tılsım bütün halinde kaldığı sürece Demir Diyar’ın zehrinden muafim.” Yeniden esnedi ve bıyıkları kıvrıldı. “Ne kadar süreceğini bilmiyorum, Demir Diyar’da ne kadar vaktim kaldığını bilmiyorum ama sonuçta eski teğmen güçlü perilerdendi. Yanında olmasa da son dileği seni korumaktı.” Tekrar burnunu çekip esneyince sivri dişleri ortaya çıktı. “Yine de tılsımın etkisi sonsuza kadar sürmeyecektir, ben de burada durmam gerektiğinden fazla kalmak istemiyorum zaten. Zaman hayati öneme sahip.” Kuyruğunu sallarken bana baktı. “Öyleyse işimizi halledelim mi?”

Ash arkamdan, “Biliyorsun yani,” dedi. “Kâhin’in kehanetini biliyorsun.”

“Siz insanlar apaçık ortada olanı anlamakta çok yavaş kalıyorsunuz.”

“Onun nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordum. “Nereye gittiğini?”

Grimalkin gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarıma karşılık vererek, “Biliyorum,” diye mırıldandı. “Ve sizi ona götürmek karşılığında bir iyilik istemeyeceğim. Çünkü bunun çaresine zaten bakıldı. Buraya Demir Kraliçe’ye, onun şövalyesine ve bir kişiye daha yabancılormandan geçip Dilek Ağacı’na giden yolu göstermek için geldim.”

Ash’in hareketsiz kalmasından, bu mekânı bildiğini anladım. Ash’e dönerek, “Dilek Ağacı nedir?” diye sordum.

Ash cevap vermeden Grimalkin, “Burada dikilip bu konuyu tartışmak mı istiyorsunuz cidden?” dedi. “Zaman kaybediyoruz. Gece bitmeden biriyle daha buluşmalıyız ve acele etmezsek onu kaçıracağız. Hadi gidelim.” Tüylü kuyruğunu sallayarak patileri

üzerinde dikildi. “Sizi Demir Diyar’ın ucundaki köprüde, yabancı-lormanın güney tarafında bekliyor olacağım. Acele edin, insanlar.”

Ve sonra Grimalkin her zaman yaptığı gibi ortadan kayboldu.

Ash’le üstümüzü değiştirmeye çok az vakit ayırdık. Ben kot ve süveter giydim, Ash de uzun siyah ceketini giydi ve gizlice Arıza’yı odaya çağırdık. Teğmen gecenin bir yarısı yabancılormana gidecek olmamızdan hoşnut değildi. Ben Demir Kraliçe’ydim, insanlarıma ve diyarıma karşı sorumluluklarım vardı. Ya geri dönemezsem ne olacaktı?

“Geri döneceğim,” diyerek onu ikna ettim. Duvardaki kılıcımı aldım ve belime bağladım. Kıvrık çelik kılıç kemeri belime rahatça oturdu. Yabancılormanda fazla dikkatten zarar gelmezdi. “Ash benimle olacak. Geri dönmemizi engelleyecek bir şey olamaz. Bunu yapmak zorundayım Arıza. Nedenini açıklayamıyorum ama gitmek zorundayım. Ben yokken işleri hallededeğinden şüphem yok.”

Arıza ikna olmamış gibiydi ama eğilerek selam verdi. “Emriniz olur Majesteleri.”

Beau inledi ve elime dokundu. Kulaklarının arkasını kaşımak için eğildim. Ona, “Sen de uslu dur,” dedim. “Ben yokken Arıza ve Ustura’yla ilgilen, tamam mı?”

Derin derin nefes alan Beau kuyruğunu salladı, onu son bir kez okşayıp ayağa kaldı. Açık cam kapılardan gelen esinti saç-larımı uçuşturuyordu.

Kılıcı belinde, beni balkonda sessizce bekleyen Ash’e, “Hadi gidelim,” dedim. “Buradan gereğinden fazla uzak kalmak istemiyorum.”

Balkona çıkıp ellerimi demirlere koydum. Aşağıda yıldız haritası gibi yayılan şehri görmezden geldim, bunun yerine gözlerimi kapadım ve tüm büyü gücümü topladım; beni diyara bağlayan

Yaz ve Demir'in sihri bedenimde dolaştı. Bu bilimin, mantığın ve teknolojinin özü, aynı zamanda doğanın ve hayatın sıcaklığıydı. Saate baktığımda hem içinde dönüp duran parçaları görmek hem de detaylara gösterilen özenin güzelliğini ve birlikte hareket eden parçaların uyumunu fark etmek gibiydi. Şarkı dinlediğimde keskin hatların ve mükemmel zamanlanmış notaları duyarken, müziğin içindeki saf duyguyu hissetmek gibiydi.

Ve Demir perileri de böyle hissediyordum. Dikkatimi dışarı verdiğimde, onların düşüncelerini ve ne yaptıklarını hissedebiliyordum.

Büyümü kale boyunca gezdirdim, görünmez filizlerle uzanıp etrafı aradım. Arıza'yı hissettim, kendi odasına dönerken benim için endişesini dikkatlice bastırıyordu. Muhafızları hissettim, nöbet yerlerinde sertçe duruyorlardı, bir şeylerin ters gittiğinden habersizlerdi. Sarayın duvarları arasında sürekli bela arayan gremlinleri yakaladım. Aramaya devam ettim, duvarlar arasında dolaştım, ta ki oraya ulaşana dek. Aradığım yaratıklara, onlar uzaktaki doğu kulesinde sert taşlardan asılı durumda uyurlarken ulaştım.

Aramızdaki bağlantıyla nazıkçe mesaj gönderdim ve uyanırken heyecanla vızıldayarak cevap verdiklerini hissettim. Gözlerimi açıp balkonun demirinden uzaklaştım. Kısa süre sonra iki böceğimsi planör, duvardan inerek balkonun ucunda belirdi. Devasa gözlerini kırparak bize baktılar.

Ash'e döndüm. "Hazır mısın?"

Başıyla onayladı. "Arkadayım."

Balkonun ucuna yürüdüm ve planör sırtıma kollarını sarıp ince uzuvlarıyla vücudumu kavrarken kollarımı iki yana açtım. Balkon demirinin üstüne çıktım, böceğin ön bacaklarını tuttum ve rüzgârın saçlarımı uçuşturduğunu hissederek kuleden aşağı

süzüldüm. Planörün kanatları hava akımlarını yakaladı, ileri doğru atıldı ve biz Mag Tuiredh'in ışıkları çok aşağılarda parıldarken üzerinden süzüldük.

Ash de yanımda uçuyordu, sanki birbirlerini günlerdir görmemişler gibi planörü benimkine heyecanla vızıldıyordu. Ash bana güven verecek şekilde başını salladı ve planörlerin yönünü yabanılormana doğru çevirdik.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ash'ten öğrendiğine göre Dilek Ağacı, Olurolmaz'daki kulağa gerçek olamayacak kadar güzel gelen garipliklerden biriydi. Deyişin de zaten öne sürdüğü üzere, genelde gerçek olamıyorlardı. Bu ağaç yabanılormanın en derin bölgelerinden birindeydi ve muhtemelen Olurolmaz kadar eskiydi. İnsanların bu ağacı bulmak için yollara düştükleri söylenirdi. Efsaneye göre ejderi, devasa yılanı ya da ağacı koruyan korkunç yaratık her neyse onu geçebilirsiniz, herhangi bir şeyin gerçekleşmesini dileyebilirdiniz.

Tabii ki Periler Ülkesi'ndeki diğer tüm şeyler gibi bir dilek de, dileyenin tam istediği gibi gerçekleşmezdi. Ölmüş bir sevgili hayata hafızasını yitirmiş ya da düşmanınızla evlenmiş olarak geri dönerdi. Dileyenin talep ettiği zenginlik çok büyük, çok güçlü ve çok sinirli birine ait olabilirdi. Birinin size âşık olmasını dilemek genelde onların kısa süre sonra öleceğini ya da delirip takıntılı hale geleceklerini garanti ederdi. Dileğiniz ne olursa olsun, dilediğiniz şeyden kaçıp kurtulmak isterdiniz ve ağacı ilk duyduğunuz güne lanet okurdunuz.

Demir Diyar'ın sınırına yakın bir yerde planörlerimizden inerken, "Peki, Grimalkin neden *oraya* gitmemizi istiyor?" diye sordum. Yeni barış anlaşması uyarınca, hiçbir Demir perisi Yaz'ın ve Kış'ın onayı olmadan yabanılormana girmeyecekti. Demir Kraliçe olarak muhtemelen bu kurah bir kereliğine görmezden gelebilirdim ama barış anlaşması yeniydi ve ortalığı karıştırmak istemiyordum. Bu yüzden bu kurala şimdilik uyacaktım. Planörler onlara eve dönmelerini söylediğimde mutsuz çıtırtılar çıkardılar ama eninde sonunda Mag Tuiredh'e doğru yola koyuldular. "Umarım ağaçtan dilekte bulunmamızı beklemiyordur," diye devam ettim. Ash etrafımızı inceledi, her zamanki gibi dikkatli ve tetikteydi. "Ben dersimi aldım, teşekkürler. Olurulmaz'ın göbeğindeki Dilek Ağacı'ndan dilekte bulunmaktansa, gidip Mab'le çay içmeyi yeğlerim."

Ash hâlâ etrafı kolaçan ederken, "Bunu söylediğin için ne kadar rahatladım bilemezsin," dedi. Ses tonu haricinde oldukça ciddiye. Ona öfkeyle bakınca bana döndü ve sonunda yüzü güldü. Kolayca, "Bu konu hakkında endişelenmemize gerek yok," dedi. "Yine de dikkatli olmanı tavsiye ederim. Ne de olsa Grimalkin'den bahsediyoruz."

"Evet." Aramızdaki mesafeyi kapatırken iç çektim, her zamanki gibi yakındık ama birbirimize dokunmuyorduk. "Ben onu boğmak üzere olana kadar bize önemli şeyleri anlatmayacaktır."

Ash başını kaldırıp sanki bir şey dinler gibi yana yatırırken, gülümsemesi kayboldu. "Sen de duydun mu?" diye sordu.

Sessizleştik. Ağaçların arasından başta pek duyulmasa da bir hırıltı yükseldi, birbirine çarpan silah sesleriyle birlikte bağırış ve küfürler göğe yükseldi.

Ash sakince nefes verdi ve “Kavga var gibi,” dedi. Elbette... Burası Olurulmaz’dı, hiçbir şey basit değildi.

Kılıcımı çekerken, “Hadi,” diye mırıldandım. “Neler oluyor, bir bakalım. Ama yemin ederim ki sınıra yakın Kış şövalyeleri yakalarsam, Mab’e bir çift sözüm olacak.”

AĞAÇLARA DOĞRU İLERLEDİK, yabanılormanın tek tip ve kasvetli karanlığı etrafımızı sararken Demir Diyar arkamızda kaldı. Kavga-nın gürültüsü arttıkça arttı ve sonunda ağaçların arasından çıkıp yabanılormanın tam sınırına geldik. Derin bir uçurum bölgeyi çevreliyor, yabanılormanı Demir Diyar’dan ayırıyordu. İki bölge arasındaki boşlukta bir köprü uzanıyordu. Geçmişte bu köprü ağaçtan yapılmıştı ama yabanılorman sanki Demir Diyar’dan kimsenin gelmesini ya da Demir Diyar’a kimsenin girmesini istemiyormuş gibi köprüyü aşağı çekiştirip durmuştu. En sonunda Kral Oberon’la görüşmüştüm ve başka bir köprü yapılmıştı. Bu seferki köprü troller ve kaya cüceleri tarafından, taştan yapılmıştı. Yosunlar ve asmalar ağır ayakların ve demirlerin etrafını sarmıştı ama cüceler taş işçiliğini herkesten daha iyi biliyordu ve bu köprü uzunca süre yerinden kıpırdamayacaktı.

İyi ki.

Köprünün ortasında bir kavga vardı... en azından başta bunun bir kavga olduğunu sanmıştım. Fırl fırl dönülmesini gerektiren bir çeşit dans da olabilirdi. Ahşap maskeler takmış kara perilerden küçük bir grup, köprünün ortasındaki uzun bir figürün etrafında dans ediyor ve dönüyordu. Mızrakların ucu parıldayınca, küçük insanların yabancıya mızraklarını saplamaya çalıştıklarını fark ettim. Yabancı ise mızrak ve hançer saldırılarından ustalıkla

kaçınıyordu. Karanlığın içinde saç kızı kızıl kızıl parlayınca kalbim gümbür gümbür atmaya başladı.

“Puck!”

Kaosun ortasındaki kızıl saçlı peri bana hızla bir baktı. “Ah, selam Meghan!” Robin Goodfellow önündeki kısa boylu yaratıklardan biri elindeki hançeri kendisine savurmadan bir saniye önce elini salladı. “Dünya amma da küçük! Buz çocuk da buradaymış. Ne büyük bir rastlantı, ben de tam sizi aramaya çıkmıştım. Hey!” Başının üstünden bir mızrak geçerken eğildi. “Siz de abartmayın, çocuklar! Daha önce de söyledim, ortada bir yanlış anlaşılma var.” Cüceler sinirle bağırıp ileri atılırken ellerindeki silahları savurdular. Puck yüzünü ekşitti. “Buz çocuk, azıcık yardım etsen?”

Ash aniden kolunu geriye çekti ve köprüye doğru dönerek uçuşan buz hançerleri fırlattı. Hançerler küçük figürlerden bazılarına saplandı, yine de ölümcül hasar vermedi. Vurulan cüceler cıyaklayarak bize döndüler, koyu renkli gözleri parladı, sonra da ellerindeki mızraklarla koşmaya başladılar.

Gerildim ama Demir Diyar’ın sınırına ulaştıklarında duraksadılar ve bana kocaman açılmış gözlerle baktılar. Birbirlerine yaklaşıp garip, tanıdık olmayan bir dilde konuştular, sonra da dönüp hâlâ Puck’ın çevresinde olanlara seslendiler. Hepsi duraksadı, ardından içlerinden biri parmağını uzatıp önce beni, sonra Puck’ı işaret etti.

Garip muhabbeti çatık kaşlarla izleyen Ash’e, “Neler oluyor?” diye fısıldadım. Ash iç geçirdi.

Şaşkınlığımı gidermek için, “Bunlar Aluksob,” dedi. “Mayaların doğa ruhları. Maya halkının kadim ormanlarını korurlar ve genelde dışarıdan gelenleri pek umursamazlar.” Puck’a sertçe baktı. “Tabii topraklarından geçen kişi onları sinirlendirmediği ya da onlara hakaret etmediği sürece.”

“Hımm.”

Kendisine saldıran yaratıklara karşı tetikte duran Puck, “Ne demek ‘hımm’?” dedi. “Onlara daha önce de söyledim, bu eski bir başlık ve kadim bir gömü alanı hakkında minicik, ufacık bir yanlış anlaşılma. Bu kadar önemli olduğunu nasıl bilebilirdim ki?”

“Puck...” diyerek inledim ama küçük adamlardan biri bize dikkatle yaklaştı. Ben beklerken sarsakça selam verdi.

Berrak, ince sesiyle, “Tanrıça?” diye sordu. “Sen... buranın Tanrıça, evet?”

Küçük adama bakarken, en sevdiğim filmlerin birindeki söz aklıma gelse de yüz ifademi bozmadım. *Birisi sana tanrı olup olmadığını sorarsa... evet de!*

“Ben Meghan Chase, Demir Diyar’ın Kraliçesiyim. Burada ne arıyorsunuz?”

Aluks-adı her neyse, Puck’ı işaret etti ve “Emret,” diye cevap verdi. “Emret buna. Çalınanı geri versin. Geri versin, biz gider.”

Ash iç çekti ve başını salladı. Ben gözlerimi kırıştıtarak önce minik yaratığa, sonra da Puck’a baktım. “Ne çaldın?”

Puck, “Çalmadım,” diye cevap verdi. Alınmış gibiydi. “Sadece kısa süreliğine ödünç aldım. Geri verecektim.”

“Puck!”

“Tamam, tamam, öf.” Puck arkasına uzandı ve saçından uzun bir tüy çekti. Işık üzerine vurunca tüy parladı ve gökkuşağının tüm renkleri üstünde ışıldadı.

Gönülsüzce en yakındaki küçük adama tüyü uzattı, küçük adam yüzünde sert bir ifadeyle tüyü Puck’ın parmaklarının arasından kaptı. “Tüylü ejderin kuyruğundan tek tüy alırsan ömür boyu mimli kalıyorsun. Bu yaratıklar her on yılda bir tüylerini dökmüyorlar ki.”

Aluksob dişlerini Puck'a gösterdi, bana eğilerek selam verdi ve hızla geldikleri ağaçların arasına döndü. Küçük bedenleri iç içe geçmiş kökler arasında tamamen kaybolana kadar onları izledik, sonra yabamlormanın kıyısında baş başa kaldık.

Kısa süre birbirimize baktık. Puck'ı en son gördüğümde ben normal Meghan Chase'dim. Puck, babam Oberon'un bo-yunduruğu altında yıllarca beni korumuştur. Bu, ben hayatım pahasına Periler Ülkesi'ni sahte kraldan kurtarıp tahta geçmeden ve Puck'ın başdüşmanı ile evlenmeden önceydi. Sonra da Demir Kraliçe olmuştum.

İşler artık değişmişti. Son savaşın ardından Puck ortadan kaybolmuştu, önce Ash'e ruhunu kazanmasında yardım etmişti, sonra da Olurulmaz'dan tamamen kaybolmuştu. Kimse nereye gittiğini bilmiyordu ama ben düşünmek için aramıza mesafe koyduğundan şüpheleniyordum. Ona gerçekten de ne kadar minnettar olduğumu söylemek için Puck'ı bir gün tekrar görmeyi umuyordum. Puck beni seviyordu ama başdüşmam Ash'in Demir Diyar'da benimle birlikte olabilmesi için ruhunu kazanmasına yardım etmişti. Robin Goodfellow tüm şakalarına ve düzenbazlıklarına rağmen tanıdığım en tatlı ve sadık kişiydi ve onu çok özlemiştim.

Puck sonunda, "Peki," diyerek sessizliği bozdu, ensesini kaşıyordu. "Bu çok garip. Seni ve buz çocuğu yine bir şeylerden kurtarmak zorunda kalacağımı düşünüyordum. Bu küçük buluşmalarımız genelde öyle oluyor." Bana bakarak sırttı ve köprünün yanında ellerini rahatsız olmuş gibi cebine sokarak dikildi. "Tam olarak ne yapmamız gerektiğinden emin değilim Majesteleri. Size sarılabiliyorum ama bunun çok uygun kaçacağını sanmıyorum fakat eğilerek selam vermek de garip geliyor. Sanırım burada dikilip el sallamakla yetineceğim. Ya da karşınızda selam durabiliyorum..."

Başımı sallayarak yanına yürüdüm ve onu kendime çekerek sarıldım. Bir an duraksadıktan sonra o da sıkıca sarıldı.

Birbirimizden ayrılırken, "Selam, Prenses," diye mırıldandı ve ben onun eskiden beri kullandığı aptal takma adı duyunca gülümsedim. Aramızdaki her şey normale dönmüş gibiydi, en azından o yola girmişti. Puck sakın bakışlarla dikilip bizi izleyen Ash'e odaklandı. Şövalyeme şöyle bir baktım ama ifadesinde soğukluk ya da saldırganlıktan eser yoktu. Neredeyse Puck'ı gördüğüne mutlu olmuş gibiydi. Neredeyse.

Ash, "Düğünde gözlerimiz seni aradı," dedi.

Puck omuz silkti. "O sıralar Kyoto'daydım. Eski kitsune" arkadaşlarımı ziyaret ediyordum. Onlarla lanetli olduğu söylenen eski tapınağı incelemek için Hokaido'ya gittik. Sonuçta anladık ki bir yuki-onna¹⁸ orayı mesken tutmuş ve orada yaşayanları korkutup kaçırmış. Bizi görünce çok mutlu olmadı. Buna inanabiliyor musunuz?" Sırttı. "Tabii ki, biz, şey, tapmağı ateşe vererek onu sinirlendirip kaçırdık; kitsuneler nasıldır bilirsiniz. Bizi sahile kadar arkamızdan buzullar fırlatarak kovaladı, kar fırtınaları çıkardı... Yaşlı cadı arkamızdan çığ düşürmeye bile kalktı. Neredeyse ölüyorduk." İçtenlikle gülümsedi ve Ash'e baktı. "Orada olmalıydın buz çocuk."

"Peki, yolun buraya nasıl düştü?" diye sordum ve kendime bu hikâyenin kalanını sonra dinleyeceğime dair söz verdim. O esnada önümüzdeki işe odaklanmalıydım.

17 (Jap.) Tilki. Japon mitolojisinde sıklıkla bahsi geçen, zeki ve büyük yeteneğine sahip yaratıklar. Bazı öykülerde kadın formuna büründükleri anlatılır. Hilekar olarak betimlenenleri bulunmasına rağmen genellikle korumacı ve güvenilir arkadaşlar olarak bilinirler. (ed.n.)

18 Japon mitolojisinde karlı tepelerde yaşayan, uzun boylu, uzun siyah saçlı ve mavimsi dudaklı, güzel kadın ruhlar. Kar üstünde süzülüp iz bırakmaz ve tehdit edilirse siyah veya kara dönüşebilir, ayrıca insanları acımasızca öldürdüğü rivayet edilir. (ed.n.)

Puck yüzünü ovuşturdu. “Yani, şey, öhö, Hokaido’daki *yanlış anlaşılmalıdır* sonra sinirli kar-hanımlarıyla aramda biraz mesafe bırakmaya karar verdim. Bu yüzden Belize’e gidip eski Maya kalıntılarında gezinirken birdenbire Kâhin belirdi, çok gizemli ve ürkütücü davranıyordu. Beni toz ve ışık oyunları ile korkutmaya çalıştı sanırım ama bunca yıldır çok fazla şey bir anda ortaya çıkıp beni korkutmaya çalıştığı için kadına acıdım aslında.”

“Kâhin mi?” diye söze başladım.

“Evet,” diye omuz silkti. “Olur olmaz’a dönmem gerektiğini çünkü senin ve buz çocuğun bana yakın zamanda ihtiyaç duyacağınızı söyledi. Üçümüzün yaklaşan büyük fena şeye karşı birlikte olmamız gerektiği dışında başka şey söylemedi. Doğal olarak ikinizin başının belaya girdiğini düşündüm, bu yüzden hemen buraya geldim. Şey, tabii Belize’de aldığım bazı otostopçular hariç.” Puck kollarını kavuşturup bana baktı. “Peki, bu çok acil durum nedir, Prenses? Senin ve buz çocuğun durumu iyi gözüküyor, Olur olmaz da etrafımızda parçalanmıyor. Neler oluyor?”

Sessizce, “Puck, ben hamileyim,” dedim ve kaşlarının saçına doğru fırlamasını izledim. Kısaca Elysium’da olanları, Kâhin’in esrarengiz belirişini ve davetini, sonra da Grimalkin’in onunla Dilek Ağacı’nda buluşmamızı istediğini anlattım. Söyleyeceklerimi bitirdiğimde, Puck hâlâ bana ağzı açık şekilde bakıyordu, hayatında belki de ikinci kere suskun kalmıştı.

Sonunda, “Ah,” demeyi başardı. “Bu şey... vay canına... Bu her gün duyduğun türden bir şey değil. Tam olarak ne umduğumu bilmiyorum ama bu kehanet olayları kısa sürede eskiyor.” Kendini toparlamaya çalıştı, sonra da Ash’e baktı. “Bu tam da şu popüler İlkdoğan Lanetli Çocuk kehaneti, değil mi buz çocuk? Ne kadar da klişe. Neden dünyayı yok edecek çocuk birilerinin yeğeni filan olmuyor ki?”

Puck'ın son derece ciddi bir konuda yine ciddiyetten uzak davrandığını fark ettim... Fakat tabii bu Puck'tı sonuçta. Bazı şeylerle böyle başa çıkıyordu. Sanırım onu suçlayamazdım. Az önce büyük bir bombayı kucağına bırakıvermiştim. En yakın dostunuz geleceğin Dünyanın Yok Edicisi'ne hamile olduğunu her gün söylemezdi.

Ah, şahane. Şimdi de ben şaka yapıyorum.

Ash, Puck'a endişeyle baktı. "Henüz kesin bir bilginiz yok," dedi. Ne düşündüğümü bilircesine bana da bir bakış attı. "Kâhin'i bulmalı ve teklifini öğrenmeliyiz. O vakte kadar kimsenin henüz yaşanmamış konular için endişe etmesine gerek yok."

Bu kadar sakın kalabilmesine hayret ediyordum. Benim bilmediğim bir şeyler mi biliyordu, yoksa gelecekteki halimizi mi görmüştü? Ama bu doğru olamazdı; çocuğumuzun Divanların yok edicisi olması gibi şeyler görse eminim ki bana da anlatırdı. Bu bana bahsetmemek için fazla büyük bir mesele olurdu.

Ya da bu, geleceğe dair konuşmak istemediği "ya öyle olursa" versiyonlardan biri miydi?

Puck neşeyle, "Tamam," deyip zorla gülümsedi. "Eski zamanlardaki gibi yani. Sen, ben, buz çocuk. Olurulmaz'ın geleceği sallantıda... Tüy yumağının belirmesini bekleyeceğiz, sonra da her şey mükemmel olacak."

Arkamızdan tanıdık bir ses, "O şimdiden burada. Goodfellow," dedi. Aynı anda hem sıkılmış hem de alınmış gibiydi. "Bu konuşma boyunca acaba kendisi nerelerdeydi? Cevap: Burnunun dibinden ötesini görmeni bekliyordu."

Puck, Grimalkin'e dönerken iç geçirdi. "Evet, aynen eski günlerdeki gibi."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Puck, “Peki... niye Dilek Ağacı’na gidiyoruz?” diye sordu. Gitgide kararan ve karmaşıklaşan yabanılormanın derinliklerinde Grim’i takip ediyorduk. Ağaçlar birbirine dolanmıştı, asmalar ve dallar yolu kapatan parmaklar gibi kenetlenmişti. Ben yaklaştığımda geri çekilerek mecburen yol veren bitkiler haricinde burada yolu bulmak gerçekten çok zordu. Ash, bitkiler yolu ilk açtığı anda, Olurolmaz’ın, bir peri kraliçesini tanıdığını söylemişti. Divanların yöneticileri bir şekilde topraklarına bağlıydı ve Olurolmaz onların varlıklarına yabanılıormanda bile riayet ediyordu.

Puck kendisini görmezden gelen Grimalkin’e, “Hey, tüy yumağı,” diye seslendi. “Beni duyabildiğini biliyorum. Neden onca yer arasından, lanet olası Dilek Ağacı’na gitmek zorundayız? Ürpertici Kâhin hanımefendi bizimle orada mı buluşacak?”

“Hayır, buluşmayacak.”

Puck burnunu kırıştırarak, “Hayır buluşmayacak,” diye tekrarladı. “Tabii ki buluşmayacak. Bu fazla mantıklı olurdu, değil mi?” Grimalkin cevap vermedi, Puck gözlerini devirdi. “Kedi söylesene, o zaman bizimle *nerede* buluşacak?”

“Rüya Havuzu’nda.”

Puck, “Akli benim kadar karışmış olanlar elini kaldırsın,” dedi ve elini kaldırdı. “Öyleyse bariz soruyu sorayım mı? Eğer bizimle Rüya Havuzu’nda buluşacaksa, neden Dilek Ağacı’na gidiyoruz ki?”

Grimalkin kuyruğunu Puck’ı hor görürcesine sallayarak, omzunun üstünden geriye baktı. Sinirli sesiyle yavaşça, “Bu sorunun cevabının apaçık ortada olduğunu düşünüyordum, Goodfellow,” dedi. “Hatırlarsın ki, Rüya Havuzu, Fundalık’ta bir yerlerde. Hem de çok derinlerinde. Ayrıca aynı yere bir daha dönmüyor. Ona normal yollarla ulaşmak için şans eseri rastlaman gerekir. Kim bilir, bulmamız ne kadar sürer ve sizin gibi bir grupla dikenlerin arasında avare avare dolanmak istemiyorum. Dilek Ağacı’ndan gitmek çok daha hızlı olur.”

Puck korkuyla Ash’e baktı ve Grimalkin’e dönerek, “Nasıl? Sakın *dilek* dileyeceğimizi söyleme,” dedi. “Son sefer bu pek de işe yaramamıştı, değil mi buz çocuk?”

Dehşete düşmüş halde Ash’e baktım ama Ash homurdandı. “Dileği dileyen sendin Goodfellow. Sana bunu yapmaman gerektiğini söylediğimi de hatırlıyor gibiyim. Sonucun ne olacağını herkesten çok senin bilmen gerekirdi.”

“Gerçekten mi?” Sırttan soytarıya baktım. “Neden bahsettiğinizi öğrenmeli miyim?”

“Öğrenmek istemezsin Prenses.”

Puck’ın yerine Ash, “Oberon’a, Titania’nın yatak odasında gerçekleşen eşekşakasını unutturmaya çalışıyordu,” diye cevap verdi. “Tam ne yapmıştı hatırlamıyorum ama plan geri tepmişti ve Titania yerine Oberon yakalanmıştı. Erlking az kalsın Puck’ın kafasını koparacaktı.”

"Ah, şahane, buz çocuk. Sanki gelmiş geçmiş en kötü şeymiş gibi anlattın."

Gözlerimi devirdim. "Nasıl hâlâ hayattasın, şaşıyorum. Ağaç'ta ne oldu peki?"

Puck ensesini kaşdı. "Şey... bu çok zaman önceydi, anlarsın ya... ağaca ulaştığımızda..."

Ash, "Ki ağacı bulmak hiç kolay olmamıştı çünkü Oberon yabanılormanda peşimize düşmüştü," diye araya girdi.

"Burada hikâyeyi kim anlatıyor buz çocuk? Her neyse..." Puck burnunu çekti. "Ağaca ulaştık ve ben Oberon'un sadece... bu küçük yanlış anlaşılmayı unutmasını diledim. Bunu düzgünce dile getirdiğimi düşünüyordum. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştım. Dileğim de yerine geldi... sayılır."

"Sayılır mı?"

"Herkes bizi unuttu." Ash iç çekti. "Tüm Olurulmaz. Kimse kim olduğumuzu, daha önce var olduğumuzu hatırlamadı." Puck'a sinirle baktı. "Senin yüzünden neredeyse unutulup kayboluyordum."

Puck gözlerini devirerek bana, "Bunu asla unutmayacak," dedi. "Ama, evet. Bir dileği tersine döndürmek zor bir iş. Dilek Ağacı bela demek. Bu arada onu koruyan aptal şeyi saymıyorum bile."

Grimalkin önümüzde iç çekti. "Ben bu yüzden buradayım Goodfellow," dedi. "Dileğin nasıl ifade edileceğini düşünme, o işi ben halledeceğim. Endişelenmemiz gereken tek konu Kraliçe'yi ağacın gözcüsünün yanından nasıl geçireceğimiz. Sanırım sen de bu yüzden buradasın."

Kalın çalılık ve ağaç köklerinden bir duvar önümüden çekilirken, "Gözcü mü?" dedim. "Ne gözcüsü?"

Puck irkilip başıyla küçük vadiyi işaret etti. "Bu gözcü."

Açıklığın ortasında bir ağaç duruyordu. Soluk gövdesi devasaydı, yapraksız ve eğri büğrü dalları göğe uzanıyordu. Ancak gövdesine sarılmış duran çok büyük bir yılan yüzünden sadece tepedeki dalları gözüküyordu. Dev sürüngen bedenini daha da kasınca, siyah ve zırh gibi parıldaayan pulları kıpırdadı. Ağacı sıkarak boğmaya çalışıyor gibi duruyordu. Yerdeki başını görebiliyordum, ok şeklindeki kafasında kapakları olmayan kırmızı gözleri vardı. En az boyum kadar uzun, çatallı dili havadaki kokuları tatmak için ağzından çıkıp duruyordu.

Puck devasa yaratığa bakarken kollarını kavuşturdu ve “Of, bu şey kocaman olmuş,” diye mırıldandı. “Onu öldürdüğümüz zaman bu kadar büyük değildi diye hatırlıyorum, sence de öyle değil mi buz çocuk?”

Kaşlarını çatarak, “Onu öldürdünüz mü? Öyleyse neden hâlâ... burada?” dedim.

Ash omzumun üstünden canavara bakarken, “Ölü kalmıyor,” diye cevap verdi. “Eğer Dilek Ağacı’nı kullanmak istiyorsan, önce gardiyanını öldürmen gerekiyor. Başarılı olursan, dilek dileyebiliyorsun ama dileğini diledikten sonra gözcü geri geliyor. Hem de daha güçlü ve öldürmesi daha zor şekilde.”

“Ah.” Yakındaki kayanın üzerinde patilerini temizleyen Grimalkin’e baktım. “Şahane. Bu şeyi öldürmemizi mi bekliyorsunuz? Boyu neredeyse bir alışveriş merkezi kadar.”

Kedi esnedi. Patilerini incelerken, “Senden bir şey yapmanı beklemiyorum, Demir Kraliçe,” dedi. “Nereye gitmeniz gerekiyorsa sizi oraya götürüyorum. Eğer Kâhin’e ulaşip doğacak çocuğun hakkında bilgi almak istemiyorsan, bu senin kararın.” Patisini son kez yaladı ve yere koydu. “Ama Dilek Ağacı’na ulaşmanın tek yolu var, o da gözcüsünden geçiyor.”

Ash, "O haklı," deyip kılıcını çekti. Ash'i, hançerlerini çeken Puck takip etti. "Kâhin'e giden tek yol bu gözcünün arkasındaysa, bu yolu kılıcımızla açarız. Bunu daha önce yaptık, sadece tekrar yapmamız gerekiyor."

"Benim dilimden konuşmana bayılıyorum, buz çocuk." Puck sırttı.

Ben de kılıcımı çektim ama Ash koluyla beni durdurdu. Yavaşça, "Meghan, bekle," dedi ve beni geri çekti. Kısa süre duraksadım ama sonra Ash'i takip ederek gözcünün görüş alanının dışına çıktım. Bana eğilerek yaklaşırken, ciddi ve ısrarcı şekilde, "Bu sefer dövüşmeni istemiyorum," dedi. "Grimalkin'le arkada kal. Bu kavgayı bana ve Puck'a bırak."

Suratımı ekşittim. Özel konuşmamızı duymamak için Puck'ın uzaklaştığını fark ederken, "Kendimi koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordum. Grimalkin de kaybolmuştu; şövalyemle baş başaydık. Gücenmiş ve dargın bakışlarla Ash'e baktım. "Senin yoluna çıkmamdan ya da seni yavaşlatmamdan mı korkuyorsun?"

"Sebebi bu değil..."

Demir Kraliçe kimliğimi öne çıkartarak sakince Ash'e döndüm. "Öyleyse ne?" Mızımız bir ergen gibi davranmayacaktım. Mag Tuiredh'in hükümdarı, binlerce perinin kraliçesiydim ve Olurolmaz'ın orta yerinde bir sinir krizi geçirmek istemiyordum. "Savaşabileceğimi biliyorsun," dedim. "Bana savaşmayı sen öğrettin. Machina, Virüs, Ferrum ve tüm Demir perilerin ordusuyla, yanı yana savaştık. Bazılarının ömründe gördüğünden çok daha fazla savaşta bulundum ve gelecekte de beni çokça savaşın beklediğini biliyorum. Bu benim görevim Ash. Artık kendi başının çaresine bakamayan biri değilim."

“Asla öyle olduğunu söylemedim!” Ash elini yanağıma bastırdı, ısrarla gözlerimin içine baktı. Gümüş rengi gözleri parılıyordu. Başparmağını tenimde gezdirirken sesini yumuşatarak, “Bunu asla kastetmedim,” diye devam etti. “Sadece... artık çocuğumuzu taşıyorsun Meghan. Seni riske atamam. İkinizi de riske atamam.”

Sinirim yatıştı. Ash böyle şeyler söylerken kızgın kalabilmek imkânsızdı. Yine de ben Demir Kraliçe’ydim. Sevdiklerim kendilerini tehlikeye atarken durup onları izleyemezdim. Bunu geçmişte fazlaca yapmıştım.

Parlak, içten bakışlarına karşılık vererek, “Ash,” dedim. “Bunu yapamam. Artık bir şey yapmadan geride duramam.” Sessizce nefes verdi ve elimi yanağına koyup gözlerinin içine bakmaya devam ettim. “Hayatımız, dünyamız, hep tehlikelerle dolu ve bir şeyler hep bizim kötülüğümüzü isteyecek. Bu çabamız, doğacak çocuğumuz ve krallığımızın geleceği içinse, senin yanında savaşıcağım. Bir kraliçe olarak buna ant içtim. Engellerin aramıza girmesine ya da yolumuzu kesmesine izin vermeyeceğim.”

Ash’in gözleri içten içe yandı. Bana iyice yaklaşırken sessizce, “Nasıl dilerseniz, Kraliçem,” dedi. “Eğer dileğiniz buysa ben de her şeyimle sizin yanınızda savaşıcağım.” Sonra da beni öptü.

Etrafımızdaki çahlıklardan Grimalkin’in sabırsız iç çekmesi duyulana kadar öpüştük.

Kedi, “Goodfellow rahatsız olmaya başladı,” deyince birbirimizden uzaklaştık. “Ayrıca muhafız sizi bekliyor. Kutlamalara başlamadan önce onun hakkından gelsek iyi olur.” Ben gözlerimi devirirken kedi burnunu çekti. Kılıcımı sapladığım topraktan çıkardım. “Ayrıca gözcünün neredeyse tamamen alt edilemez olduğunu belirtmek zorundaymışım gibi hissediyorum. Pulları çoğu

kılıç darbesini ve sihirli saldırıları savuşturacaktır. Ona doğrudan saldırmak pek zekice olmaz.”

“Peki, öyleyse bu şeyi nasıl öldüreceğiz?”

Grimalkin burnunu çekti. “Aşıl en sonunda nasıl yenilmişti? Ejder Smaug’un sonu nasıl gelmişti? Zırhta her zaman zayıf bir nokta vardır, insan. Küçük de olsa her zaman zayıf bir nokta vardır.”

Açıklık alandaki görece sessizliği tiz tıslama deldi, ürkerek geri çekildim ve Grimalkin yok oldu. Dev yılan ağacın üzerinden ayrılmış, önünde kule gibi duruyordu. Diliyle hızla havayı yalıyordu. Sonra kuyruğunun olması gereken yerden *bir diğer* yılan kafası yükseldi. İlk kafa kadar korkutucuydu. İki kafalı sürüngen tekrar tısladı; iki çift uzun ve kıvrık dişini göstererek sinirle meydan okuyordu.

Puck omzunun üstünden bize baktı. “Çocuklar? Kaba olmak istemiyorum ama bu şey bana büyük, lezzetli bir fareymişim gibi bakmaya başladı. Umarım partiye katılırsınız.”

Sessizce duran ve Puck’a, Grimalkin’e ya da yılana bakmayan Ash’le bakıştık. “Hazır mısınız?” dedim, Ash başıyla onayladı ve kılıcıyla ileriye işaret etti.

“Önden buyurun Kraliçem. Arkanızdayım.”

Ağaçların arasından yan yana ve sakince açıklığa çıktık. Devasa, iki kafalı yılan meydan okurcasına tısladı ve S şekli alıp saldırmaya hazırlandı.

Ona yaklaşırken Puck, “Bunu nasıl yapmak istersiniz?” diye mırıldandı. Gözcünün yuvarlak gözleri biz yaklaşırken bir kere bile kırpmadan bizi izledi. Tehlikeli denecek kadar sabit duruyordu. Dev bedeninin bir lastik gibi gerildiğini hissedebiliyordum, kalbim hızla çarptı.

Ash gözlerini kısarak rakibimize baktı. “Sen bir başı al,” diye cevapladı. “Ben de öteki başı alacağım. Biz onu oyalarken Meghan zayıf noktasını arayacak. Umalım ki Grimalkin doğru söylüyor olsun.”

Puck, “Zayıf nokta mı?” diye tekrarladı, şaşırılmış gibiydi. “Hangi zayıf nokta? Bununla savaştığımız son sefer onu parçalarına...”

Yılan kafalarından biri ileri fırladı. Akıl almaz derecede hızlı bir ok gibiydi, çenesini kapatırken dönüştüğü karanlık bulanıklık beni hazırlıksız yakaladı. Puck ise daha hazırlıklıydı. Doğrudan yukarı zıpladı ve yılanın çenesi Puck’ın kısa süre önce durduğu yerde kapanırken, o da pullu ve düz kafasına atlamıştı.

Gözcü tısladı ve geriye çekildi. Başını sallayarak kafasındaki davetsiz misafirden kurtulmaya çalıştı. Puck haykırıp pullarına sülük gibi yapıştı ve fırsat buldukça hançerlerini yılanı savurmaya başladı. Hançer pullara çarpınca kıvılcımlar uçuşuyordu ama kalın deri delinmiyordu. Yine de bu darbeler yılanı çok kızdırmış olmalıydı çünkü Puck’tan kurtarmaya çalıştığı başını çılgınca sallıyordu.

“Meghan, dikkat et!”

Küfrederek geri çekildim. Bakışlarımın Puck’ın üzerinde olduğu kısa aralıkta ikinci kafa bana doğru saldırıya geçmişti. Ash önüme atladı ve yılanın saldırısına karşılık verip buzdan kılıcını sürüngein gözüne savurdu. Yılan bu sefer acıyla çığlık attı ve geri çekildi. Sinirle tıslayarak Ash’e döndü. Ash öne adım attı ve kılıcını yılanı karşılamak için kaldırdı.

Bu çok yakındı Meghan. Kahretsin, odaklan.

Derin bir nefes aldım ve içimdeki Yaz ve Demir büyü gücünün yükselmesini hissettim. Puck ve Ash gözcüyü oyalarken gözlerimi

kapadım ve sihrimi toprağa, yabanılormanın ta kendisine yolladım. Kadim Dilek Ağacı'nın toprağın derinliklerine uzanan köklerini hissettim. Gücü köklerinden tüm Olurulmaz'a yayılıyordu. Gözcünün kalp atışlarını bile hissedebiliyordum, iki savaşçının sadece dikkatini dağıtmaya çalıştığını anladığında aniden korkuyla doldu. Yerdeki küçük önemsiz insan, birdenbire güçle parlamaya başlamıştı ve asıl tehlike oydu.

“Meghan!”

Ash'in uyarıcı bağırışını duydum ve iki kafamın da bana doğru geldiğini hissettim. Yılanın iki kafası hızla üstüme gelirken, ölümcül dişleri uzadı ve ağzı beni bir bütün olarak yutmak için gülümseyerek açıldı.

Korkarım, çok geç.

Dilek Ağacı'nın kalın, kadim ve budaklı kökleri etrafımdaki topraktan çıktı ve havaya fırladı. Kökler doğrudan gözcüyü hedef alıp etrafımı sardı ve bedenini yere mıhladı.

Güçlü bedenini sallayıp kıvrarak, güçlü, kalın kökleri koparıp özgür kaldı. Tahmin ettiğimden çok daha güçlüydü. Köklerden kurtulmayı başaran kafalar yeniden saldırmaya hazırlandı. Bir buzdan mızrak, dalların arasından uçarak kafalardan birine saplandı, simsiyah yılan hamle yapmak için bir anda öne atıldı. Kafalar geri çekildi, kısa bir süreliğine dikkatleri dağıldı ve ihtiyacı olan aralığı yakaladım.

Kökleri yeniden çağırdım ama bu sefer yılanı saran kökleri Demir büyümle güçlendirdim. Gözcü tısladı ve kurtulmaya çalışarak yeniden sallandı ama kadim kökler bu sefer demirle bezenmişti ve çelik kablolar gibi güçlenmişti. Demir kökler etrafını bobin gibi sararken yılanın kıpırtısı azaldı ve yaratık çığlık attı.

Kılıcımı tutarak ileri yürüdüm, Yaz ve Demirin büyüünden oluşan gücümü ağaca yollamaya devam ediyordum. Tıslayan ve beni beceriksizce ısırmaaya çalışan ilk kafanın yanından geçtim. Sakince ikinci kafayı da geçtim ve gözlerimi yeniden kapadım. Dev gözcünün bedeni boyunca yankılanan yaşam gücünü, kalp atışını aradım. Kalp atışını takip ettim, etrafımda yılan ve ağaç çılgınca kıpırdandı, ta ki ben aradığımı bulana dek. Yılanın zırhında yumruğum kadar bir çatlak vardı. Gözcü inledi, yuvarlak kırmızı gözleri dalların arasından bana bakıyordu, ben de ona üzgünce gülümsedim.

“Üzgünüm ama ben Demir Kraliçe’yim ve sen de yolumda duruyorsun.”

Kılıcı kaldırıp pulların arasındaki çatlağa sapladım. Gözcü çok tiz şekilde inledi, çığlık attı, çılgınca sarsıldı ve ağacın köklerini sarstı. Kaçınılmaz sonuyla savaşırken ben kılıcımı tutarak geriye çekildim. En sonunda yılanın kıpırtısı azaldı ve kırmızı gözlerindeki ışık tamamen yok olunca bedeni tamamen hareketsiz kaldı.

Bir köke yaslandım, derin derin nefes alıyordum, bedenim bu kadar güç kullandığım için tükenmişti. Kökü iterek doğruldum, kılıcımı kınına sokarken Ash ve Puck yanıma geldi, gözlerinde boş ve inanamayan bakışlar vardı. Onlara yorgunca sııttım.

Hâlâ soluklanmaya çalışırken, “Çok da zor değildi,” dedim. “Daha önce neden zorlandınız ki?”

Puck gözlerini kırıştıtararak bana baktı ve Ash aramızda az bir mesafe kalana dek yanıma yaklaştı. Sessizce bakışlarımı yakaladı, başını eğdi ve ciddiyetle reverans yaptı. “Sen gerçekten de Periler Ülkesi’ne layık bir kraliçesin,” dedi. Sesini sadece ben duyabiliyordum. “Senin şövalyen olmaktan onur duyuyorum.”

Boğazım tıkanı. O anda Dilek Ağacı parlamaya ve ışıdamaya başladı. Ürkerek geriye döndüm ve yüzlerce hatta binlerce mumun dalların üzerinde yanmaya başladığını gördüm. Tüm ağaç karanlığın içinde bir işaret feneri gibi parlıyordu.

Puck tepemizde parlayan ışıklara bakarken, "Ah, evet," dedi. "Bunu hatırlıyorum. Küçük bir tavsiye, Prenses: Sadece bir mumu söndür. Eğer birden fazla mumu söndürmeye çalışırsan kötü şeyler oluyor."

Dikkatle ağacın dallarından birinin altına yürüdük, binlerce küçük alevden gelen sıcaklığı yüzümüzde hissediyorduk. Tepemizdeki gri tüylü parıltıyı göz ucuyla yakaladım, Grimalkin dalların arasından yanımıza indi, mumların titrek ışıkları gözlerinden yansıyor. Kuyruğunu sallarken, "Dileğiniz zaten dile getirildi," diye mırıldandı. "Kâhin'e giden yol açıldı. Hazır olduğunuzda sadece bir mumu söndürün ve gözlerinizi kapayın. Ağaç gerisini halledecek."

Titreyen mumlara ve Grimalkin'e şüpheyile bakan Puck, "Başka ne yapacak diye merak ediyorum," diye mırıldandı. "Bu dileğin kesin olarak düzgünce dile getirildiğinden emin misin kedi? Açık nokta bıraktın mı ya da sonunda bize sorun çıkaracak şeyler söyledin mi? Bir kurbağa olarak uyanmak ya da kendimi okyanusun dibinde bulmak gibi çılgınca şeyler yaşamak istemiyorum."

Kedi bir kulağını kaşdı, endişeli değildi. "Sanırım şansınızı denemek zorundasınız."

Alçak duran dalların birinde, gölgelerin içinde zayıfca dans eden turuncu alevi gördüm. Çocuklara sessizce, "Hadi," dedim. "Eğer Kâhin'e giden tek yol buysa, bunu yapmak zorundayız. Artık geri dönüş yok."

Ash yanıma geldi ve elimi tuttu. Parmaklarımız kenetlenirken. "Senden ayrılmak istemiyorum," diye mırıldandı. "Bunun daha sonra ödeyeceğimiz bir bedeli olacak, ağaç böyle çalışıyor. Grimalkin ne derse desin, Dilek Ağacı her zaman karşılığını alır."

Midem kasıldı ama Ash bana güven verecek şekilde gülümsedi ve elimi sıktı. Alyansındaki metalin pürüzsüzlüğünü hissedip gülümsedim.

Yarı dönerek öteki elimi Puck'a uzattım. Ağaca bakmaya devam ederek duraksadı, ben de ona burnumu kırıstırarak baktım.

Meydan okurcasına gülümseyerek, "Robin Goodfellow," dedim, "sakın korkuyorum deme."

Yeşil gözleri o tanıdık başkaldırma emaresiyle parıldadı ve yaklaşarak elimi tuttu. "Rüyada görürsün, *Prenses*," diyerek döndü ve sırtıttı. "Ne yaptığımızı bilmesem de bu imkânsız. Sonunda lamaya dönüşecek olsak da, hayatımın geri kalanı boyunca senin peşinden gelip lama dilinde 'sana söylemişim' derim."

Gülmeye başlamadan önce Puck'ın lama düşüncesini zihnimden uzaklaştırdım. Ciddiyetimi korumam ve önümdekilere odaklanmam gerekiyordu. Kâhin beni bekliyordu ve çocuğuma dair söyleyecekleri vardı. Yanımda Ash ve Puck varken, parmaklarımız sıkıca kenetlenmişken, koruyucu auralar güçlü biçimde parıldarken artık korkmuyordum. Puck'ın dediği gibi... Eski zamanlardaki gibi. Üçümüz çok şey atlatmış ve karşımıza çıkan tüm zorlukların üstesinden gelmiştik. Bu durum şimdi de değişmeyecekti.

Ellerini sıktım, başımı kaldırdım ve muma üfledim. İnce bir duman havaya süzüldü ve bu, gördüğüm son şey oldu.

ALTINCI BÖLÜM

Gözlerimi açıp şaşkınca etrafıma baktım. Gözlerimi kapadığımı hatırlamıyordum ama etrafımdaki her şey değiştiğine göre kapamış olmalıydım. Devasa yılanın gövdesiyle birlikte, vadi ve Dilek Ağacı kaybolmuştu. Dikenlerle kaplı kalın siyah çalılar etrafımı sarmıştı, dallar canlıymış gibi birbirlerine sürtünüyorlardı.

Puck, “İşte geldik,” dedi. Üstünü temizlemek için elimi bıraktı, sanki tüm bedeninin burada olduğunu kontrol ediyordu. “Görünüşe göre hâlâ tek parçayız.” Yanımdan, parmaklarımı sıkıca tutmuş olan Ash’in olduğu tarafa geçti. “Ve hepimiz buradayız. Her birimizin Olurolmaz’ın farklı köşelerine uçacağım varsaymıştım. Ya da en azından kafamızı koparmak isteyen kötü niyetlilerin arasına düşeriz demiştim. Demek ki tüy yumağı bu işin üstesinden gelebildi.”

Grimalkin kuyruğu havada, bize bakmadan, “Ne bekliyordun Goodfellow?” dedi. “Ben bir kediyim.”

Ash’e göz attım. Her ne kadar bütün bunlar karşısında endişeli olduğunu görebilsem de, o da rahatlamış duruyordu. O da ulaşacağımız yerde başımızın belaya gireceğini düşünmüştü demek ki.

İlerlemeye başlarken bize sessizce, “Dikkatli olun,” dedi. Dikenli tünelde Grimalkin’in peşine düştük. “Henüz bir sürprizle karşılaşmamamız, asla karşılaşmayacağımız anlamına gelmiyor.”

Önümüzde tünelin tavanı mavi ışık dalgalarıyla parıldamaya başladı. Koridorun sonuna geldiğimizde karşımıza dikenlerle sarılmış bir yeraltı odası çıktı. Üstümüzde Fundalık göğe uzanıyordu, dalları etrafımızdaki mağara gibi duran mekânı sıkıca kavramıştı. Duvarlar insan çöplerinden yığınlarla doluydu: oyuncaklar, kitaplar, çerçeveler, madalyalar, pelüş hayvanlar ve daha birçok şey dikenlere ya da uzun siyah çıkıntılara takılmıştı. Grimalkin oyuncak yığınındaki pelüş hayvanların arasında kayboldu. Tünelin ucundan odaya adımımı atarken tek gözü kalmış bir porselen bebek bana ters ters baktı.

Bebeğe korkuyla bakan Puck yanımdan, “Burası fazla ürkütücü,” diye mırıldandı. “Bir palyaço görürseniz lütfen bana göstermeyin, olur mu? Kâbuslarıma girsin istemiyorum.”

Aklıma katil palyaço oyuncaklarını soktuğu için Puck’a kızmak üzereydim ki Ash koluma dokundu ve başıyla ileriye işaret etti.

Yeraltı odasının merkezindeki parlak ve ışıldayan havuzdan duvarlara ve tavana hafif yansımalar düşüyordu. Ancak havuzun yüzeyi tamamen durgundu, ayna gibiydi ve her şeyin yansımaları görülebiliyordunuz. İvrir zıvrır kaplı duvarlar ve yeraltı odasının tavanı, havuzun yüzeyinde görölüyordu. Havuzun kenarında eski bir sallanan sandalyede, eskimiş paçavralardan bir yığına benzeyen, hatta çoktan kurumuş bir ceset gibi duran tanıdık bir yaşlı kadın oturuyordu.

Kâhin birkaç saniye o kadar hareketsiz durdu ki en sonunda ölmüş olduğunu düşündüm. Ama sonra başı yavaşça döndü ve boş göz yuvaları bana odaklandı.

İplerle kontrol ediliyormuş gibi koltuğundan, “Gelmişsin,” dedi ve eliyle yaklaşmamızı işaret etti. Omuzlarımı dikleştirerek ona doğru yürüdüm. Ash ve Puck hemen arkamdaydı. Fundalık nefesini tutmuştu, tek gözlü bebek ve diğer oyuncular dikkatle bizi izliyordu. Yaşlı cadıdan birkaç adım uzakta dikildik, artık tanıdık gelen mezar tozu ve eski gazete kokusu boğazıma yapıştı.

Bir an kimse kıpırdamadı.

Boğazımı temizledim ve “Pekâlâ,” diyerek ürkütücü bakışına karşılık verdim. Yani en azından karşılık verdiğimi umuyordum. Gözleri olmayan bir yüze bakmak çok zordu, bakışlarının üstünüzde olup olmadığından emin olamıyordunuz. “İşte geldim, Kâhin. Elimizden geldiğince hızlı geldik. Elysium’da bahsettiğin teklif neydi? Çocuğum hakkında ne biliyorsun?”

Kâhin düşünceli düşünceli, “Çocuğun,” diye konuşmaya başladı, “senin *oğlun*.” Şaşkınlığıma gülerek cevap verdi ve “Onun hakkında çok şey biliyorum, evet,” diye devam etti. “Çok gelecek gördüm ve o, hepsinde çok dikkat çekiyordu; Yaz’dan, Kış’tan ve Demir’den doğma bir anormallik. Hem insan hem de peri, damarlarında üç Divan’ın sihri dolanıyor ve daha önce görülmemiş türden bir güce sahip.” Alm kırıştırılmış kâğıt gibi büzüşürken duraksadı. “İşte burada gelecek bulutlanıyor. Orada bir şey var Demir Kraliçe, karanlık ve senden oğlunu alma gücü olan bir şey. Ne olduğunu göremiyorum, belki de henüz bu dünyada bile değil ama *oğlun* ince bir çizginin üstünde dengede duruyor, her iki tarafa da düşebilir. Bundan sonra gelen ise...” Büzüşük başını salladı. “Büyük ölçekli bir yıkım ve ölüm gördüm, çok hayatlar yitirildi, Divanlar yok oldu ve bunların merkezinde senin oğlun duruyordu.”

Nefes almakta zorlanıyordum. Bacaklarım titriyordu, dizlerimi kenetleyerek dik durmaya çalıştım. Yanımda, kızıl saçlarının altında yüzü beyazlamış Puck bile şaşkına dönmüştü. Ash konuşmadı ama sırtımda elini sabit tutarken bir adım yaklaştı ve hâlâ yanımda olduğunu hissettiğimden emin oldu. Ona yaslandım ve dokunuşundan güç topladım.

“Bana... hâlâ teklifini sunmadın,” diye fısıldadım. Kâhin’in üstüme yığıldığı yeni bilgiler karşısında sersemlemiştim. “Bana bunları Vudu Müzesi’nde ya da Olurulmaz’daki başka bir yerde de söyleyebilirdin. Neden bizi buraya çağırdın?”

Kâhin’in ince dudakları kıvrıldı, gaddarca gülümsedi. “Çünkü sana göstereceğim bir şey var Demir Kraliçe,” diye fısıldayarak cevap verdi, sonra arkasındaki suyu işaret etti. “Eğer bakmasını biliyorsan, Rüya Havuzu sana kendinin ya da bir başkasının geleceğini gösterebilir, yaklaş...” Bastonunu uzattı. “Suya doğru adım at, ben de sana oğlunu göstereyim.”

Ash’le birbirimize baktık ve Ash başıyla onayladı. Birlikte adım atmadan önce Kâhin tekrar konuştu. Keskince, “Sadece Demir Kraliçe,” dedi. “Benimle birlikte havuza tek kişi götürebilirim. Bu Kraliçe’nin tercihi, başkasının değil.”

“O Ash’in de oğlu,” diye tepki gösterdim. “Bunu görmeye hakkı var.”

Kâhin kesin ifadesiyle, “Bu olmaz,” dedi. “Sadece tek kişiye gösterebilirim ve sen kraliçesin. Bu sorumluluğu almak ve tercih yapmak sana düşüyor.”

Ash kolumu tuttu ve beni nazikçe havuzun parlayan ışıklarından uzağa çekti. Puck ilgisizce Kâhin’le aramıza girdi. Kâhin’in izlemediğinden emin olmak için kollarım kavuşturmuş ona sırtıyordu ama Kâhin zaten hareket etmemişti.

Ash'e baktım, o elimi tutarken zayıfça gülümsedim. Gözlerimin içine bakarak, "Merak etme," diye mırıldandı. "Sana güveniyorum. Ben orada olamasam da oğlumuz için en iyisini yapacağını biliyorum. Sadece şunu hatırla Meghan," avcunu yanağıma koydu, "Kâhin'in sana gösterdikleri ne kadar korkunç, kötü ya da korkutucu olursa olsun, bunlar daha gerçekleşmedi. İkimizin de sonra pişman olacağı bir şeyi, seni korkutarak kabul ettirmesine izin verme."

Başımla onayladım, kalbim küt küt atıyordu. Ash elini indirdi ve kulağımın hemen altından boynumu öpünce ürperdim. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Beni göremesen de her zaman yanında olduğumu bil." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduracak kadar geriye çekildi, bakışları sertleşti. "Ne öğrenirsen öğren, yalnız değilsin. Bir kelime ettiğin anda yanında duracağım, ayrıca Puck ve bütün krallık da arkanda. Kâhin'in sana göstereceği hiçbir şey, seni terk etmemize neden olamaz."

Boğazım düğümlendi. Ash'e yaslanmak, kolları arasında kıvrılmak ve tüm dünyayı unutmak istiyordum. Ama Kâhin bizi izliyordu, boş çukur gözlerini başımın arkasında hissedebiliyordum ve o anda zayıflık gösteremezdim. Ash'in yanağına bir avcumu koydum, hislerimi konuşmadan ifade etmeye çalıştım. Elim eliyle kapattı ve gülümsedi.

Sonra geriye döndüm, çenemi kaldırdım ve Kâhin'in yanına yürüdüm.

Artık havuzun kenarında değildi, Rüya Havuzu'nun tam ortasında duruyor ve Puck yanıma gelirken tüm hareketlerimizi izliyordu. Cam yüzeydeki kusursuz yansımalarımız gerisin geri bize baktı, Demir Kraliçe, şövalyesi ve havuzun ortasındaki cadıya sırtıtan ünlü Robin Goodfellow. Kâhin, havuz sanki birkaç santim

derinmiş gibi suyun üstünde duruyordu. Su ne kadar durgun olsa da zeminini ayırt etmek imkânsızdı, görebildiğim tek şey yeraltı odasının tavanının yansımasıydı.

Kâhin eliyle işaret ederek, “Buraya gel Demir Kraliçe,” dedi. “Anna’ya gel ve sana oğlunu göstereyim. Unutma, bu ayrıcalığa sadece sen sahip olabilirsin. Şövalyen ve Yaz soytarısı geride kalmak zorunda. Endişelenme, uzun sürmeyecek.”

Ash öne adım attı, suyun hemen kenarından derin sesiyle, “Kâhin,” dedi. Duraksamadan, “Periler Ülkesi’nin kraliçelerinden biri olan karımın güvenliği konusunda sana güveniyorum,” diye devam etti. “Eğer zarar görmüş şekilde geri dönerse, sadece Demir Diyar’ın öfkesiyle değil, kişisel olarak benimle de yüzleşmen gerekir.”

Puck uzun zamandır duymadığım bir ciddiyette, “Ayrıca yalnız olmayacaktır,” diye ekledi. “İkimizle de yüzleşmen gerekir, tabii çok kızmış olacak Yaz Kralı’nı hatırlatmıyorum bile... ve tüm Tekin Divan’ını da.” Sonra da korkunç ve şeytani bir havayla gülümsedi. “Ona zarar vermeden getirmen için dostane bir uyarı.”

Kâhin kansız dudaklarını sıkıca kapadı. Sanki bir anlaşmanın koşullarını okumaya zorlanmış gibi, “Kraliçenizin fiziksel bedeni tehlikede olmayacak,” dedi. “Ancak geleceğe bakmak, küçücük bir zamana bakmak bile olsa ciddi mevzudur. Zayıf zihinler için travmatik olabilir. Gördükleri karşısında Kraliçenizin *değişmeyeceğine* söz veremem. Ona sadece kendi geleceğini gösterebilirim. Bundan nasıl etkileneceğinden sorumlu tutulamam.”

Puck endişeli bakışlarını bana çevirdi. “Bunu yapmak istediğinden emin misin Prenses?”

Ash’i arkamda hissettim, sözlerini, bakışlarını hatırladım ve korku hissetmedim. Tekrar havuza dönerken kesin biçimde,

“Evet,” dedim. Ash geleceğimizi, en azından olası geleceklerden birini görmüştü ve bu onu durdurmamıştı. Bunu yapmaya ihtiyacım vardı; çocuğumuz hakkında, oğlumuz hakkında her şeyi keşfetmeliydim. Kâhine, “Hazırım,” dedim. “Bana gördüklerini göster. Bilmek istiyorum.”

Elini uzatarak, “Öyleyse gel,” diye fısıldadı. “Rüya Havuzu’na adımını at Meghan Chase. Havuza gir ve sana oğlunu göstereyim.”

Kâhin’in üstünde süzüldüğü suyun içine gömülmeyi bekleyerek adım attım. Ancak havuz sadece birkaç santim derinliğindeydi ve su bileklerime bile gelmiyordu. Havuzun ortasına ilerlerken kotumun paçaları ancak ıslanıyordu. Ben geçerken suda belli belirsiz dalgalar oluştu, adımlarım yüzeyini bozsa da neredeyse mükemmel ayna görüntüsünü korudu. Havuzun ortasında bekleyen Kâhin’e ulaştığımda havuz yeniden sakin ve dümdüz haline geri döndü.

Kâhin’in boş göz yuvaları yüzümü inceledi. “Dileğinin bu olduğundan emin misin?” diye sordu, sanki son formaliteyi gerçekleştiriyor gibi. “Keşfetmek üzere olduklarını unutamazsın.”

“Eminim,” dedim.

Başını bir kez salladı. “Öyleyse aşağı bak Demir Kraliçe. Doğrudan suya bak.”

Aşağı baktım.

Kusursuz yansımam gerisin geri bana baktı. Bir havuzun değil de, büyük bir cam parçasının ya da devasa bir aynanın üstünde duruyor gibi hissettim. Sonra yansımamın ötesine bakmaya başladım, başımın üstünde yeraltı odasının tavanın yansımalarının olması gereken yere odaklandım.

Çalılık tavan artık yıldızlarla kaplıydı ve dolunay bulutsuz gökyüzünde ışıldıyordu.

Şaşkınlıkla yukarı baktım. Karanlık yeraltı odası kaybolmuştu. Küçük su birikintisi hâlâ ayağımın altındaydı ama artık çimenlerin arasında, iki tarafında tepeler olan bir alanda dikiliyordum. Uzaklarda, bayırın dibinde bulut gibi beyaz yaratıklar hareket ediyordu ve ürkek melemeleri rüzgârla bana doğru geliyordu.

Etrafımda dönerken, “Neredeyim ben?” diye sordum. Kuzular korku içinde tepenin arkasına koşuşurken toz ve toprak boğazıma kaçtı.

Arkamda beliren Kâhin, “Ölümlüler diyarı,” diye fısıldadı. “Sanırım şimdiki adı İrlanda. Senin türünün doğum yeri.”

İrlanda’da ne aradığımı sormak üzereydim ki başka bir koku beni durdurdu. Yüreğim ağzıma geldi. Koku zayıftı ama yeterince savaş ve çatışma yaşadığınızda, bu kokunun ne olduğu hemen anlıyordunuz.

Kan.

Rüzgârın geldiğini yönü takip ettim ve ay ışığında duran tek bir figür gördüm. Sırtı bana dönüktü ama onun uzun ve cılız olduğunu, gümüşü saçlarının karanlıkta parladığını ve nazikçe uçuştüğünü görebiliyordum. Neredeyse mükemmel bir çember oluşturmuş devasa beyaz şapkalı mantarların ortasında dikilmişti.

Yaklaşırken kalbim göğsümde hızla çarpmaya başladı. Figür arkasına dönmedi, dikkati ayaklarındaydı. Yaklaştıkça elinde gevşekçe tuttuğu kıvrık ve zarif kılıcı gördüm. Kılıç ve kılıcı tutan kolu kanla kaplıydı, koyu lekeler bileğini geçiyordu.

Ben yaklaştıkça figür döndü ve ben nefessiz kaldım.

Sanki bir sis perdesinin arkasındaymış gibi, belirsiz ve bulanık yüzünü seçemiyordum. Ama onu tanıdım; kendi gölgemi, kendi kalp atışımı tanıdığım gibi tanıdım. Işıltılı, uzundu ve yüzünü

göremesem de acı verecek kadar yakışıktıydı. Aramızda bir yerlere bakan delici, buz mavisi gözlerini ve bana gülümsediğini hissettim.

Oğlum. *Bu benim oğlum.*

Ve kanla kaplanmış haldeydi. Elleri, kolları ve neredeyse tüm göğsü kanla kaplıydı. Kalbim onun ölümcül bir yara aldığı düşüncesiyle sızladı, belki de ölüyordu. Kâhin'in bana göstermek istediği şey bu muydu? Bahsettiği keder, çocuğumun ölümü müydü? Ama ben buradayken onun bana gülümsediğini hissediyorsam, bu nasıl olabilirdi ki?

Sonra üzerindeki kanın ona ait olmadığını fark ettim.

Ve önümüzdeki çimenlerde uzanan şeyi gördüm.

Dünya birden durdu. Bacaklarım titredi ve daha fazla ayakta duramayarak dizlerimin üzerine düştüm. Bu gerçek olamazdı. Bu bir kâbus, çirkin bir şakaydı.

Oğlumun ayaklarının ucunda, çimene sırtüstü yayılmış ve aya ifadesizce bakan bir ceset uzanıyordu. Belki de oğlumun yaşlarında, karışık kahverengi saçlı ve koyu mavi gözlü başka bir erkek çocuğu. Ellerinde uçları temiz bir çift bıçak gevşekçe duruyordu. Kalbinin tam üstündeki kesikten kan sızıyordu ve bir zamanlar beyaz olan tişörtü artık tamamen siyaha dönmüştü.

Midem bulandı ve çığlık atmamak için ağzımı kapadım. Bu çocuğu daha önce hiç görmemiştim, en azından bu halde görmemiştim ama onu tanıyordum. Yüzünü, gözlerini ve kalbimdeki yerini tanıdım. Her ne kadar yaşlanmış olsa da çok değişmemişti, onu her koşulda tanırdım.

Koluna dokunurken, "Ethan," diye fısıldadım. Soğuk ve yapış yapıştı, elimi hızla geri çektim ve başımı salladım. Titreyerek. "Hayır," dedim. "Hayır, bu gerçek değil. Bu gerçek olamaz."

Artık gülümsemeyen oğluma baktım, beni inceleyen soğuk mavi gözlerini hissettim. “Neden?”

Oğlum cevap vermedi. Kılıcımı kınına sokarken yerdeki bedene baktı ve yüzü saklı ve bulanık kalmaya devam etse de, yanaklarından süzülen gözyaşlarını hissettim. Kısık ve yumuşak, berrak, yüksek ve sonsuz olasılıklarla dolu bir ses çimenlerin üzerinde yankılandı: “Üzgünüm.”

Sonra sırtını dönüp yürüyerek uzaklaştı, beni korku ve şaşkınlık içinde titreyip kardeşimin cansız bedenine bakarken bıraktı.

Kâhin arkamdan, “Bu her şeyi tetikleyen olay,” diye fısıldadı. “Sonrasında oğlun hangi yolu seçerse seçsin; ister kurtarıcı olsun, isterse yok edici, bu, tüm olayları başlatan sahne oluyor. Ethan Chase’in ölümü Periler Ülkesi’nde eşi benzeri görülmemiş bir fırtına başlatıyor ve bu fırtınanın merkezinde oğlun duruyor.”

Oğlumun kaderinde kardeşimi öldüreceğinin yazılı olduğuna inanmayı reddederek, “Tek olası gelecek... bu olamaz,” diye fısıldadım. “Başka yollar, başka sonuçlar olmalı. Bu kesin olamaz.”

Kâhin gönülsüzce, “Değil,” dedi. “Tek yol bu değil. Ama geleceğe dair en kesin şey bu. Her geçen gün daha da keskinleşiyor. Önceden uyarıyorum, Demir Kraliçe, kardeşin ve oğlun gelecekte çarpışacak ve karşılaşılırsa ailenin hayatlarıyla birlikte Olurolmaz’ın kaderi de ince bir dengede sallanacak. Ama... ben bunu durdurabilirim.”

Sonunda bakışlarımı Ethan’ın bedeninden ayırıp Kâhin’e bakabildim. “Sen mi? Nasıl?”

Paçavraya benzeyen kıyafetleri rüzgârda sallanırken Kâhin’in acımasız göz çukurları beni izledi. “Sana bir teklifim var,” diye fısıldadı, “senin ve Olurolmaz’ın iyiliği için bir pazarlık. Kardeşininki dahil, kurtaracağın birçok can için.”

Soğuk bir el midemi sıkıyordu sanki. Birdenbire ne isteyeceğini anladım ama yine de konuşmaya devam ettim: “Nasıl bir anlaşma? Benden ne istiyorsun?”

“Çocuğunu,” diye cevap vererek önsezimi doğruladı ve içimi altüst etti. “Bana ilk oğlunu vereceğine dair söz verirsen, dokunan gelecekte onun ipliği çıkar, ona dair öngördüğüm tüm gelecekleler yok olur. Böylece kardeşinin hayatı kurtulur ve Olulmaz tehlikeye girmez.”

Düşünmeden hızla cevap verdim. “Hayır!” Bu tüyler ürpertici periye ilk oğlumu asla vermezdim. Bunun bahsi bile edilemezdi. Ancak Kâhin ellerini kaldırdı ve pençeleri ay ışığıyla parıladı.

“Dikkatli düşün Demir Kraliçe,” diye fısıldadı. “İlk tepkinin reddetmek olacağını biliyorum ama bu gece yapacağın tercihin sonuçlarını bir düşün. Olulmaz’ın ve insan ailenin kaderi bu ipliğe bağlı. Sen perilerin kraliçesisin, halkına ve krallığına karşı sorumlulukların var. Görevin onları hangi formda olursa olsun, tüm tehlikelerden korumak. Olulmaz’ın geleceğini ve sayısız hayatı tehdit eden kişi senin oğlun değil de rastgele bir yabancı olsaydı, onu durdurmayı seçmez miydin?”

Titreyen sesle, “Ama bu yabancı biri *değil*,” dedim. “Bu benim çocuğum. Ash’in çocuğu. Ona bunu yapamam.”

Kâhin, “Sen onun Kraliçesisin,” diye devam etti. “Bunu anlayacaktır ve sana katılsa da katılmasa da verdiğin tüm kararları destekleyecektir. Ben ona bir anne gibi davranacağım. Mirasından habersiz, Divanlardan ve onların etkisinden çok uzakta büyüyecek. Güvende olacak ve bu gece gördüğün kişi haline asla gelmeyecek. Teklifim ve yeminim budur. Peki, Meghan Chase...” İvice yaklaştı, boş bakışları tenimi yaktı. “Dünyanın kaderi cevabına bağlı. Cevabın nedir? Anlaştık mı?”

Gözlerimi kapadım. Bunu nasıl yapabilirdim ki? Olulmaz'ı kurtarmak için kendi oğlumu nasıl başkasına verebilirdim? Bu teklifi reddederek herkesi kaos ve yok oluşa sürükleyerek bencilce mi davranıyordum? Peki ya ailem? Bu macerayı başlatan kardeşim? Onu korumak için her şeyi yapardım. Sadece... bu hariç.

Ellerimle yüzümü kapadım, parmaklarım soğuk ve sert bir şeye değene kadar düşündüm. Gözlerimi açıp avcuma baktım. Ay ışığının altında altın ve gümüşten yüzüğüm parladı ve şövalyedeki ikizini hatırlattı.

Birden, *Ash geleceği gördü*, diye düşündüm. *O geleceğimizi gördü. Ruhunu elde etmeye çalışırken geleceklerimizden birini gördü en azından. Peki, bunu mu gördü? Oğlumuzun Ethan'ı öldürüp Olulmaz'ı yok ettiğini gördü mü? Eğer gördüyse...*

Eğer gördüyse... bu onu durdurmamıştı. Başladığı işi bitirmişti, ruhunu kazanmıştı ve Demir Diyar'a benimle olmak için dönmüştü.

“Sana güveniyorum.” Sanki şimdi de yanımda duruyormuşçasma sesi zihnimde yankılandı. *“Oğlumuz için en iyisini yapacağınızı biliyorum. Kâhin'in sana gösterdikleri ne kadar korkunç, kötü ya da korkutucu olursa olsun, bunlar daha gerçekleşmedi.”*

“Hayır, gerçekleşmedi,” diye fısıldadım.

Kâhin alnını kırıstırdı. Kaşlarını çatarak, “Ne dedin?” diye sordu. “Seni duyamadım. Kararını verdin mi Meghan Chase?”

Omuzlarımı dikleştirdim ve sertçe baktım. “Verdim ve cevabım hayır, Kâhin. Anlaşmadık. Gelecekte *olabilecekleri* engellemek için sana oğlumu vermeyeceğim. Ayrıca beni böyle bir karar vermek için çocuğumun babası yanımda değilken zorlamayı göze aldığın için çok cesursun. Biz artık bir aileyiz. Karşımıza ne çıkarsa çıksın, birlikte göğüs gereriz.”

Kâhin'in solgun, gözsüz yüzü sinirle kaplandı. Geriye doğru süzülürken, "Öyleyse, üzgünüm, Demir Kraliçe," diye tısladı. "Teklifimi kabul etmezsen çok çarem kalmıyor. Diyarların ve tüm perilerin geleceği için, sen burayı terk edemeyeceksin."

Kılıcımı çektim, Kâhin tısladı ve çelikten pençelerini kaldırdı. Etrafımda tozlu ve sefil bir hayalet gibi dönerken saçları soğuk rüzgârla dalgalandı. "Söz verdin," dedim. "Ash ve Puck'a, zarar gelmeden döneceğime dair söz verdin."

Kâhin çürük, sarı dişlerini göstererek, "Senin *fiziksel* bedene zarar gelmeyeceğini söyledim," diye karşılık verdi. "Ama artık fiziksel dünyada değiliz, insan. Burası daha çok rüya ya da kâbus. Hangisini seçersen."

Kahrolası peri kelime oyunları. Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Kılıcımın keskin ucunu ona doğru tutarken, "Ash ve Puck beni bekliyor," dedim. "Eğer dönmezsem, tüm Demir Diyar peşine düşer. Buna değmez Kâhin."

Kâhin ipleri çekilen bir kukla gibi geriye fırladı ve "Koruyucuların şu anda ne olduğunu bilmiyorlar," diye cevapladı. "Onlar sadece fiziksel bedenini görüyorlar ve rüya halinin ölmesi buna etki etmeyecektir. Bu gece Demir Divan'a senin boş bedenini götürecekler ama o vakte kadar ben çoktan kaybolmuş olacağımı. Zihninin bu küçük karşılaşmadan sonra *değişmemiş* olmayabileceğini söylemiştim."

Hırıltıyla küfrettim ve üstüne atılarak kılıcımı sapladım. Çürük dişlerini göstererek geriye sıçradı. "Burası *benim* diyarını, Meghan Chase. Sen, uğruna savaşmaya hazır bir krallığın olduğu Peri Ülkesi kraliçelerinden olabilirsin ama burada rüyalar bana itaat eder!"

Öfkeyle pençesini savurdu ve etrafımızdaki manzara değişti. Ay ışığı altındaki tepeler kayboldu, pençe atan ve beni kavramaya çalışan karanlık, yumrulu gül ağaçları belirdi. Bana uzanan dikenli pençeleri keserek saldırılardan kaçındım. Kâhin tıslayarak güldü.

Başıma doğru gelen uzvu kestim ve yüzümü soluk cadiya döndüm. Kollarım sinirle titriyordu ama sesimdeki sakinliği koruyarak, uğursuz bakışlarını izlerken, “Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum. “Hiç hainlik yapmamıştın, Kâhin. Bize daha önce çok yardım etmiştin, şimdi neden taraf değiştiriyorsun?”

“Görmüyorsun, değil mi çocuğum?” Kâhin’in sesi birden bitap düşmüş gibi çıkmıştı. Bastonunu salladı ve ağaçlar biraz geriye çekildi. “Bundan keyif almıyorum. Gerçekten ölmeni istemiyorum. Olurulmaz için iyi olan şey, hepimiz için iyidir. İnsan yönün seni bazen körleştiriyor... Bir çocuğu kurtarmak için tüm Divanları feda edeceksin.”

“*Kendi çocuğumu.*”

“Tam olarak öyle.” Kâhin titredi, sanki havada dalgalanıyordu. Sonra tozlu, eski püskü bedeni ortadan ikiye ayrıldı. Önce iki, sonra altı ve on ikiye bölündü. Kopya Kâhinler ayrıldı ve etrafımı sardı, kırıksık dudakları tek bir ağızdan konuşuyordu. “Bir insan ve anne olarak karar veriyorsun, gerçek bir kraliçe olarak değil. Mab tahtının tehlikede olduğunu düşünseydi kendi yavrusunu, hatta çok sevdiği üçüncü oğlunu bile feda etmekten kaçınmazdı.”

“Ben Mab *gibi* değilim. Ve asla olmayacağım.”

Kâhin üzgünce, “Evet,” diye katıldı. sonra da pençelerini kaldırdı: “Hiçbir şey olmayacaksın.”

Bir düzine eski püskü, düzensiz kukla her yönden üstüme çullandı. Bir saldırıdan kaçınıp diğerine kılıcımı savurdum. Kılıç ince bedeni parçaladı ve kopya inleyip patlayarak yerinde toz

bulutu bıraktı. Ama çok fazlalardı, saldırıyor ve pençe atıyorlardı. Pençelerin derimi çizdiğini, kıyafetlerimi parçaladığını ve dokundukları yerlerde parlak ateşten çizgiler bıraktıklarını hissediyordum. Ash'in bana öğrettiği gibi, fırsat yakaladıkça saldırırken, üstüme gelen saldırıların arasında dans ettim, ataklardan kaçındım ve onları karşıladım. Ama böyle devam edemezdim.

Kâhinler geriye çekildi, sayıları azalmıştı ve rüzgâr ufak toz bulutlarını dağıtsa da ben de yaralanmıştım. Pençelerin geride bıraktığı kesikleri hissedebiliyordum, derin ve yavaş nefesler alarak odaklanmaya çalıştım.

Kâhinlerden biri bir hareket yapınca arkamdaki ağaç ortadan eğilerek gövdesinin altında duran bedenimi ezmeye çalıştı. Eğilerek kaçtım, çarpmanın yerdeki etkisini hissettim ve takla atarak ayaklarımın üzerinde doğruldum. Ağaçlar inliyor ve garip, doğal olmayan açılarla savruluyorlardı. Kâhinler tekrar ileri atıldı, beni ormana doğru sürmeye çalışıyorlardı.

Sakin kalmaya çalışarak, *Bu sadece bir rüya, diye düşündüm. Kâhin'in kontrol ettiği bir rüya dünyası olsa da sonuçta sadece bir rüya. Burada ölmeyeceğim. Ben Demir Kraliçe'yim ve Olur olmaz benim dileklerime karşılık veriyorsa, bu kâbusu da kontrol edebilirim.*

Kâhinler etrafımı çevirdi ve beni kendileriyle sallanan ağaçlar arasına kısırdılar. Geriye adım attım ve gözlerimi kapayarak gücümü aynen Demir Diyar'da yaptığımı gibi Rüya Havuzu'na yolladım.

"Beni görömesen de her zaman yanında olduğumu bil."

Kâhin bana tekrar saldırıya hazırlanırken sağır edici çılgınlık duyduğum ve gözlerimi açtım.

Arkamda mavi bir ışık belirdi ve iki kopya, kâğıt gibi ikiye ayrıldı. Ash kılıcını indirip bana küçük bir gülümsemeyle bakarken, geri kalan Kâhinler duraksadı.

“Beni mi çağırdınız Kraliçem?”

Kâhin inledi ve kollarım savurarak geriye çekildi. Ash yüzünde sert bir ifadeyle öne adım atarken Kâhin, “İmkansız!” diye uludu. “Nasıl? Onu buraya nasıl getirebildin?”

Puck arkamdaki ağaçların arasından, ellerinde hançerleri hazır biçimde çıkarken, “Bu güzel bir soru,” dedi. “Az önce oyuncak bebeğin bana gerçekten bakıp bakmadığını düşünürken, *puf*, bir de baktım ki buradayız. Tam da vaktinde gelmişiz.” Gözleri parlayarak arkasına döndü ve Kâhinlere sırtıttı. “Bu,” deyip elindeki hançeri fırlattı, “*benim* numaram.”

Kâhinler çığlık atarak ve pençelerini savurarak tekrar üstümüze uçtular. Üçümüz, yan yana savaşıyor onları karşıladık. Kopyaları kılıcım kesti, Puck’ın hançerleri parçaladı ve Ash’in buz parçacıkları delik deşik etti. Toz bulutları etrafımızda uçuştı. En sonunda geriye tek bir Kâhin kaldı.

Son ve gerçek Kâhin, “Bekleyin!” diye yalvardı ve kollarını kendine doğru gelen Ash’e kaldırdı. “Demir Kraliçe, bekle! Sana yalvarırım, beni bağışla. Sana her şeyi anlatmadım. Son bir sır biliyorum. Oğlun ve kardeşin hakkında, ikisini de kurtarabilecek bir şey!”

“Ash, bekle,” diye bağırdım ve Ash kılıcını Kâhin’in göğsünde tutarak durdu. Kılıcım çekik halde ona doğru yürürken, “Daha fazla sır mı Kâhin?” diye sordum. “Bunu bana neden daha önce söylemedin?”

Kâhin, “Çünkü bu küçük bir şey,” diye fısıldadı, gözsüz bakışları bir bana bir Ash’e döndü. Puck kollarını kavuşturmuş,

yüzünde güvensiz sırıtışıyla bize katıldı. “Karmaşık ve devasa bir makinenin minicik kilit pimi. Ama onu yerinden çekersen tüm yapı göçer ve tüm dünya kaosa sürüklenir. Zincirleme reaksiyon başlatan ilk domino taşı gibi.”

Puck gözlerini dramatik biçimde devirirken, “Yeter,” dedim. Ash kıpırdamadı, kılıcı hâlâ Kâhin’in kalbinin üzerinde, emrimi bekliyordu. “Öyleyse konuş, Kâhin. Bunu nasıl durduracağım. Hemen söyle.”

Kâhin iç çekti. “Kardeşini kurtarmak için şunu yapmak zorundasın...”

Arkamızdaki ağacın dev bir dallarından biri dibimize düşerken, sağır edici bir çatırtı duyuldu. İrkildim ve gözlerimi Kâhin’den kasacık bir süre ayırmıştım ki...

...SAHNE YOK OLDU. Gözlerimi kırıştıtarak etrafıma bakındım, neler olduğunu, nerede olduğumu anlamaya çalışıyordum. Ash ve Puck yanımda durmuş, şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlardı. Kâhin ortalıkta yoktu.

Puck ellerini havaya kaldırarak, “Neler oluyor?” diye feryat etti. “Burada neler oldu? Birisinin canı çektiğçe oraya buraya puf etmekten sıkıldım artık.”

Önümüzde duran taştan kemerli köprüyü görünce nefes aldım. Şaşkınlık içinde, “Yabanılormana döndük,” dedim. “Demir Diyar’ın sınırındayız. Ama... nasıl?” Ash ve Puck’a baktım. “Fundalık’ta. Rüya Havuzu’ndaydık. Kâhin bana Ethan’ı nasıl kurtaracağımı söylemek üzereydi.”

Ash uzunca iç çekti ve kılıcını kınına soktu. Şaşkınlıkla kaşlarını çatarken, “Dilek Ağacı,” dedi. “Onu kullanmanın her zaman

bir bedeli vardır," diye devam etti. "Beklenmedik ve açıklanamaz bir şey en kötü anda olur. Ödediğimiz bedel bu."

Grimalkin'in sesi köprüünün üzerindeki demirlerden geldi. "Bana sorarsanız çok da kötü değil." Kedi sabahtan beri aynı yerde oturuyormuşçasına patisini yalıyordu. "Genelde ödenen bedel daha eğlenceli oluyor. Ama yine de dileği dillendiren bendim. Hataya çok az yer bırakmıştım."

"Bu kadar mı yani?" diye sordum. "Kâhin kaçtı ve ben hâlâ Ethan ve oğlum hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Örneğin, onları nasıl kurtarabileceğimi." Şakaklarımı ovuşturdum, başım zonklamaya başlamıştı. "Neden buraya geldik?" diye fısıldadım, önümdeki karanlık ve bilinmez olayları hissedebiliyordum. "Çok anlamsız geliyor. Bundan sonra paranoyak bir manyağa dönüşebilirim."

Grimalkin sakince, "Çok fazla bilginin tehlikesi budur insan," dedi. "Geleceği bilmek senin türtün için çok büyük yük. Neyse ki bir kere böyle bir bilgiye sahip olduğunda, sorulması gereken şey bu bilgiyle ne yapacağın olur."

Ash beni kendine çekerken, "Bugünlük hiçbir şey," dedi. Şaşırarak baktım ve yorgunca gülümsedim. "Şimdilik, evinize gidiyoruz. Yarının getirdikleriyle daha sonra ilgileniriz."

Başımı salladım ve ona yaslandım. "Evet, haklısın. Arıza muhtemelen küçük bir sinir krizi geçiriyordur. Geri dönsek iyi olur." Geri çekildim ve bizi ellerini başının arkasına koymuş şekilde sırtarak izleyen Puck'a baktım. "Peki ya sen Puck? Seni özledik. Biraz daha bizimle kalacak mısın?"

"Aslında Alplere gidip o bölgedeki yeti kabilesinin peşine düşmeyi düşünüyordum." Ellerini cebine koyarken sırttı ve omuz silkti. "Ama etraftaki bunca heyecana bakınca, sanırım biraz takılabilirim. En azından bir süreliğine." Burnunu çekip yüzünü

buruşturdu. "Acaba Titania biraz sakinleşmiş midir? Arkadya'ya gidip yokluğumda neler olduğuna bakmam gerekecek. Eminim ki beni gördüklerine çok sevineceklerdir."

Gülümseyerek ona doğru yürüdüm ve bana kollarımı açtı. Ona sarılırken, "Kendini zletme, Puck," diye fısıldadım kulağına. "Sensizken aynı olmuyor."

"Ah, biliyorum," diye cevapladı neşeyle. "Herhangi birinin bensiz nasıl hayatta kaldığını anlayamıyorum, aşırı sıkıcı olmalı." Geri çekildi ve beni yanağımdan öptü. "Buralarda olacağım, Prenses. Bana ihtiyacın olursa bir not yollaman yeterli. Ya da gremlin. Ya da her neyse." Geri adım atarak Ash'e elini kaldırdı, o da ciddiyetle başını salladı. "Sonra görüşürüz, buz ocuk. Belki seni bir dahaki görüşümde, bez değiştirip uyku öncesi masalları okuyor olursun." Kıkırdayıp başını salladı. "Ah, senin bir aileye bağlanıp kalacağın kimin aklına gelirdi ki, Prens? Ne oldum dememeli, ne olacağım demeli."

Koluna vurdum ama Ash yalnızca başını salladı. "Başka hiçbir yerde olmak istemezdim," dedi sakince. "Belki sen de denemelisin, Goodfellow."

Puck kakhaha atıp geri çekildi. "Ben mi? Robin Goodfellow, aile babası mı olacak? Hah, hiç de bile, buz ocuk. Bunun şanıma ne yapacağını bir düşünsene." Etrafında büyüü salındı ve bize göz kırptı. "Görüşürüz, ifte kumrular. ocuk doğduğunda haberdar edin. 'Puck Amca' bekliyor olacak."

Bir büyüü ve siyah tüy şalesiyle birlikte Puck koca bir kuzguna dönüştü. Kanatlarını sertçe ırpıpzerimizde dalga geçer gibi gakladı ve yabanılormanın dalları arasında kaybolup gitti.

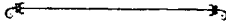
Grimalkin'in de gittiğini anlamak için dönmem gerekmemişti. Tırabzan boştu, hem Grim hem de Puck gitmişti amazn de-

ğildim. Onları yeniden görecektik, ikisini birden. Arayı kapatmak için sonsuz zamanımız vardı.

Ash elini uzattı, iç çekerek ona doğru adım attım ve kollarını bana sardı. Gözlerimi kapadım, o da beni alımdan öptü.

“Hadi eve gidelim,” diye fısıldadı.

SONSÖZ

Odamın balkonunda duruyor, serin gece rüzgârının saçımı savurmasına izin verip aşağıdaki Mag Tuiredh'e bakıyordum. Beau yanımda oturuyordu, uzun Alman çoban köpeği kulakları rüzgâra karşı dikkatli ve tetikteydi. Neredeyse gece yarısı olmuştu, Mag Tuiredh genel olarak hareketsizdi. Sakindi. O sükûnetin birazını olsun, kendi içimde bulabilmeyi diledim.

Balkona yumuşak adımlarla biri girdi ve bir an sonra Ash kollarını arkamdan belime dolamıştı. Uzanıp bir elimi ipeksi saçlarında gezdirdim, o da boynuma burnunu sürtünce iç çektim. Beau şöyle bir bana baktı, puflayıp odaya döndü ve balkonda bizi yalnız bıraktı.

“Ne düşünüyorsun?”

“Ah, bilirsin işte.” Dudakları omzuma indiğinde başımı eğdim. “Kâhinler ve kehanetler ve gelecekler filan. Ash, sana bir şey sorabilir miyim?”

“Ne istersen.”

Dönüp onunla yüz yüze geldim, o soracağım şeyi beklerken ellerini tutup bu konuyu gerçekten açıp açmamam gerektiğini düşünüyordum. Ama sorabileceğimi söylemişti ve aramızda gizli bir şey olmasını istemiyordum. “Ben... Dünyanın Sonu’na yolculuğun hakkında pek konuşmadığımızı biliyorum,” diye başladım. “Ama... sen... benimle şu gelecek hayatını yaşarken bir şey gördün mü? Oğlumuzun... Divanları yok etmesine dair bir şey gördün mü?”

“Ah.” Ash korkuluklara yaslandı ve beni de yanına çekti. “Bu konuyu ne zaman açacağını merak ediyordum.”

“Özür dilerim, Ash,” dedim hızla. “Eğer konuşmak istemiyorsan anlarım. Sadece... bütün bu olanlar karşısında çok sakindin. Merak ettim... bir şey gördün mü diye...”

“Hayır.” Ash beni daha sıkı tutup gitmeme engel oldu. Göz göze geldik ve gülümsedi. “Kâhin’in kehanetine dair hiçbir şey görmedim, Meghan. Görmüş olsam, rüyada bile bize öyle bir şey olmuş olsa, sana söylerdim. Yemin ederim.”

“Ah.” Biraz hayal kırıklığına uğramış olsam da rahatlamıştım. Ash bu geleceği görmüş olsaydı neyle karşılaşacağımızı, ne beklememiz gerektiğini bilirdik. Engelleyebilirdik.

Ash ellerini kollarımda gezdirirken bakışları düşünceliydi. “İlginç,” diye düşüncelere daldı, Mag Tuiredh’in uzaktaki ışıklarına bakıyordu. “Artık o hayata dair neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Seni, oğlumuzu ve Mag Tuiredh’i yönettiğimizi hatırlıyorum ama... kayboluyor. Her geçen gün daha fazla unutuyorum.” Başını hafifçe sallayıp bana baktı. “Sanırım zaten bu şekilde olmalı. O hayat, gerçek değildi. Bu...” Yanaklarımı avuçlarına aldı, gümüşü gözleri benimkilerle buluştuğunda yoğundu. “Gerçek olan bu. Bu benim için asıl önemli olan şey. Gelecek ya da onun ne getireceği beni ilgilendirmiyor. Bütün ihtiyacım olan tam burada.”

“Keşke sendeki güven bende de olsaydı.” İç çektim.

Ash beni kendine çekti, bana nazıkçe baktı. “Meghan, bir zamanlar ben gelecekten korkarken birinin bana söylediği şeyi sana söylemek istiyorum.” Başını eğdi, saçının yumuşak telleri tenime değiyordu. “Hiçbir şey kesin değildir,” diye mırıldandı. “Gelecek sürekli değişiyor ve hiç kimse ne olacağını kesin biçimde tahmin edemez. Kaderimizi değiştirecek güce sahibiz çünkü yazgı değiştirilemez bir şey değildir ve her zaman tercih etmekte özgürüz.” Parmaklarıyla saçlarıma dokunup kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Bunu önceden bana çok güçlü bir bilici söylemişti. Haklıydı da. Bu yüzden Kâhin’in kehanetinden ya da gelecekten korkmuyorum. Bizi kontrol etmesine izin verirsek yazgılarımızın kölesi oluruz. Her zaman bir seçenek vardır.”

Burnumu çektim. “Keşke bunu önceden söyleseydin,” diyerek ona gücenmişim gibi yaptım. “Beni bir sürü kez panik yapmaktan kurtarırdı.”

Ash sessizce ve derinden kıkırdadı. “Seni bu kadar etkileyeceğini bilmiyordum. Benim tanıdığım Meghan kâhinler ve Kıyamet Kehanetleri’nin önüne çıkmasına izin vermez.” Göğsünü çimdikledim, kahkaha attı. “Bir şeyi biliyorum,” diye devam etti. “Bu çocuk ne olursa olsun ve büyüdüğünde neye dönüşürse dönüşsün, çok sevinecek. Hiçbir kehanet, kâhin, uyarı ya da önsezi bunu değiştiremez.”

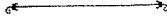
Haklıydı ve onu o sırada daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum. Uzanarak gözlerimi kapadım ve o da beni kendine çekti. Çenemi kaldırdı, nazıkçe beni öptü, ben de kollarımı beline doladım. Ne olursa olsun, o yanımda olduğu sürece, birlikte durdukça, dünyanın önümüze çıkaracağı her şeyle yüzleşebilirdik.

Yüzüne bakabilmek için gerip çekilip, “Ash,” diye fısıldadım, kalbim mutluluktan, rahatlık ve sevgiden uçuyordu. “İnanabiliyor musun? Baba olacaksın.”

Eli karnıma kaydı ve avcunun içiyle yavaşça bastırdı, gözleri merak ve hayranlıkla parlıyordu. Baba olacaktı. Aile olacaktık. “Peki,” diye başladım, gözyaşlarım arasında gülümsüyordum, “o zaman sanırım kalan tek soru şu: Adını ne koyacağız?”

Ash başını kaldırdı, gözlerime bakarak gülümsedi.

“Kierran ismini hep sevmişimdir.”

DEMİR PERİLER
REHBERİ

UYARI

Bu rehber *spoiler* içermektedir.

Eğer henüz bütün *Demir Periler* romanlarını okumadıysanız, karakterler ve yazar, bütün kitapları ve kısa hikâyeleri okumanızı önemle rica eder.

[İnsan, bence hiç okumasan daha iyi. Olduğun yerde kal ve perilerin işlerine burnunu sokma. Bir hata edip Olurolmaz'a gelersen ve kendini bir goblinin mızrağının ucunda bulursan yumuşak yürekli bir kraliçenin ricasıyla seni kurtarmaya gelmek zorunda kalırım kesin. Çok sıkıcı.]

OLUROLMAZ'DA HAYATTA KALMA REHBERİ

Demir Periler serisi boyunca Meghan Chase'in kendini içinde bulduğu pek çok korkunç olaydan başkalarının kaçınabilmesi umuduyla yazılmıştır.

Riski Göz Önünde Bulundurarak Okuyun.

FERAGATNAME

Bu rehber, gözü kara gezginlere periler diyarındaki yaratıklara karşı ufak da olsa bir hayatta kalma şansı verebilmek amacı taşır. Unutmayın ki bu rehberin yazarı kaybolmuş ya da zarar görmüş ruhlardan, tuzağa düşürülmeden veya tesadüfi ya da kasti ölümlerden kesinlikle sorumlu değildir. Perilerin diyarına girmek sağlığınıza zarar teşkil edebilir, muhtemelen de edecektir ve tavsiye edilmez. Uyardı demeyin.

HAZIRLIK

Kimse Olurolmaz'a girmeye yeterli ölçüde hazırlanamaz. Yine de hayatta kalma şansını artırabilmek için birkaç kural gözetilebilir.

NE GİYMELİYİM?

Olurolmaz için giyinmek, işlevsellik ve rahatlığı birleştirmek demektir. Eğer bir parçanın uygun olup olmadığını merak ediyorsanız, kendinize şu soruları sorun: Canım pahasına kaçırıysam, bu parça beni yavaşlatır mı? Bir de: Canım pahasına kaçarken yakalanırsam bu parça beni korur mu? Eğer birinci sorunun cevabı evet ve ikinci sorunun cevabı hayırsa, o zaman o parça uygun değildir. Aşağıda Olulolmaz'dan canlı çıkmanıza yardımcı olabilecek birkaç giyim önerisi bulabilirsiniz.

- **Hafif bir çanta** (sırt çantası veya uzun saplı, geniş kol çantası) diğer gerekli eşyaları taşımanızda yardımcı olabilir. Büyük, hantal ve ağır çantalar taşımaktan kaçının çünkü canınız pahasına kaçmanız gerektiğinde (gerekirse değil) sizi yavaşlatacaklardır.

- **Rahat kıyafetler;** kollarınızı ve bacaklarınızı da kapadığınızdan emin olun (Fundalık'ın dikenleri var ne de olsa). Pastel tonlarda giyinmeye özen gösterin, parlak ve göze çarpan renkler perilerin de ilgisini çekecektir. Kat kat giyinmeniz de kesinlikle önerilir çünkü Olurolmaz'ın bir tarafıyla öteki tarafı arasındaki sıcaklık birbirinden hayli farklı.
- **Koruyucu bir tılsım** periler tarafından yenme riskinizi düşürebilir. Druid rahiplerinin yeni ay döneminde kutsadığı soğuk demirden tılsımlar en iyisidir ama böyle bir şey bulamıyorsanız bir sarı kantaron dalı, dört yapraklı yonca ya da tavşanayağı yardımcı olabilir. Bunlardan hiçbiri yoksa kıyafetinizi ters giymek azıcık da olsa işinize yarayabilir.
- **Kaliteli egzersiz ya da koşu ayakkabıları.** Unutmayın, ayakkabıyı almak yeterli değil. Olurolmaz'a girmeden önce güçlü bir kardiyo programına girmeniz de özellikle tavsiye edilir.

ÇANTAMA NE KOYMALIYIM?

Olurolmaz'a giderken yapılan en bilindik hatalardan biri çantayı çeşitli aygıtlarla doldurmaktır (fotoğraf makinesi, cep telefonu, taşınabilir bilgisayar vb.). Bu aygıtlarla ilgili ikinci sorun bu aygıtların (eğer çalışacaklarsa) doğru düğüst işe yaramayacaklarıdır. İlk ve daha büyük sorunsal karşılaşacağınız herhangi bir perinin sizdeki bu ölümlü teknolojinin varlığından çok hoşlanmaması, dolayısıyla az önce bahsedilen koşu ayakkabılarının gerekeceği bir durum oluşma olasılığıdır. Birkaç bası eşyayla yetinmek en iyisidir.

- **Yemek.** Küçük, yüksek kalorili ve taşınabilir yiyecekler yeterli olacaktır. Enerji verici gofretler, çikolatalı gofretler, karışık çerez, kurutulmuş gıdalar vb. Olulolmaz'da daha fazla zaman geçirmenizi sağlayacaktır. (Not: Olulolmaz'da daha fazla zaman geçirmeniz önerilmez.) Olulolmaz'da bulduğunuz ya da size verilen şeyleri yememeniz tavsiye edilir. Peri yemeklerinin yan etkileri ruh halinde ani değişim, sarhoşluk, hafıza kaybı, şekil değiştirme, takıntı, koma, Olulolmaz'ı terk edememe ve ölüm olarak sıralanabilir ancak bunlarla sınırlı değildir.
- **Çelik veya soğuk demirden silah.** Modern çelik (örneğin bıçak, kılıç veya başka bir ölüm aracı) bu açıdan iş görebilir fakat soğuk demir (dövülmüş demir çitten bir sopa vb.) periler üzerinde doğrudan etki yarattığından daha tercih edilesidir. Periler Ülkesi'ne girmeden önce seçtiğiniz silahınızla sıkı bir eğitime girmeniz önemle tavsiye edilir. Birkaç yıllık bir eğitim sonucunda kendinizi güçsüz bir peri karşısında yeterli ölçüde savunabilirsiniz. Ancak en güçlü perilerden kendinizi korumak istiyorsanız birkaç ölümlü ömür süresine ihtiyacınız olacaktır.
- **Periler için hediyeler.** Eğer Olulolmaz'ın yaratıklarıyla karşılaşırsanız pek çoğunun hediyeler vererek kazanılabildiğini göreceksiniz. Kavanozda bal, paketli şekerler, bronz silahlar ve küçük çocuklar hediye olarak önerilebilir. Lütfen bu sayılanlardan herhangi birini hediye olarak sunmadan önce ülkenizin yasalarını gözden geçirin.
- **Su.** Olulolmaz'daki suyun çoğu yan etki olmadan içilebilse de, pek çok su çeşitli kötü niyetli perilere de ev

sahipliği yaptığından sudan içmek ya da çok yakınlarında dolaşmak dolaylı yoldan şu yan etkilere neden olabilir: Mide bulantısı, ani kan kaybı, açıklanamayan kaçma dürtüsü ve ölüm.

OLUROLMAZ'A GİRİŞ

Bu rehber Olurolmaz'a nasıl girileceğine dair açık talimatlar veremeyecektir. Yayıncılar avukatlarıyla görüştüklerinde bu gibi bir eylemin getireceği yükümlülüğün, bir avukatın dediği üzere, "Bu şirket için kesinlikle finansal bir çöküş, Yaz ve Kış Divanlarından misilleme ve büyük olasılıkla bildiğimiz dünyanın sonuyla sonuçlanacağına" karar vermişlerdir. Periler Ülkesi'ne girişin ölümlü diyarı ve peri diyarı arasındaki yollar olan hatlarla gerçekleştirildiğini söylemek yeterli olacaktır. Bu hatların nerede olduğunu bulmaksa, hukuk gereğince, size kalmıştır.

Bütün uyarılara rağmen bir şekilde Periler Ülkesi'ne yolunuz düşerse, aşağıda bulacağınız bilgiler farklı diyarlarda gezinirken işinize yarayabilir. Yine de bu rehberin yazarı yakalanan, yenilen ya da delirenler konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmemektedir.

OLUROLMAZ'IN COĞRAFYASI

Olurolmaz, değişik yaratıklar ve kadim güçlerle dolu, değişik ve vahşi bir diyardır. Diyarın kendisinin bir bilincinin ve bazen kötücül bir iradesinin olduğuna dair söylentiler vardır. Olurolmaz'da gezen birinin savaştık zorunda kalabileceği dört temel diyar bulunmaktadır.

- **Arkadya, Yaz/Tekin Divanı.** Yaz perilerinin evi olan Arkadya'ya sık ormanlar, kadim tepeler ve çiçekli

çayırılar egemendir. Yaz Kralı'nın diyarına yeni gelenler Tekin bölgesinin, Olurolmaz'ın geri kalanına nazaran daha az tehlikeli olduğu sanısına kapılabilirler fakat yanlışmış olurlar. Arkadya yıl boyunca güneşli ve güzeldir ama güvenli değildir. *Satyr*'ler, orman perileri ve troller Arkadya ormanlarında gezinir, göller de denizkızları ve su perileriyle doludur. Kral Oberon ve Kraliçe Titania'nın muhalefet olmadan yönettiği Yaz Divanı devasa bir peri höyüğünün altındadır.

- **Tir Na Nog, Kış/Tekinsiz Divanı.** Kış Kraliçesi Mab'in bölgesi, orada yaşayan periler kadar düşmanca ve buzludur. Her şeyin üzeri karla kaplıdır ve donmuş ormanlar, vadiler, nehirler ve göllerin hepsi birkaç santim buzun altında kalmıştır. Goblin ve kızıl keplilerden, öcüler ve devlere kadar her türden saldırgan yaratık Kış Divanı'nı evi olarak görür. Korkunç Kış Kraliçesi'nin evi olan Kış sarayı devasa bir mağarada bulunmaktadır. Tekinsiz Divanı ve Mab'e gözlerini diken çok az ölümlü bundan bahsedecek kadar yaşamıştır.
- **Yabanılorman.** Olurolmaz'daki en geniş bölge, karanlık ve karmaşık yabanılorman iki Divan'ı da tamamıyla kapsar ve Derin Yabanıl'a kadar uzanır. Tarafsız bir alandır, ne Yaz ne de Kış orada hüküm sürebilir, yerlileri de kimseye bağlı olmak zorunda değildir. Orman geniş ve sonsuzdur, içinde gezen varlıklar da hayal gücünün her köşesinden gelmektedir. Bu, yabanılormanı Olurolmaz'daki en tehlikeli yer yapmakla beraber en gizemlisi de yapar.

- **Demir Divan.** Periler Ülkesi'nin sınırları içinde, yakın zamana kadar yeni bir divanın ortaya çıktığına dair çok şey bilinmiyordu. Demir Divan diye bir diyarın varlığı en fazla söylenti olabilirdi ve söylentiler başladığı gibi biterdi çünkü demir, periler için en zararlı maddedir. Tabii böyle bir divan var ve şu an Meghan Chase isimli genç bir peri kraliçesi tarafından yönetiliyor. Demir Kraliçe'nin yarı peri, yarı insan olduğu söyleniyor ve onun diyarında Demir periler isminde, farklı ve fevkalade tür bulunuyor. Bu perilerin –gerçekten de periler– insanoğlunun teknoloji ve gelişim sevgisinden evirildiği düşünülüyor. Şu ansa haklarında çok şey bilinmiyor.

OLUROLMAZ'IN YERLİLERİ

Eğer aklınız varsa, perilerin dikkatini çekmemek için elinizden geleni yaparsınız. Bazen, sessizce izleseniz bile periler sizi bulur. Böyle bir şey olursa, özgür iradeniz ve (şanslıysanız) hayatınızla kaçmanızı sağlayacak birkaç ipucu var.

- **Her zaman kibar olun.** Saygısızlık periler için çok ağır hakarettir ve ne kadar havalı olduğunu düşünseniz de, iyi karşılamazlar.
- **Perilerin kibarlığına kanmayın.** Periler neredeyse her zaman kibardır. Bu, mutlulukla kafanızı koparmayacakları anlamına gelmez. Öte yandan onları eğlendirdiğiniz için müteşekkir olacaklardır. Ya da onları beslediğiniz için.
- **Bedava öğle yemeği diye bir şey yoktur.** Olulolmaz da bedava yoktur. Asla hediye kabul etmeyin, hiçbir bağlayıcılığı olmadığından emin olsanız bile. Sizi

güzel bir kurdeleyle sarıp, yemek için müteşekkir olacak birilerine götürmeyeceğini bilemezsiniz.

- **Bol bol hediye dağıtın.** Periler sizin ya usta bir manipülatör olduğunuzu düşünüp size daha çok saygı göstereceklerdir ya da bağlılığı olmayan hediyenin karşısında tamamıyla kafaları karışacaktır.
- **Asla, hiçbir şekilde bir periyle anlaşma yapmayın.** Her zaman kötü, genellikle de ölümcül sonuçlanır. Kötü bitmemişse de bu henüz bitmediğindendir. Anlaşmalar sizi sonsuza kadar bağlar.
- **Kaçmanız gerekirse zikzak yapın.** Çoğu peri ok ve yay taşır.
- **Büyük, gri bir kediyle karşılaşırsanız büyük ihtimalle ona iyilik borçlusunuzdur.** Hatırlamasanız bile, yine de iyiliği yapın. Uzun vadede zaten yapacaksınız fakat hemen yapmanız daha az acılı olacaktır.

PERİ ÜLKESİ'NDEN NASIL ÇIKARIM?

Bu sorunun en iyi cevabı "hızlıca" olacaktır. Olurulmaz diyarlarında uzun zaman geçirmek oldukça garip etkilere neden olabilir. Periler Ülkesi'ndeki birkaç dakika, ölümlü dünyasında yıllara denk gelebilir veya tam tersi olabilir. Eğer girdiğiniz hattan başka bir hatla çıkarsanız, aralarında birkaç metre bile olsa, kendinizi dünyanın öteki ucunda ya da bir okyanusun dibinde bulabilirsiniz. Aşağıda, Olurulmaz'ı terk ederken aklınızda tutmanız gereken birkaç şeyi bulacaksınız.

- Girmiş olduğunuz hatta nasıl döneceğinizi asla unutmayın.

- Asla ve asla dışarı çıkmak için yolu sormayın. Çoğu peri size yardım eder ama karşılığı da yüklü olur; muhtemelen dilinizi alırlar. Çünkü bu bilgiyi paylaşmanızı istemezler.
- İçeri girerken kullandığınız hatta giden yolu bulamıyorsanız bu rehberde önceden de bahsedildiği gibi, hediye karşılığında öğrenebilirsiniz. Eğer bu türden bir pazarlığa girerseniz, "Kayboldum ve eve gidemiyorum," gibi cümlelerden kaçınmaya özen gösterin. Başka bir şey deneyin, mesela, "Aklım ve ruhum ayrılmayıp fiziksel veya zihinsel olarak zarar görmeden canlı ve bütün halde, insan hayatının devam edebildiği, katı zeminli bir yükseklikte, insan yerleşimine bir kilometreden uzak olmayacak ve şu andan yarım saat daha geç olmayacak biçimde beni ölümlü dünyasına götürecek periye iki kavanoz bal vereceğim," gibi. Yine de dikkatli olun.

SONUÇ

Yukarıdaki yöntemler Olulmaz'da hayatta kalmanız için az da olsa size yardımcı olacaktır. Tabii garantisi olmamakla beraber, Periler Ülkesi'nin sakinlerine olabildiğince dikkatli yaklaşılmalıdır. Yine de yukarıdaki kurallara uygun ilerlerseniz Fundalık'tan Periler Ülkesi'nin kalbine giden diğer ölümlülere nazaran daha avantajlı olacaksınız. Tekrar tekrar uyarıldınız. Risk size aittir.

KARAKTER BİYOGRAFİLERİ VE GEREKLİ BİLGİLER

Periler Ülkesi'nden birkaç önemli karakterin hayat hikâyesini bilmek, onların merhametine kalıp eve dönebilmek ya da sonsuza dek kalmak için yalvarırken işinize yarayacaktır.

Ana Karakterler

MEGHAN CHASE

(Meggie, Prenses, melez,
Oberon'un kızı, Demir Kraliçe)

Meghan Chase platin saçlı ve mavi gözlü yarı insan, yarı peridir. Louisiana'da, taşrada annesi, üvey babası ve üvey erkek kardeşiyle büyümüş, normal bir genç kız gibi yetişmiştir. Genellikle umursanmayan veya gözden kaçırılan biriydi, bunun da peri genlerinden kaynaklandığını bilmiyordu.

Meghan'ın biyolojik babası Yaz Kralı Oberon'dur fakat bunu kaçırılan kardeşini kurtarmak için Olulmaz'a gidene kadar öğrenmemiştir. Bunu öğrenmeden önce kendisinin tamamen insan olduğunu ve babasının da kendisi altı yaşındayken kaybolduğunu sanıyordu. Sonradan babası diye bildiği Paul'ün Puck'ın emriyle Sürgünlerin Kraliçesi Leanansidhe tarafından, kıskanç Kraliçe Titania'dan korunması için kaçırıldığını öğrenmiştir.

Meghan gerçekten sadıktır ve sevdiklerini korumak için kendini feda etmekten çekinmez. Bu ve başka birçok özelliğiyle Kış Divanı Prensi Ash ona âşık olmuştur, üstelik Meghan da ona karşı aynı hisleri beslemiştir. Bu türden bir duygu Yaz ve Kış Divanları arasında yasaklanmıştır.

Meghan'ın çocukluktan beri en yakın arkadaşı, haşarı ve biraz da gizemli Robbie Goodfell'dir. Kardeşi kaçırıldığında Meghan, Robbie'nin Robin Goodfellow, yani Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyununda adı kötüye çıkmış peri Puck olduğunu öğrenmiştir.

Yaz Kralı'nın kızı olarak Meghan'ın Yaz büyüsunü çağırma gücü vardır. Kök ve sarmaşıkları düşmanlarına sarmak üzere yardımına çağırabilir. Ayrıca en ölü odunun bile canlanmasını sağlayabilir ve Mevsimler Asası'nı taşıırken şimşek de yaratabilmiştir. Demir Kral'ı öldürdükten sonra onun tüm güçleri Meghan'a geçip onu Demir tahtın asıl vârisi yapmıştır. Başta Demir ve Yaz büyülerini çıkışıp onları ayrı ayrı kullanmaya çalıştığında onu hastalandırır da, sonunda ikisini birleştirip Demir Diyar'a hayat getirebilmiş ve diyarın Olurulmaz'daki yok edici büyümesini sonlandırmıştır.

Olurulmaz'da geçirdiği sürede Meghan iki düşman edinmiştir, Yaz Kraliçesi Titania ve Kış Kraliçesi Mab. Demir Kral'ı ve sonradan sahte kralı yenmesiyle yolculuğunu kendi diyarının saygın ve güçlü kraliçesi olarak sonlandırmıştır.

Bilseniz iyi olur: Sıkırsanız, Meghan, yardım istemek için en mükemmel kraliçedir. Sevdiklerine karşı sadıktır ve ihtiyacı olanlara yardım eder, ayrıca bütün Periler Ülkesi'nde iyilik karşılığında bir şey bekleyecek son kişidir.

ASH

(Kış Prensi, buz çocuk,
Mab'in oğlu, Ashallayn'darkmyr Tallyn)

Prens Ash, Kış Kraliçesi Mab'in en genç çocuğudur. Kara saçları, gümüş rengi gözleri ve melek gibi bir yüzü vardır. Babasının kim olduğu bilinmemektedir fakat iki ağabeyi vardır; Sage ve Rowan. Tekinsiz Diyarı'nda büyürken duyguların ona karşı kullanılabilecek bir zayıflık olduğunu öğrenen Ash kendini kapatmayı öğrenmiştir.

Gençliğinde, Robin Goodfellow'la yakın arkadaşı; Yaz ve Kış perileri arasında arkadaşlık yasak olmasına rağmen onunla yabanılormanda avlanırdı. Fakat Puck onları yanlışlıkla bir wyvern¹⁹ yuvasına götürüp Ash'in sevgilisi Ariella'nın ölümüne neden olduğunda Ash bir gün Puck'ı öldüreceğine dair yemin etmiştir.

Yıllarca Ariella'nın yasını tutup onun öldüğü gün içinde oluşan karanlıkla savaştıktan sonra Meghan'la tanışmış ve Kral Machina'yı yenmek için Demir Diyar'a giderlerken ona âşık olmuştur. Meghan'a Tir Na Nog'dan kaçması ve Mevsimler Asası'nı sahte kralın teğmenlerinden geri alması için yardım etikten sonra iki Divan'ın önünde aşkını ilan etmiştir. Ondan ayrılmayı reddederek Olurolmaz'dan sürülmeyi seçmesine rağmen Meghan sahte kral demir vebasını Olurolmaz'a yaymadan onu yenebilmek için Demir Diyar'a dönmeyi kabul edince onunla birlikte geri dönmüştür.

Ash bir kılıç ustasıdır ve Ejder Zirvesi'ndeki Buz Hükümdarları tarafından onun için özel yapılmış buz mavisi bir kılıcı vardır. Kani, büyü ve varlığının bir parçası kılıcın yaratılışında kullanılmıştır ve kendisinden başka kimsenin ona dokunmasından hoşlanmaz. Aynı zamanda Kış büyü ustasıdır, savaş sırasında düşmanlarına buz sarkıtları atabilir. Ayrıca Meghan'ı, annesinin kıstırdığı buzun içinden kurtarabilmeyi de başarmıştır.

Meghan, Ash'ten şövalyesi olmasını istediğinde –ki bu sonsuz güven göstergesi olup Ash'in hayatını onunkine bağlayan kadim bir ritüeldir– Ash hemen Meghan'a Esas İsmi söyleyerek yemin etmiştir. Meghan sahte kralı yendikten sonra Demir Diyar'da ölü gibi yatarken Ash'in hayatını kurtarabilmek için onu şövalyelik yemininden azat etmiş ve Esas İsmi söyleyerek Demir Diyar'dan çıkmasını emretmiştir. Ash

19 Ortaçağ Avrupası kökenli efsanevi bir ejderha türü. Bir tür, uçabilen dev kertenkeledir. Ejderhalardan farkı ağzından ateş çıkaramamasıdır. (ed.n.)

giderken Meghan'la yeniden birlikte olmalarını sağlayacak bir yol bulacağına dair yeni bir yemin eder.

Puck, Grimalkin ve beklenmedik yeni refakatçilerle, söylentilere göre bir ruh kazanıp insan olmasını ve böylelikle Demir Diyar'da zarar görmeden yaşayabilmesini sağlayabilecek olan Dünyanın Sonu'na doğru yola çıkmıştır. Yoldayken kendisi ve Puck'la eski arkadaşlığına dair inandığı çoğu şeyi değiştiren bir sırrı keşfetmiştir. O ve arkadaşları takım halinde çalışarak Dünyanın Sonu'ndaki Sınav Sahası'na ulaşmışlardır. Burada Ash önceden hiçbir perinin geçemediği sınavlardan geçip bir ruh kazanarak insanla peri arasında bir şeye dönüşmüştür, böylece Demir Diyar'a ve Meghan Chase'e geri dönerek onunla evlenebilmiştir.

Bilseniz iyi olur: Ruh kazandığından bu yana Ash insanlara karşı daha anlayışlı olmaya başladı. Onun saygı duyduğu tanıdıkları ya da arkadaşlarından değilseniz kolaylıkla yardım isteyebileceğiniz biri değildir, yine de ahlak kuralları işin sonunda onu doğru olanı yapmaya iter. Herhangi bir şekilde eşini tehdit etmezseniz tabii. O zaman donarsınız.

PUCK

(Robin Goodfellow,
Robbie Goodfell, Büyük Soyтанı)

Puck bir Yaz perisi, Yaz Kralı Oberon'un hizmetkârı ve sorun çıkarıcıdır. Kızıl saçlı, yeşil gözlü ve şakacı bir karaktere sahiptir; esprileri, şakaları ve sırf gıcıklık için daha yaşlı ve güçlü perileri sinirlendirmesiyle tanınır.

Meghan Chase doğduğunda Puck ona göz kulak olmak ve onu peri dünyasından uzak tutmakla görevlendirilmiştir. Puck, Robbie Goodfell

kılığına bürünmüş ve Demir Kral, Meghan'ın kardeşini kaçııp yerine bir şekil değiştiren bırakana kadar sırrını gizli tutmayı başarmıştır. En yakın arkadaşına yardım edebilmek için Kralının emirlerini yok sayan Puck, Meghan'a gerçek halini göstererek onu Olulmaz'a götürmüştür.

Standart Yaz büyüyle beraber Puck at ve kuzgun gibi çeşitli hayvanların şekline girebilir. Aynı zamanda yaprak ve dallardan kendi kopyalarını yaratabilir ve bazen savaş sırasında düşmanlarına, ayı veya porsuğa dönüşen tüy yumakları atar.

Puck mükemmel bir savaşçıdır; küçüktür, hızlıdır, kurnazdır ve kılıç yerine iki hançer taşır. Eski dostu Ash'le çoktandır devam eden düşmanlığı zaman zaman, pek de ciddiye almadığı düellolarla sonuçlanır ve kendisi uzaktan dalga geçen yorumlar yaparken onunla savaşması için kopyalarını yollar.

Dostu Meghan'a yardım edebilmek için en az üç kere emirlere karşı gelmiş, sonunda ona olan aşkını itiraf etmiştir. Meghan'ın Ash'le birlikte olmayı seçtiğini kabullenmek zorunda kalınca ikisinden de uzak kalmayı tercih etmiştir. Yine de Meghan ile Ash'in başı belaya girince sallantılı ilişkilerine rağmen yardım etmeye gitmiştir. Meghan'ı sahte kralla savaşa hazırlarken Puck'ın onun ailesine dair sakladığı bir sır yüzünden arkadaşlıkları neredeyse bitme noktasına gelmiştir. Sonunda Puck ve Meghan barışmıştır ve Puck, Meghan ile Ash'e bütün perileri kurtarmak için sahte kralın kalesine saldırdıklarında yardım etmiştir.

Meghan Demir Kraliçe olup Ash de onunla birlikte olmak için yolculuğa çıktığında Puck, Meghan'ın kendisiyle olmasa bile mutlu olmasını istediğini söyleyerek Ash'e katılmıştır. Onunla Dünyanın Sonu'na giderek bir ruh kazanıp insan olmasına yardımcı olmuş ve iki arkadaşın süregelen düşmanlıkları da son bulmuştur.

Bilseniz iyi olur: Puck Divanına sadıktır, saygısını kazanan kişilereyse daha sadıktır. Arkadaşları için dünyanın sonuna

kadar gider ve yol boyunca onları güldürür. Ayrıca şakalarıyla dünyanın en sakın insanını bile deli edebilir. Çok iyi bir dost, çok kötü bir düşmandır. Bir kirpiye dönüşmek istemiyorsanız kötü yanına denk gelmemeye çalışın.

GRIMALKIN

(Grim, *cait sith*,
Şeytanın Kedisi, tüy yumağı)

[İnsan, şimdiye kadar kim olduğumu bilmiyorsa umut yok demektir zaten.

Ah, peki. Editörün teki hakkımda ayrıntılı bilgi verme konusunda ısrar ediyor. Aslında türünün geleceği için endişelerim var. Bilmek zorundaysan diye diyorum...]

Grimalkin uzun gri tüylü ve altın rengi gözleri olan gizemli bir peri kedidir. [İnsan, sanırım bundan kötüsü de olabilirdi. *Gizemli* çok da kötü bir başlangıç değil.] Çoğu kedi gibi Grimalkin de kibirli denecek kadar kendinden emindir [ince bir çizgi üstünde yürüyorsun, insan] ve cehaletlerinden dolayı diğerlerinden ümidini yitirmiştir. Yön bulma konusunda yeteneklidir fakat bulunduğu yeri hatırlamakta mı yoksa aradığı şeyleri koklayarak bulma konusunda mı çok iyi olduğu belli değildir [algı eksikliğinin kendini gösteriyor; parçaları birleştirip belki de ikisinden de biraz olduğunu anlayamıyor musun?] ve her zaman haklı olmasıyla övünür. [Burada övünme filan yok. Gerçekler ortada.]

Grim'in görünmez olma yeteneği vardır, bunu da genellikle bela kokusu aldığı anda kullanır: Ortadan kaybolduğunda bu, yakınlarda bir tehlike olduğu anlamına gelir. Tehlike atlatıldığında yeniden ortaya çıkıp refakatçilerinin "çabuk olmalarını" sabırsızca bekler. [İnsanların ve sevdalı perilerin ortada açıkça bir tehlike varken rahat takılmaya

meyilli olmalarını hiçbir zaman anlamayacağım.] Yaptığı şeyleri nasıl yaptığı sorulduğunda, genellikle, "Ben bir kediyim," diye yanıtlar. [En başından beri söylemen gereken tek şey buydu. Neden uzun uzun biyografi yazıyorsun, insan? Kimi etkilemeye çalışıyorsun?]

Grimalkin aynı zamanda Kış ve Yaz perilerinin Demir Diyar'a kısıtlı bir zaman için girebilmelerini sağlayan tılsımın yaratılmasından da sorumludur. Öte yandan, bu tılsımların yaratılmaları için Demir peri özüne ihtiyaç vardır. Grimalkin'inki çok güçlüdür ve kendini Meghan Chase'e yardım etmek için feda eden Demirat'ın özünü taşır. [Bu konuyu geçelim, insan. Ölüleri rahat bırakalım.]

Bir kedi olarak, Grimalkin'in "Köpek" diye seslendiği Kurt'la anlaşılabilir bir düşmanlığı vardır ve bu ikisi bazen birbirlerini tehdit edip aşağılarlar. [Çok sıkıcı. Bunları daha ne kadar deşmemiz gerekiyor? Eski haberler, insan. Eski haberler.] Ash gibi periler onların düşman olmaktan zevk aldıklarını düşünür çünkü tartışmaları hiçbir yere varmamaktadır.

Grim iyilik takası yapar ve karşılaştığı herhangi birinden söz temin etmek için bir şeyleri bulma yeteneğini kullanır. Meghan Chase'i Demir Diyar'a en az iki kez, ayrıca Fundalık'a, ölümlü dünyasına ve yabancıformana da götürmüştür. Ayrıca Dünyanın Sonu'na yolculuklarında Ash ve Puck'a eşlik etmiştir. [Sanki o ikisi kendi başlarına yolu bulabilirlermiş gibi. Lütfen.]

Kendi doğasının kötücül ikiziyle karşılaştığında Grimalkin içinin dışından pek farklı olmamasına şaşırarak öz doğasını bastırmadığını göstermiştir. [Bitti mi? Bir kelebek görüyorum...]

Bilseniz iyi olur: Grimalkin konuştuğunda dinleyin ve dediğini yapın. Tehlikeli bir yaratığın ellerinde ölmek ya da Periler Ülkesi'ne girmiş en salak varlık gibi hissetmek istemiyorsanız onu sorgulamayın. Grim ortadan kaybolursa olduğunuz yerden hızla ve sessizce kaçın.

Peri Hükümdarları

LEANANSIDHE

(Lea, Kara İlham Perisi,
Sürgünlerin Kraliçesi, Ara'nın Hükümdarı)

Leanansidhe bir zamanlar Oluolmaz'daki en güçlü varlıklardan idi. James Dean, Kurt Cobain ve Jimi Hendrix gibi büyük sanatçılara ilham vererek onların en başarılı işlerini üretmelerini sağladı. Tabii ki hediyelerinin her zaman bir bedeli vardı. Lea çoğunlukla özellikle yetenekli ölümlüleri kaçırp, sıkılana kadar kendine saklardı.

İddiaya göre, Leanansidhe Oberon tarafından çok güçlenmesi ve çok fazla ölümlü tapınanı olması sebebiyle Oluolmaz'dan sürülmüştür. Fakat sürülmesi aslında Titania'nın kıskançlığı yüzündendir. Ara'da bir malikâneye yerleşen Leanansidhe yeni takipçiler edininip kendini Sürgünlerin Kraliçesi ilan etmiş ve gidecek başka yeri olmayan sokak perilerini yanına almıştır.

Leanansidhe pahalı şeyleri sever ve değişik zevkleri olan müşterileri vardır, bu eşyaları elde etmek için melez "elemenlerini" kullanır. Ayrıca erkek insan müzisyenleri kaçırp onları müzik enstrümanlarına dönüştürme alışkanlığı vardır. Hepsinin adını hatırlamak zor geldiğinden bütün bu erkeklere Charles ismini verir. Puck'ın ricasıyla ve kiminle bağlantılı olduğunu bilmeden Meghan'ın insan babasının kaçırılmasından sorumlu kişidir.

Leanansidhe, bakır teller gibi parıldayan ve beline kadar uzanan dalgalı saçlarıyla kimseyle karşılaştırılamayacak kadar güzeldir. Uzun ve solgundur ve tam bir kraliçe gibi endamlıdır.

Bilseniz iyi olur: Leanansidhe'nin büyüleyici güzelliği ve cazibesi sizi anında etkileyebilir. Eğer onunla pazarlığa giderseniz çok dikkatli olmalısınız, yoksa kendinizi bir keman ya da piyano olarak bulabilirsiniz.

MAB

(Kış Kraliçesi, Hava ve Karanlık Kraliçesi,
Sonbahar Diyarı'nın Hükümdarı)

Tekinsiz Diyarı Kraliçesi odadaki herkesin dikkatini çeker. Saçları o kadar siyahtır ki yer yer mavi gibi görünür ve mürekkep şelalesi gibi sırtına dökülür. Gözleri yıldızsız geceler gibi siyahtır.

Mab, oğullarını sevgisini kazanmak için yarıştıran onların duygu ve zayıflıklarını her fırsatta kendilerine karşı kullanan zalim bir kraliçedir. Bütün bunlara rağmen Mab'in oğullarını sevdiği bir gerçektir ve Sage'i ihanete, Rowan'ı kendi aptallığıyla Ash'in ellerine ve Ash'i de aşka kaybettiği için yası çok derindir.

Mab'in kutup kışına eşit bir gücü vardır; hoşuna gitmeyenleri kar, buz ve sıfırın altındaki ısılarda rüzgârlara yem eder. Ayrıca kendisini kızdıran insanları ya da yaşlandığını görmek istemediklerini buza hapsedmeye meyillidir. Mab'in buzuna hapsedilen kurbanlar sonsuza dek yaşar fakat hiçbir zaman gelmeyen bir nefesi almaya çalışırlar.

Bilseniz iyi olur: Mab, Oluolmaz'daki en güçlü dört periden biridir. Kış'a karşı aşırı derecede koruyucudur ve diyarı için yardımcı olabilecek bilgilere sahip herkese iyi bakar. Aynı zamanda buz heykeli bahçesini de çok sever ve sizi de ödül olarak bahçesine ekleyebilir.

OBERON

(Erlking, Yaz Divanı Kralı,
Arkadya Hükümdarı, Lord Oberon)

Tekin Kralı Lord Oberon, beline kadar inen gümüş saçlı ve yeşil buz gibi gözlü, uzun ve ince bir adamdır. Boynuzlu bir taç takar ve orman zemininden büyümüşe benzeyen bir tahtta oturur. Gücü gök gürültülü fırtınadan çıkan enerji gibi içinden saçılır.

Tekin Kralı olarak yazın tüm güçlerine sahiptir. Sarmaşık ve bitkileri yardımına çağırabilir, ateş ve yıldırım ustalıkla kullanabilir ve devasa, ağacımsı bir yaratığa dönüşebilir. Ayrıca Robin Goodfellow'u kendi seçtiği şekle sokabilir, bazen de kızdığında onu bir kuzgun olarak kafeste tutar.

Oberon, Meghan'ın annesini bir parkta resim yaparken görüp ona âşık olmuştur; onu güzel ve sanatsal olarak tanımlar.

Bilseniz iyi olur: Oberon, Arkadya'daki en güçlü, Olur olmaz'daki de en güçlü dört periden biridir. Adınız Puck değilse ya da bir fırtına sırasında yağmuru, yağmaktan caydıramıyorsanız onu kızdırmayın.

TITANIA

(Yaz Kraliçesi, Leydi Titania)

Titania bu dünyadan olmayan bir güzelliğe sahip, gümüş ve altın arası değişen uzun saçları, parlayan mavi gözleri, kibir ve güç dolu aurasıyla zarif bir peridir.

Titania çok kıskançtır ve kıskançlığının üstüne gidildiğinde kinci ci olmasıyla bilinir. Leanansidhe'yi de kraliçeliğine rakip olmaya cüret ettiği için Olurelmaz'dan sürdürmüştür. Ayrıca Oberon'un sadakatsizliği yüzünden ondan kral'ın sevdiği insan kadına zarar verip öfkesini uyandırmadan intikam almak adına Meghan'ın insan babasının peşine düşmüştür. Meghan'la tanıştığında, kocasının kızını geyiğe çevirmeye çalışmıştır. Kocasının tarafından durması emredilip köpekleriyle geyik-Meghan'ı avlama zevkinden alıkonulduğunda, Titania kızı bir başka ünlü peri prensesi gibi mutfakta çalışmaya göndermiştir.

Bilseniz iyi olur: Titania hem kıskanç hem de kibirlidir. Onu hoşnut tutarsanız yüksek yerlere gelebilirsiniz. Kızdırırsanız yeni tavşan formunuzda köpekleri sizi avlayıp parçalara ayırdıktan sonra hiçbir yere gelemesiniz.

Genişletilmiş Karakter Listesi

ARIELLA TULARYN

(Camhöyük Buz Baronu'nun
tek kızı, Bilici)

Ariella, Ash'in ilk aşkıdır, masum ve saf bir ruha sahiptir ve babasının vekili olarak saraya ilk defa geldiğinde tanışmışlardır. Divan'ın zalim siyasetinden onu korumaya yemin eden Ash hemen ona âşık olmuş ve sadece onun yanındayken kendi gibi olabildiğini fark etmiştir. Yabanılormanda avlanırken Ariella, Ash ve Puck'ın iki düşman divan tarafından yasaklanan arkadaşlığını öğrenmiş ama buna takılmamıştır. Puck'la yakın arkadaş olmuş ve zamanlarının çoğunu yabanılormanda avlanarak geçirmişlerdir. Puck'ın oyuncu doğası, grubu bir wyvern yuvasına götürdüğünde wyvern darbesiyle feci şekilde can vermiştir, bu da Puck ile Kış Prensi arasındaki ölümcül düşmanlığın başlamasına neden olmuştur.

Ariella kimsenin haberi olmadan Olulolmaz tarafından kâhin güçleri artarak yeniden canlandırılmıştır, böylelikle Ash ile Meghan'a Demir Diyar'ın, diğer diyarları ele geçirmesini engellemelerinde yardım edebilmiştir. Büyülü kehanet yeteneğini kullanarak Leanansidhe'nin sürgünü, Puck'ın Meghan'a koruma olması ve Meghan ile Grimalkin'in yabanılormandaki ilk karşılaşması gibi olayları yönlendirmiştir.

Dünyanın Sonu'na yolculuklarında Ash ve Puck'la yeniden birleşerek Sınav Sahası'nda onlara yol göstermiştir. Ash üç sınavın hepsini geçince Ariella ona bir ruh yaratabilmek adına kendini kurban etmiştir; böylelikle Ash gerçek aşkı Meghan'la, aynı zamanda kendisi de bir anlamda Ash'le sonsuza dek birlikte olabilmektedir.

ETHAN CHASE

Meghan'ın üvey kardeşi, annesi ve üvey babasının oğlu Ethan kahverengi kıvrıkcık saçları ve büyük mavi gözleriyle dört yaşında tatlı bir çocuktur. Görüş yeteneğine sahiptir, bu da çoğu insanın normalde göremediği perileri görebildiği anlamına gelir. Demir Kral tarafından kaçırılıp yerine bir şekil değiştiren konmuş, Meghan tarafından kurtarılmıştır. Ablasına tapar ve neden evi terk edip geri dönemediğini anlayamaz. Bunun için en çok Ash'i suçlar.

FERRUM

(Eski Kral, sahte kral,
Demir Kral)

Ferrum, Machina'dan önceki Demir Kral'dır. Güce olan açlığı ve tahtını kaybetmeye dair korkusuyla diyarı zehirlemesine rağmen kendisinin artık işe yaramaz olduğunu ve yeni bir Demir Kral için zamanın geldiğini reddetmiştir. Ferrum, Birinci Teğmen Machina'yı sırtından bıçaklamaya çalıştığında Machina onu alt etmiş ve bütün gücünü emerek Demir Diyar'ı yönetmek üzere onun yerine geçmiştir. Fakat Ferrum kaybolmamış, Demir Diyar'ın altındaki tünellerde yalnızca çöpçü fareler tarafından tapılarak saklanmıştır.

Meghan onunla ilk karşılaştığında Ferrum çöpten bir taht üzerinde oturan oldukça yaşlı bir adamdır. Teni metalik gri, gözleri yeşildi ve beyaz saçları ayaklarına kadar iner. Onunla yeniden karşılaştığında kat kat siyah düppeleri ve kafasının üzerine demir taş vardır. Güç halesi koyu mordur. Ferrum'un silah olarak kullandığı keskin pençevari parmakları vardır ve çok hızlıdır. Meghan, Periler Ülkesi'ni kurtarıp Demir Kraliçe olmak için onu yenmek zorundadır.

ARIZA

(Direnişçilerin Lideri,
Birinci Teğmen)

Arıza, Kral Machina'nın Birinci Teğmeni'ydi. Keskin, köşeli bir yüzü ve sivri kulakları vardır, vahşi siyah saçları punk rock'çılar gibi diken dikendir ve tellerin arasında neon şimşekler parıldar. Yırtık kot pantolon ve çivili deri ceket giyer. Tek dokunuşla elektrik arızasına neden olma yeteneği vardır. Machina düşüp sahte kral onun yerini aldığı anda Arıza ona karşı direnişi yönetmiştir. Aslında başında Meghan'ı bu işten uzak tutmak istese de, sonradan Ferrum'un güçlerine karşı Yaz ve Kış ordularına katılır. Meghan Demir Kraliçe olduğunda onun Birinci Teğmeni olur.

DEMİRAT

(Paslı)

Demirat, Kral Machina'nın teğmenlerinden biridir. Közlenmiş kömür gibi parlayan gözleri, buhar ve alev çıkaran burun delikleriyle kocaman bir siyah attır. Vücudu demirdendir, kaburgalarının arasından pistonlar ve dişiler gözüktür. Yeleyle kuyruğu çelik kablolardandır ve postundaki açıklıklardan görünen karnında dev bir ateş yanar.

Demirat, Demir Diyar'ın gerçek hükümdarına sadıktır. Önce Machina için çalışıp Meghan'ın düşmanırken onu kalesine gotürmeve çalışmıştır. Meghan, Machina'yı öldürüp güçlerini ve dolayısıyla da tahtını aldığı anda Demirat, Mevsimler Asası'nı geri alabilmesine yardım etme kisvesi altında onu aramış, aslında ona Demir Diyar'ın asıl hükümdarı olduğu için hizmet edip onu korumuştur.

Demirat oldukça büyük ve modası geçmiş bir makinedir ve gümbürtüyle konuşur. Gaddar görüntüsüne rağmen çok sadıktır ve Meghan'ın düşmanı Virüs'ü yenebilmesi için kendini feda etmiştir. Öürken Grimalkin'e peri kedinin Demir Diyar'da gezebilmesi için tılsım yapabilmesi ve Meghan'a zehirlenmeden yardım etmeye devam edebilmesi adına özünü vermeyi kabul etmiştir.

Obsidiyen Ovaları'nın Lordu olarak Demirat ata benzeyen demir peri klanına hükmeder. Parlayan kırmızı gözlü canavarımsı bir siyah adama dönüşme yeteneği vardır.

MACHINA

(Demir Kral)

Kral Machina ilk kral Ferrum'dan sonraki gerçek Demir Kral'dı. Ferrum düşmanca tavırlar takınıp paranoyasına yenildiğinde işe yaramaz hale gelmişti fakat tahtı bırakmayı reddettiği için Machina ayaklanıp onu tahttan indirerek gücünü emmiştir.

Dalga dalga gümüş saçları ve sivri kulaklarıyla uzun ve zarif Machina, seviyeli ve endamlı ama şüphe götürmez şekilde de güçlüdür. Sade siyah bir montu, bir kulağında metal küpesi, öteki kulağında da Bluetooth kulaklığı vardır. Etrafına enerji saçar ve siyah gözleri arasında genellikle elektrik çıtırdar. Köşeli yüzü güzel ve kibirlidir, güldüğünde tüm oda aydınlanır. Sanki canlıymış gibi salınan garip, gümüşü bir pelerin giyer. Aslında bu pelerin gümüş kablolardan bir ağ, tek uçtan birbirine bağlı bir dizi metal kanattır.

Meghan'ı Olurolmaz'a çekerek Kraliçesi yapabilmek için kardeşi Ethan'ı kaçırıp yerine bir şekil değiştiren bırakmıştır. Meghan onu Ef-sunağacı okuyla kalbinden vurup öldürdüğünde demirden devasa bir

meşe ağacına dönüşmüştür. Ölümüyle güçleri Meghan'a geçmiş ve ona rüyalarında gözükmeye başlamıştır.

MELISSA VE LUKE CHASE

Melissa (Meghan ile Ethan'ın annesi)

Luke (Meghan'ın üvey babası ve Ethan'ın babası)

Meghan'ın annesi Melissa, ölümlü bir insanla evli olmasına rağmen Yaz Kralı tarafından baştan çıkarılan eski bir sanatçıdır. Meghan, Melissa ve kocası Paul tarafından insan olarak yetiştirilmiş, altı yaşındayken de Paul gizemli biçimde ortadan kaybolmuştur.

Meghan bilmesede Paul, Leanansidhe tarafından kaçırılmıştır. Louisiana'ya kaçan Melissa çiftçilikle uğraşan ve Meghan'ın tabiriyle "gerçek bir taşralı" olan Luke'la tanışır. Luke genelde Meghan'ı yarı peri doğası nedeniyle unuttur, ayrıca eli sıkı tavırları da Meghan'ın canını sıkmıştır. Yine de annesi kızını asla unutmamıştır ve Meghan, Demir Kraliçe olduğunda ailesine son bir kez veda etmek için geri dönmüştür.

USTURA

(Elektrikli Testere)

Uzun ince kollu, büyük yarabaya benzer kulaklı ve kısık, parlak yeşil gözleriyle tipik bir gremlin olan Ustura, Meghan'ın kim olduğunu anlayan ve ona tahtın asıl vârisi Demir Kraliçe olarak hak talebinde ilk yardımcı olanlardandır. İlk önce sahte krala karşı savaşa katılmak için Meghan'ın Arıza'dan ve direnişçi Demir perilerden kaçmasına yardım etmiştir. Sonra Mag Tuiredh'e gitmiş ve gremlinleri Meghan'ın emrine sokarak

Ferrum'un hareketli kalesine saldırmış ve elektrikli koruma sistemine kısa devre yaptırarak kalenin yabanılormana doğru ilerleyişini durdurmuştur.

ROWAN

(Hain, Mab'in ortanca oğlu)

Dikenmuhafızların lideri Prens Rowan, Kraliçe Mab'in ortanca oğludur. Annesinin yüzyıllardır oğullarını birbirine düşürerek oynadığı oyunlar Rowan'ın kıskanç ve güce aç bir prens'e dönüşmesine neden olmuştur. En büyük nefret kaynağı çoğu zaman Mab'in en sevdiği oğlu olarak görülen Ash'tir.

Demir'in etkilerine bağışıklık kazanıp Demir Diyar, Olurulmaz'ı tamamıyla ele geçirdiğinde de hayatta kalabileceğine inanan Rowan Demir perilerle işbirliği yapmak için Kış Divanı'na ihanet etmiştir. Fakat parmağına taktığı demir yüzük çürümeye başlayıp onu önemli ölçüde zayıflatmıştır. Sonunda sahte kralı korumaya çalışırken Ash tarafından öldürülmüştür.

SAGE

(Mab'in en büyük oğlu)

Prens Sage, Mab'in üç oğlundan en büyüğü ve en uzun boylusudur. Kardeşleri kadar görkemli, elmacıkkemikleri çıkık, yeşil buz renkli gözlü, ince kaşlı ve mürekkep şelaesi gibi arkasından salınan siyah saçlarıyla solgun tenlidir. Yanında refakatçi olarak her zaman altın rengi gözlü büyük bir kurt bulunur.

Sage, Mevsimler Asası'nı korumaya çalışırken Tertius tarafından öldürülmüştür. Öldüğünde vücudu tamamen buza dönüşmüştür.

VİRÜS

Virüs, Kral Machina'nın ikinci teğmenidir ve Meghan, Kral'ı öldürdükten sonra ona ve Olurulmaz'ın kalanına karşı sahte kralın tarafını tutar. Zehirli yeşil gözleri, tellerden yapılmış gibi duran yeşil, mavi ve kırmızı saçları vardır ve genellikle mavi ve radyoaktif yeşil tonlarında ruj ve oje sürer. Yeşil bir döpiyes ve on santim topuklu ayakkabılar giyer. Asalak adı verilen küçük böceksi yaratıkları kontrol eder. Bu yaratıklar bir insanın kafasında delik açıp Virüs'e onların hareketlerini kontrol etme yeteneği verir. Elysium sırasında kimeranın²⁰ Yaz Divanı'na salınması ve Mevsimler Asası'nın kaçırılması planının arkasındaki kişidir. Asa'yı elinde tutarken Ash'e asalaklarından birini yerleştirip onu Meghan'ın ailesini öldürmeye göndermiştir. Sonradan Meghan'ın Demir büyüü kullanmasıyla dikkati dağıtılınca Ash tarafından öldürülür.

KURT

(Büyük Kötü Kurt, En Eski Avcı, Kurtadam)

En eski, en güçlü ve en efsanevi perilerden biri olan Kurt, hep anlatılan ölümlü peri hikâyelerindeki rolüyle bilinir. En büyük avcı olan Kurt bazen bir iyilik uğruna kişisel avlara çıkar. Meghan ve Ash'le ilk karşılaşması Meghan'ın Kış Diyarı'na kaçırıldığını düşünen Oberon'un ricasıyla onları avlamaya çıkmasıyla olur. Sonradan Ash'in bir ruh kazanması için Dünyanın Sonu'ndaki macerasında ona eşlik eder.

20 Yunan mitolojisinde Likya'da yaşayan, bedeninde aslan, keçi ve yılan başı taşıyan canavar. Zaman içinde, farklı hayvanların uzuvlarından oluşan canavarları da tanımlayan bir kavramı dönüşmüştür. (ed.n.)

Kurt'un korkutucu dış görüntüsünün altında sadık bir kalp atar çünkü herkesin geçebilmesi için İmtihan kapısını açık tutabilmek adına kendisini feda etmiştir. Derin Yabanıl'ın açıklığını sever ve Grimalkin ona fırsat tanıdığı takdirde onu yemek için çok uzun zaman önce bir teklif sunmuştur.

SÖZLÜK

Andaç: Taşıyanı tarafından oldukça güçlü bir büyüyle, genellikle sahibinin, gerçek aşk gibi çok yoğun ve güçlü bir duygusu sayesinde doldurulmuş olan nesne.

böcek: Ufak, böceğe benzeyen, bir insanın ya da perinin beynine yerleşip onları kontrol etmek için kullanılan, kanatlı bir Demir peri. Böcekler eski perileri zehirleyip çılgına çevirir.

böcürt: Kötü niyetle kendini bir insan evi eşyasına bağlayıp yemeklerin ekşimesine, hayvanların sakatlanmasına neden olan ve evin sakinlerine pis şakalar yapan bir peri. Dedikodulara göre aile farklı bir eve kaçarsa böcürtler de onları takip eder. Yanınızda olmalarını istemezsiniz.

brownie: Ev işlerini gizlice, genelde geceleri, bazen de diğer *brownie*'lerle beraber yapan utangaç bir peri. *Brownie*'lerin yulaf lapası ve bal sevdiği söylenir. Onlara iyi davrandığınız sürece etrafta bulunmaları çok iyidir.

büyü: Bir perinin sihri ve varlığının özü.

cadı: Yeşil ten ve saçlı, göllerde yaşadığına ve insanları çekip boğduktan sonra yediğine inanılan su perisi.

cait sith: Göğsündeki beyaz nokta haricinde simsiyah olduğu söylenen kedi benzeri peri. Bazı efsaneler *cait sith*'in peri değil, dönüşmüş bir cadı olduğunu söyler. [İnsan, dur. Hem yanlış anlamışsın hem de bir *cait*

*sith'*le yapılacak en iyi şey onu bir gizem olarak bırakmaktır. Cidden. Beyaz noktalı ve simsiyah mı? Cadı mı? Umutsuzluğa kapılıyorum.]

catoblepas: Boğa ya da yabandomuzu başına sahip, dört bacaklı bir hayvan. Baş çok ağır olduğu için sadece aşağı bakabilir.

cüce: Genelde uzun sakallı (erkekler için) ve saçlı, madencilikle uğraşan ve yeraltında yaşadığı düşünülen kısa, tıknaz, güçlü bir canlı.

çalı kurt: Çalı şekli alıp avını bekleyen kurt benzeri peri. Sürü şeklinde yaşar ve avlanırlar. Çılgın dövüş yeteneğiniz ve keskin bir peri silahınız yoksa onlardan uzak durmaya çalışın.

çöpçü fare: Bütün eşyalarını sırtında taşıyan küçük, kibar bir Demir peri. Çöpçü farelerle arkadaş olun. Sadıklardır ve en çok ihtiyaç duyduğunuz zamanlarda beklenmedik şekilde yardımcı olabilirler.

dev: İnsan etiyle beslenen büyük ve güçlü bir yaratık. Uzak durun.

Dikenmuhafızlar: Kış Prensi Rowan'ın demir yüzük takip Demir Divan'a sadakat yemini edince demirin etkilerine karşı dayanıklı olacakları ve Demir Diyar Olulmaz'ı ele geçirdiğinde zenginleşecekleri konusunda kandırdığı şövalyeleri.

Efsunağacı oku: Kadim Orman Perisi'nin ağacının kalbinden yaratılan ve Meghan Chase'e Demir Kral Machina'yı öldürmesi için verilen ok.

ejder: Ağ gibi kanatları, parlak pulları ve sivri pençeleri olan, ağzından ateş püskürten devasa, kertenkele benzeri yaratık.

ejdercenk: Peri Ülkesi'nde yaşayan bir canavar. Efsaneye göre yalnızca gümüş kılıç olarak betimlenen özel bir silahla, geçici olarak öldürülebilir.

Elysium: Yaz veya Kış Divanında gerçekleştirilen, en güçlü perilerin yıllık buluşması. Divan hükümdarlarının Olulmaz'ı etkileyen sorunları tartışmak için toplandığı tedbirli bir anlaşma zamanıdır. Müzik, dans

ve performanslar ve büyük törenlerle dev bir şölen gerçekleştirilir. Geleneksel olarak bir evin prensi karşı evin prensesini ilk dansa davet eder.

Fomorii: Perilerle savaşta soyları tükenen ve devletlerden oluşan kadim bir ırk.

Unutulmuşlar: İnsanların unuttuğu ve varoluştan neredeyse silinmiş olan periler. Unutulmuşlar, diğer perilerden büyü çekerek hayatta kalabilirler fakat bu, büyüünün alındığı periyi zayıf bırakabilir veya öldürebilir.

goblin: Siğilli, sarı-yeşil tenli ve büyük burunlu, 60-90 santim boylarında, yakalayabildiği her şeyi yiyen, sinsî, güvenilmez ve çirkin yaratık. Goblinler fırsatçıdır ve etrafta olmaları her zaman tehlikelidir.

gremlin: Yarasamsı kulakları, parlak yeşil göz ve dişleri olan ve kargaşa yaratmasıyla bilinen küçük Demir peri. Gremlinler Demir hükümdara sadık ve onun emirleri altındadır. Cızırtı sesleri, varlıklarının işaretidir.

Grim: Ölülerini koruyan ve rahatsız edilmekten hoşlanmayan, büyük ve korkutucu bir köpek şeklindeki mezarlık ruhu.

hava perisi: Havayla element seviyesinde bağı olan bir peri.

hobayah: Zehirli mızraklarla saldırıp yakalayabildiği insanları ve diğer perileri yiyen solgun, sümüksü peri. *Hobayah*'lar köylerde yaşar. Duyanlar ağızlarından çıkan tek kelimenin "*Hobayah! Hobayah!*" olduğunu zanneder. *Hobayah*'lar tarafından yakalanırsanız büyük ihtimalle sizi canlı canlı haşlayıp ziyafet çekerler.

iPod: Metal ve plastikten yapılmış, müzik çalan küçük bir alet; eski perilere karşı mükemmel bir silah ve Demir Diyar'da değerli bir değiş tokuş eşyasıdır. Bir daha çalışmama ihtimalini umursamıyorsanız yanınızda götürmeniz gereken bir şeydir.

hat: Dolaplar, gece kulüpleri ve parklar gibi, insanın hayal gücünü harekete geçiren yerlerde bulunan, Periler Ülkesi ve insan dünyası arasındaki geçit.

iyilik: Karşılığının daha sonra alınacağına dair söz verilen bir görev. Periler iyiliklerin karşılığını *her zaman* toplar. En iyisi hiçbir zaman birine borçlu olmamaktır.

kablo nympa: Çok fazla teknolojinin olduğu yerlerde yaşayan utan-
gaç Demir peri.

kablo peri: Vücudu birbirine girmiş kablolardan oluşan, uzun ve ince Demir peri. Hızlı, çeviktir ve neredeyse her şeyi dilimleyebilen ölümcül pençeleri vardır.

Kadim Orman Perisi: Bir ormandaki en yaşlı, en güçlü ve saygı gören orman perisi.

kanatlı peri: İncecik kanatları, parlak teni ve saçları olan, uçan, küçük bir peri.

karaca: Bir çeşit geyik.

kehanet: Bir kâhinin gelecek tahmini. Genelde duymamış olmayı isteyeceğiniz kötü bir öngörüdür.

kelpie: İğne keskinliğinde dişleri olan, suda yaşayıp insan veya yanında yüzecek kadar aptal diğer yaratıkları avlayan siyah, ata benzeyen peri. Güzelliğine kapılmayın.

kızıl kepli: Kurbanlarının kanına batırılmış kep giyen, sürekli öldürmeye meyilli olan kötü bir peri.

kimera: Ateş püskürten, genellikle keçi, ejderha ve aslan başı olmak üzere farklı hayvan başlarına sahip ve aslan gövdeli bir canavar.

mantikor: Aslan vücutlu, insan kafalı, kanatlı ve üç sıra oldukça keskin dişi olan bir yaratık. Kuyruğunun ucu dikenlidir ve bu dikenleri düşmanlarına ya da olası avlarına atabilirler.

Mevsimler Asası: Altı ayda bir Yaz'dan Kış'a geçerek mevsim değişimini gösteren asa. Eğer asa devredilmezse dünya çapında hava etkilenir ve kaos çıkar.

nympha: Tanrıların soyundan gelen, belli bir doğal alana bağlı dişi peri. Evleri rahatsız edilmediği sürece insanlara dert vermezler.

orman cini: Ormanda yaşayan küçük, hareketli bir peri.

orman perisi: Ağaç perisi. Orman perileri hayatta kalmak için ağaçlarına bağlıdır.

öcü: Bazen böcürtle karıştırılan bu peri yatakların altında ve dolapların içinde saklanarak insanları korkutmak için dışarı zıplar.

ölüm perisi: *bean sidhe*. Tüyler ürperten, yüksek ve korkunç bir feryatla ölümü önceden bildiren bir peri. Umarım hiçbir zaman onun sesini duymazsınız.

örümcek cadı: Soğana benzeyen vücudu, ince uzun metal bacakları ve sıska, kadınsı gövdesi ve başı olan örümceksi bir Demir peri. Örümcek cadılar, hem kesip hem avı hapsedebilen, jilet kadar keskin kablolar sarabilir. Sahte kralın suikastçılarıdır.

peri ateşi: Bir perinin elinde oluşan parlak mavi ışık. Genellikle karanlıkta yolu aydınlatmak ya da saf insanları tehlikeye çekmek için kullanılır.

peri ölümü: Bir perinin hayatının sonu, varlıktan solması. Perilerin ruhları olmadığından, öldürülürlerse vücutları kısa zamanda çözünür.

peri soyluları: Peri aristokratları.

peri şövalye: Tek bir hükümdara hizmet etmek ve onu korumak için ant içmiş olan peri. Ant içildikten sonra geri alınamaz ve yalnızca ant içilen kişi şövalyeyi serbest bıraktığı zaman biter.

phouka: Şekil değiştiren bir peri. *Phouka*'lar asıl formundayken tüylü kulakları ve sivri uçlu köpek dişleri vardır. Toplum kurallarına pek dikkat etmezler, aslında kuralları çiğnemekten zevk alırlar. Etrafta olmaları eğlencelidir ama hiçbirine güvenmeyin.

planör: Yolcuların sırtına yerleşip onları havada uçuran sinek benzeri Demir peri. Ön bacaklarından çekip vücut ağırlığı farklı yönlere verilerek yönlendirilir.

ruh: Perilerde olmayan, insanlığın özü.

satyr: Keçi boynuzları ve bacakları olan, fiziksel zevklerle cümbüş yapmayı seven bir peri.

sfenks: Aslan vücutlu, kadın yüzlü, kanatlı ve bilmece çözdürmesiyle bilinen korkutucu bir yaratık. Doğru cevap verilmediği takdirde geçişi izin vermeyebilir veya muhtemelen korkunç bir ölüm getirebilir.

su perisi: Neredeyse insana benzeyen, boğazında solungaçlarını saran parlak pullar olan, iğne keskinliğinde dişleri, el ve ayak parmaklarının ve keskin pençelerinin arasında perde bulunan bir tür peri. İnsanları su altına çekerek boğmak için büyüleyici şarkı söylemeleriyle tanınırlar. Birini görürseniz kulaklarınızı kapatın.

şekil değiştiren: İnsan çocuğuyla değiştirilen bir peri çocuğudur. Şekil değiştiren, kaçınılan çocuğun şeklini alır ama başta doğru karakter özelliklerini göstermeyebilir; bu yüzden kafa karışması, donup kalma ve hatta tehlikeli olaylara sebep olabilir. Siz de aniden gizemli, başka bir dünyadanmış gibi hareketler sergilemeye başlarsanız bir şekil değiştiren olabilirsiniz. Ya da bir ergen.

tek boynuzlu at: Başında tek bir boynuzu ve çatallı toynakları olan beyaz, ata benzeyen yaratık. Efsaneye göre tek boynuzlu at yalnızca bir bakire tarafından yakalanabilir. Boynuzu zehirli suyu saflaştırabilir.

tılsım: Eski periler Demir Diyar'a gitmek zorunda kaldıklarında yavaşça zehirlenmelerini bir süreliğine engelleyen, içinde bir Demir perinin özünü barındıran kolye. Tılsımın yapılması sürecinde Demir peri ölür.

trot: Dağlarda, mağaralarda, köprü altlarında ya da kayalıklarda yaşayan büyük, çirkin, salyalı, pek zeki olmayan yaratık.

wisp: Parlayan bir ışık olarak görünüp dikkatsiz insanları tehlikeye ve ölüme çeken küçük peri.

wyvern: Ejder kadar büyük ya da zeki olmayan ama ejderlerin aşırı tehlikeli ve huysuz kuzeni. Pullarla kaplıdır ve kuyruğunun ucunda oldukça zehirli bir iğnesi vardır.

yaban avı: Peri av köpekleriyle birlikte yapılan, av bulunana ve öldürülene kadar bitmeyen peri avı. Ölümlüler şimdiye dek hiçbir yaban avından periler araya girmeden kurtulamamıştır.

yaztanesi: Bal, nektar ve lezzetli olan her şey tadında, insanlarda sanrılara neden olan sulu bir Yaz Divanı meyvesi.

OLUROLMAZ'IN DİYARLARI (VE ÖTESİ)

Periler Ülkesi Olulolmaz, insan dünyasına paraleldir ve ikisi de birbirini insanların pek farkında olmadığı şekilde etkiler. İnsan hayal ve ilhamları Olulolmaz'ın özü olan büyüü güçlendirir. Peri savaşları ve Mevsimler Asası'nın takası hava durumunu ve insan dünyasının duygusal durumunu etkiler. Son birkaç yüzyıldır gelişen teknoloji Periler Ülkesi'ne de sızıp Demir perilerin ortaya çıkmasına neden olmuştur ve bir kraliçe gelip de bu yeni büyüyle geleneksel peri sihrini dengeleyene kadar bütün Periler Ülkesi zehirlenme tehlikesi altında kalmıştır.

Bir şekilde Olulolmaz'a ayak basarsanız görebileceğiniz yerleri ve perileri ilerleyen sayfalarda bulabilirsiniz. Dikkatle yaklaşın.

ARKADYA

(Tekin Divanı, Yaz Diyarı)

Arkadya Yaz'ın, güçlü fırtınalar ve yemyeşil yaprakların, doğal güzelliğin ve sert tutkuların topraklarıdır. Müzik, şölen ve sıcaklıkla dolu olan Yaz, Kral Oberon ve Kraliçe Titania tarafından yönetilir ve güneş seven bütün perilerin evidir.

Aşağıda *Demir Kral*'da betimlendiği üzere Meghan Chase'in Yaz Divanı'na dair ilk izlenimleri bulunmaktadır.

Arkadya'ya giriş:

Ağaçlık alandan çıktığımızda ileride devasa bir tepe gördüm. Kadim ve yeşil görkemiyle önümüzde yükseliyor; zirvesi göğe değiyor gibi görünüyordu. Her yerde dikenli ağaçlar ve böğürtlen çalıları vardı, özellikle de zirvenin yakınlarında. Bu yüzden tepe, sakallı kocaman bir kafaya benziyordu. Etrafında bazıları kolumdan uzun dikenleriyle tüylü görünen çalı çitleri vardı. Şövalyeler atlarını çitin en kalın olduğu kısma sürdüler. Böğürtlen çalıları ortadan ayrılıp onların geçmeleri için bir kemer oluşturduğunda ve ardından çatırtıyla kapandığında şaşırmadım.

Ancak atlar tepenin yamacında yavaşlamadan ilerleyince şaşırdım ve kucağımdaki Grimalkin'i, huysuzlanıp homurdanmasına neden olacak kadar sıktım. Tepe ne açılıyor ne de yana çekiliyordu. Tepenin içine girdik ve içinde ilerledik. İşte bu, tepeden tırnağa ürpermeme neden olmuştu.

Yaz Divanı:

Gözlerimin önüne fildişi sütunlar, mermer heykeller ve çiçekli ağaçlardan oluşan geniş, yuvarlak bir gizli bahçe serildi. Çeşmelerden gökyüzüne su fışkırıyor, havuzların üzerinde rengârenk ışıklar dans ediyordu. Her yerde gökkuşağının tüm tayflarından çiçekler açmıştı. Kulağıma müzik sesleri geliyordu: arp, davul, yaylılar, flütler, ziller ve düdükler, hem hareketli hem de melankolik bir melodi oluşturmuştu. Gözlerim doldu. Aniden attan inip müziğin içinde tükenip kaybolana kadar dans etmek istedim. Neyse ki Grimalkin, "Kendine hâkim ol," gibi bir şey mırıldanıp pençelerini bileğime geçirdi de beni kendime getirdi.

Taht Odası:

Kapının öbür tarafındaki orman daha gürdü. Duvarlar, sanki ormanı kontrol altında tutmak için inşa edilmişti. Önümüzde çiçekleri tamamen açmış ağaçlardan ve dallardan oluşan bir tünel uzanıyordu. Koku o kadar kuvvetliydi ki başım döndü. Tünel, ardında dev ağaçlarla çevrili engin bir açıklık olan bir sarmaşık perdesiyle son buldu. Yaşlı ağaç gövdeleri ve birbirine dolanmış dallarla ortam bir katedrali andırıyordu; devasa sütunları ve yapraklardan kemerli tavanıyla canlı bir saraydı. Yer altında olduğumuzu ve dışarıda gece olduğunu bildiğim halde, saçaklardaki küçük aralıklardan orman zeminine güneş ışığı süzülüyordu. Havada ışık huzmeleri dans ediyordu. Yakında, bir şelale narın narın bir havuza akıyordu. Tüm renkler baş döndürücüydü.

Açıklığın ortasında, parlak süslü elbiseleri içinde yüz kadar peri bir araya gelmişti. Divan'ın soyluları olduklarını tahmin ettim. Upuzun saçları ya açık bırakılmış dalgalanıyordu ya

da başlarının üzerinde imkânsız görünen modellerde toplanmıştı. Tüylü keçi ayaklarıyla *satyr*'ler kolayca seçiliyordu. Tüylü, küçük adamlar sessizce etrafta dolaşp yiyecek içecek servisi yapıyordu. Yosun yeşili kürkleriyle narin av köpekleri ortalıkta gezinip yemek kırıntıları arıyordu. Odanın etrafına yerleştirilmiş gümüş zırhlı elf şövalyeler kıpırdamadan duruyor, birkaçı şahin ya da minik ejderler tutuyordu.

Alanın ortasında topraktan çıkmış gibi duran bir çift taht vardı ve iki tarafında üniformalı kentaurılar bekliyordu.

Arkadya'nın bir başka özelliği:

Çalı

Çalı, Fundalık'ın Yaz Divanı kısmında bulunan daha evcil bir bölümdür. Yabanılormanın aksine, Çalı'nın ne yapacağı tahmin edilebilir ve kişiyi Divan içerisinde nereye istiyorsa oraya götürür.

Arkadya'nın sakinleri:

Tansy

Bu dişi *satyr*, Meghan'a Yaz Divanı'nda geçirdiği süre boyunca arkadaşlık etmiştir. Büyük ela gözleri ve gözleriyle uyumlu kıvrık saçları vardır ve Meghan'dan en azından otuz santimetre daha kısadır. Tansy biraz ürktir ama Meghan'a sıcak davranmış, ona Arkadya'da rehberlik yaparak perilerin dünyasının kuralları ve politikaları konusunda onu uyarmıştır.

Sarah Deriyüzücü

Bu trol uzun, yeşil tenlidir, uzun sivri dişleri ve uzun kahverengi saçları vardır. Arkadya'daki mutfağı kontrol eder ve Titania'nın emirleriyle, gönülsüzce Meghan'ı çalıştırır.

Leydi Çulha

Suluk tenli ve uzun siyah saçlı, Elysium için Meghan'a ince, gümüşten elbiseyi tasarlamış, uzun ve örümceğe benzeyen terzi kadın.

TIR NA NOG

(Tekinsiz Divanı, Kış Diyarı)

Kış Kraliçesi Mab'in diyarı, sıfırın altında sıcaklığı, fırtınaları ve kilometrelerce buz ve karıyla serttir ve insanları affetmez. Burada yaşayan periler soğuk ve zalimdir, hatta Yaz da yaşayanlara göre çok daha ölümcüldür. Yaz perileri insanları ev hayvanı olarak saklayıp onlarla acımasızca oynarken Kış, insanların kalbini söküp eğlencesine dondurur. Sonra vücudun kalanını yer. Eğer insan Mab'den iyilik görecektense kadar şanslıysa, Mab onu sonsuza dek canlı olarak dondurup heykel bahçesinde saklar ve donan kişi asla alamayacağı bir nefes için sürekli solumaya çalışır.

Demir Kral'da Puck Meghan'ı Kış'a ilk defa getirdiğinde, Puck diyarın oldukça kısa bir tanıtımını yapar:

Puck ileri çıktı. Görkemli bir şekilde kapı kolunu tutarak, "Leydiler ve kedigiller," diye belirtti. "Tir Na Nog'a hoş geldiniz. Sonsuz kışın ve bir dünya karın ülkesi "

Meghan'ın Kış'a ilk girdiğinde gördükleri de aşağıdadır:

Puck kapıyı çekince dondurucu bir toz dalgası yüzümü yaladı. Buz kristallerini elimle temizleyip iletledim

Çitteki dikenli çalılardan buzla kaplandığı, ortadaki melek figürlü çeşmeden donmuş suyun fışkırdığı donmuş bir

bahçedeydik. Uzakta, kuru ağaçlar ve dikenli makilerin ötesinde, Kraliçe Victoria dönemine ait devasa bir malikânenin sivri çatısını gördüm. Arkamı dönüp Grim ve Puck'a baktım, mor asmalar ve kristal mavisi çiçeklerle kaplı bir çardağın altında duruyorlardı.

Kış Geçidi'nde Meghan, *Demir Kral'da* yaptıkları anlaşma nedeniyle Ash'le Tir Na Nog'a, onun gönüllü esiri olarak yolculuk eder. Kış şövalyelerine enselendikten sonra Kış'a at üstünde aşağıda anlatıldığı şekilde girmişlerdir:

Sis bir anlığına açıldı ve iskelenin, kasvetli göl suyuna inen ucunu gördüm. Atlar önce tırıs gidip sonra hevesle kişneyerek dörtnala koşmaya başladılar, sanki iskelenin ucu korkunç bir hızla bize geliyordu.

Gözlerimi kapadım ve atlar zıpladı.

Gürültülü bir şapırtıyla suya çarptık ve hızla buzlu derinliklere batmaya başladık. At yüzeye çıkmaya çalışmadı bile, şövalyenin de tutuşu sıkıydı, o yüzden direnemiyordum. Nefesimi tuttum ve buz gibi suyun içinde daha da derine batarken panikle savaştım.

Sonra, aniden, aynı gürültülü şapırtıyla su saçarak yüzeye çıktık. Nefes alarak gözlerimi ovup etrafıma baktım, kafam karışmış ve dengem bozulmuştu. Atların yukarı yüzdüğünü hatırlamıyordum. Neredeydik?

Odaklanınca nefesim kesildi ve diğer her şeyi unuttum.

Yıldızlardan bir battaniye gibi milyonlarca sarı, mavi ve yeşil minik ışıkla aydınlatılmış devasa bir yeraltı şehri önümde uzanıyordu. Gölün kara sularının yüzeyine çıktığı-

mız yerden büyük taş binaları, yukarı sarmal sarmal çıkan sokakları ve buzun her şeyi kapladığını görebiliyordum. Üzerimizdeki mağara tavanı göremeyeceğim kadar uzakta karanlığa gömülüyordu ve parıldayan ışıklar bütün şehrin puslu bir ruhaniliğe boğuyordu.

Bir tepenin zirvesinde gölgesini her şeyin üzerine düşüren buzla kaplı devasa bir saray karanlığa karşı gururla dikiliyordu. Titredim ve arkamdaki şövalye ilk defa konuştu:

"Tir Na Nog'a hoş geldiniz."

Demir Kız'da Meghan Mab'in esiridir ve ne orada ne kadar kalacağını ne de Mab'in onunla ilgili planlarını biliyordu. Aşağıda Mab onu ilk çağırdığında taht odasıyla ilgili yaptığı betimleme yer almaktadır:

Koridorun sonunda karşımıza devasa bir salon çıktı. Salonun tavanındaki buz sarkıtları ısıldayan şamdanlara benziyordu. Sarkıtların arasında dolaşan wisp'ler ve peri ateşi topları, duvarlara ve zemine kırık ışık huzmeleri saçıyorlardı. Zemin buzlu ve sisliydi, odaya girerken nefesimin havada buharlaştığını gördüm. Tavanı tutan buz kolonları, şeffaf kristaller gibi parıltıyor, odada dönen karmaşık renk ve ışık cümbüşüne baş döndürücü bir hava katıyordu. Köşedeki bir grup ölümlünün çaldığı karanlık, vahşi müzik salonda yankılanıyordu. Enstrümanları çalan müzisyenlerin gözleri kararmıştı ve vücutları korkutucu derecede zayıftı. Saçları yere kadar uzanıyordu, sanki yıllardır kesilmemiş gibiydi. Yine de sıkıntılı ya da mutsuz görünmüyorlardı. İnsan olmayan seyircilerini fark etmeksizin zombiler gibi tutkuyla enstrümanlarını çalıyorlardı.

Odanın uzak bir köşesinde, buzdan yapılmış bir taht havada süzülüyordu, soğuk bir ısıltı saçıyordu. Büyük bir buzulun gücüyle havada asılı duran tahtta, Tekinsiz Divanı Kraliçesi Mab oturuyordu.

Tir Na Nog'un kayda değer diğer bölgeleri:

Camhöyük

Camhöyük Kış Diyarı'nın saraydan oldukça uzakta, Camhöyük Dükü olarak da bilinen Buz Baronu tarafından yönetilen dağlık bir bölgedir. Bu bölgedeki dağlarda ölümcül buz ejderleri yaşamaktadır.

Buz Boğazı

Buz Boğazı, yabanılorman ile Kış Diyarı'nı ayıran devasa bir uçurumdur. İki yöne doğru kilometrelerce uzanır, kuzeyinde Ejderdişi Dağları, güneyinde de Kırık Cam Denizi bulunmaktadır. Buz Boğazı bir zamanlar buzdan kemerli bir köprüyle geçilebiliyordu fakat bu köprü Prens Ash tarafından, peşlerine düşen Kurt'tan kurtulmak için yıkılmıştır.

Chillsorrow Malikânesi

Chillsorrow Malikânesi buz ve karla kaplı geniş bir konaktır. İçeride merdivenler kaygandır, zemin buz pistine benzer ve hava buz gibi soğuktur. Malikânede garip, soluk tenli, iskelet gibi cüceler hizmet eder.

Daha da kışlık bölgeler:

Kırık Cam Denizi

Donmuş Bataklık

Buz Ovaları

Ayaztepesi

Ejderdişi Dağları

Kış Divanı sakinleri:

Dikenmuhafızlar

Dikenmuhafızlar Prens Rowan'ın yalnızca ona ve Kraliçe Mab'e hizmet eden özel muhafızlarıdır. Prensleriyle birlikte kendi insanlarına ihanet edip ölümcül metale karşı bağışıklık kazanabileceklerine ve Demir Diyar, Olurulmaz'ı ele geçirdiğinde hayatta kalabileceklerine inanarak Demir perilerle anlaşır. Bedenlerinin yavaşça çürümesine neden olan demirden bir yüzük takıp devasa kirpi okları gibi dik duran dikenli zırhlar giyerler, siyah ve üstünde bir ucundan ötekine keskin dikenler olan kılıçlar taşırlar. Dikenmuhafızlar öldüğünde vücutları dikenli çalılara dönüşür.

Tiaothin

Bu *phouka*, Meghan'a Mab tarafından Tekinsiz Divanı'nda alıkoyulduğu süre boyunca arkadaşlık etmiştir. İlk olarak Meghan bir Zincirli Jack tarafından kütüphanede takip edildiğinde tanışır. Rastalı saçları, sarı gözleri vardır ve pek çok başka şeyin yanında sinsi bir kara kedi ve siyah bir keçi şeklini alabilir. Tiaothin konuşurken genellikle konudan konuya atlar ve Mab ile Kış prensleri arasında elçilik yapar. Meghan'ı Prens Sage'in ölü bedeninin tepesinde gören kişi olmasına rağmen, gardiyanları ters taraflara doğru koşturarak Prens Ash'in Meghan'ı Kış sarayından kurtarmasına yardım eder. Sonradan Ash, Meghan Kış Divanı'nda tutulurken Tiaothin'den ona göz kulak olmasını istediğini itiraf eder.

Liaden

Kış Diyarı'nın donmuş ormanındaki iki kurumuş ağacın altında küçük, yıkık dökük bir kulübede yaşayan yaşlı bir peri. Eski perdelere benzeyen gri bir elbise ve cüppe giyer. Lekeli beyaz bir battaniyeye sarılı buruşuk, beti benzi atmış bir bebeğe bakar; bu çocuğun şekilsiz kafası, küçük,

buruşmuş uzuvları ve sağlıklısız bir mavi tonundaki vücuduna oranla çok büyüktür. Liaden'in çocuğunu geçici de olsa sağlığına kavuşturmak için insan bebeklerin kanı içinde yıkaması gerekmektedir.

Narissa

Bu kar perisi Ash'e Meghan ve Puck'la Chillsorrow Malikânesi'nden New Orleans'taki Vudu Müzesi'ne çıkan hatta giderlerken rastlar. Ash'in Meghan'la anlaşma yaptığını duyar ve Mab ile Tekinsiz Divanı'na prensin ihanetinden bahsetme şansı edindiği için sevinir.

DEMİR DİYAR

(Demir Krallık, Demir Divan)

Meghan eskiden Demir Krallık olarak bilinen Demir Diyar'a ilk girdiğinde eski teknoloji ürünleri ve atık dolu, hem insan, hem peri tenini yakan asit yağmurlarının yağdığı, mahvolmuş bir arazi görür. Demir geleneksel Olurolmaz topraklarına zehir saçmakta ve Periler Ülkesi'nin dengesini bozmaktadır. Sonuç olarak Meghan eski ve yeninin dengesini ve nasıl birbirlerini tamamlayacağını öğrenip bütün diyarı kurtarır ve Demir Kraliçe olarak tahta çıkar.

Demir Kral'da Meghan'ın Demir'e dair ilk izlenimi şöyledir:

Önümüzde çorak ve karanlık, kıvrımlı bir manzara uzanıyordu, gökyüzü sarı ve gri arasında çirkin bir renge bürünmüştü. Alana enkaz dağları hâkimdi: eski bilgisayarlar, paslı arabalar, televizyonlar, çevirmeli telefonlar, radyolar. Kocaman ve korkunç görünümlü devasa tepelerin bazıları yoğun, boğucu bir dumanla yanıyordu. Çorak arazide rüzgâr, tozu parlak anaförlere karıştırarak, bir

hurda yığının üzerindeki eski bir bisikletin tekerleğini döndürerek uğulduyordu. Alüminyum parçaları, eski teneke kutular ve köpükten bardak atıkları yerde yuvarlanıyordu. Havada boğazımı yakan keskin, bakırımsı bir koku vardı. Buradaki ağaçlar çirkin görünüyordu; eğilmiş ve sararıp solmuşlardı. Birkaçında parlak meyveler gibi ampuller ve piller asılıydı.

Demir Kral'da Meghan'ın Machina'nın kulesine dair ilk izlenimi şöyledir:

Sonunda, çöp dağları azaldı ve çöpçü farelerin lideri parmağıyla çorak bir ovayı işaret etti. Çatlamış, gri platoda örümcek ağı gibi örülü lav ve milyonlarca göz kırpan ışık ile ileriye uzanan bir demiryolu vardı. Devasa demir böcekler gibi kocaman makineler buhar soluyarak yanında duruyordu. Sisle kaplı, duman çıkaran sarp, siyah bir kule topraktan çıkıp bir bıçak gibi göğe yükseliyordu.

Machina'nın kalesi.

Meghan, Machina'nın meşe ağacının altında ölmek üzereyken yaptığı son şey, onu iyileştirip Demir Kraliçe'ye dönüştüren son eylem, Yaz ve Demir'in birleşmiş güçlerini diyarın kendisine akıtmak olmuştur. Bu, *Demir Kraliçe*'de şöyle açıklanmıştır:

Etrafımı bir hareketlilik sardı; gözümün önünde renkler parıltıyor, hem tanıdık hem de yabancı gelen topraklara dönüşüyordu. Hurda yığınları manzaranın çoğunluğunu kaplıyordu, ama üzerlerini yosunlar ve sarmaşıklar sarmış, çiçek açmışlardı. Taş ve çelikten oluşan kocaman bir şehirde, hem sokak lambaları hem de çiçekli ağaçlar sıra

sıra diziliyordu ve meydanın ortasındaki fıskiye den berrak su akıyordu. Yeşil bir ovanın ortasından bir demiryolu geçiyordu. Kocaman, gümüşü bir meşe ağacı harabelerin tepesinde parlak, metalik ve canlıydı.

"Yaz ve Demir," dedi Machina, "birbirine karıştı, bir oldu. İmkânsız başardın, Meghan Chase. Olurolmaz'ın çürümesini engelledin. Demir periler artık diğer divanlardan korkmadan yaşayabilecekler." İçini çekti ve başını salladı. "Tabii Mab ve Oberon bize huzur verirse."

Demir Diyar'daki diğer mekânlar:

Machina'nın Kulesi

Machina'nın kalesi kirliliği hava ve dumanla kaplı, sivri, siyah, demirden bir kuledir. Dev gibi, keskin, metalik, sert çizgileri ve keskin uçlarıyla kule, duvarlarından fırlayan dikenli metal sarmaşıklar ve kesici parçalarla kaplı surlarla doludur. Yüzlerce metre uzunluğunda merdivenler kale duvarları boyunca uzanır. Merdivenlerin tepesinde dikenli taç simgesi taşıyan büyük bir kapı vardır; devasa bir bahçeye açılır. Üzerinde dikenli sarmaşıkları olan pürüzsüz demir duvarlar bahçeyi çevreler, bahçe de metal ağaçlar ve taşlı patikalarla doludur. Bahçenin ortasında çeşitli boylarda saat çarklarından yapılmış bir su çeşmesi vardır. Bu çarklı çeşme bir duvarı açar ve arkasında Kral Machina'nın muazzam demir tahtı bulunur.

Obsidiyen Ovaları

Burası kahramanca ölümünden önce Demirat'ın bölgesiydi. Volkanik camdan yapılmış, geniş siyah ovalar Demirat'ın akrabalarının evidir. Ovaların ortasında Eriyik Gölet bulunur.

Eriyik Gölet

Obsidiyen Ovaları'nın ortasında köpürdeyen sıcak magma gölüdür. Eriyik Gölet'in yakınlarında sıcaklık deriyi kemikten ayırabilecek kadar yüksektir ve sülfür ile kükürt kokar.

Çöpçü Fare Mağaraları

Çöpçü farelerin mağaraları bütün Demir Diyar'ın altını kaplar, bu mağara labirenti Machina'nın siyah kalesinin kazan dairesine çıkar. Tüneller katedrale benzeyen, çöpten dağlarla dolu ve ortasında tamamıyla çöpten yapılmış bir taht bulunan koca bir mağarada birleşir. Eski Demir Kral Ferrum burada Machina'nın ölümüne kadar çöpçü farelere hükmetmiştir.

Kayıp Eşyalar Çölü

Uçsuz bucaksız kum tepelerinden oluşan Kayıp Eşyalar Çölü, ölümlü dünyada kaybedilen her şeyin gittiği yerdir.

Mag Tuiredh

Fomorii Şehri olarak da bilinen Mag Tuiredh bir zamanlar kadim bir dev ırkının eviydi. Önceden şeytani, lanetli ve bilinmeyen canavarlarla dolu, Oluolmaz'daki en karanlık yerlerden biri ve aynı zamanda bütün Oluolmaz'da zamanın kaydedildiği tek yer olan Saatçi'nin kulesinin de bulunduğu yerdir. Altı metrelik kapılar, uçakların dolanabileceği genişlikte sokaklar ve normal bir insan uzunluğundaki basamaklarıyla burada inşa edilen her şey devasa boyutlardadır.

Alacalı sarı gökyüzüne dumanlar salan siyah kulelerle dolu muazzam bir şehir olan Mag Tuiredh'in yarısı, ölümlü ülkesi Irlanda'da, yarısı da Periler Ülkesi'nde bulunurdu. Sonunda şehir tamamen Oluolmaz'a çekildi ve Fomorii'ler denize sürülüp şehri binlerce yıllığına terk edince ıssız kaldı, ta ki Demir Diyar burayı bozup gremlinlerin evi yapana kadar.

Meghan Demir Kraliçe olarak tahta çıktığında Mag Tuiredh'i iyileştirip gücünün merkezi haline getirmiştir.

Demir Diyar'ın sakinleri:

Tertius

Bu Demir şövalye önce Kral Machina'ya, sonra da sahte kral Ferrum'a hizmet etti. Yaz ve Kış Divanlarındakilerin kopyası olarak kardeşleriyle birlikte Machina tarafından yaratılan Tertius, Prens Ash'in fiziksel bir replikasıdır ancak gözleri gümüş değil, top tuncu grisidir. Prens Sage'in ölümünden, dolayısıyla Mevsimler Asası'nın Tir Na Nog'dan çalınması ve Yaz ile Kış arasında savaş başlamasından sorumlu Tertius, Meghan sahte kral Ferrum'la yüzleşirken Puck'ın göğsünden bıçaklamasıyla ölmüştür.

Diyot

Diyot, Arıza'nın sahte krala karşı devrimine katılanlar arasındaki ürkek bir hacker elftir. Koca, yeşil numaralı satırların aktığı siyah gözleri vardır. Diyot müthiş bir bilgi birikimine sahiptir ve önce Arıza'ya, sonra da Meghan'a danışmanlık ve asistanlık yapar.

Saatçi

Saatçi, Mag Tuiredh'deki kocaman bir saat kulesinde yaşayan gizemli bir Demir peridir. Küçük, kambur bir yaratıktır; bir insanın yarısı kadardır, birkaç cep saatiyle donatılmış parlak kırmızı bir hırka giyer. Başı, geniş yuvarlak kulakları, parlak boncuk gibi gözleri ve farelerinkine benzeyen bıyığıyla insan ile fare karışımı gibidir. Ayrıca ince, kabarık bir kuyruğu vardır ve burnunun ucunda duran küçük, altın bir gözlük takar.

Saatçi'nin her şeyin nasıl başladığını ve tam da biteceği anı görme yeteneği vardır. Meghan'a Ferrum'un demir kalesine girmek için kullanacağı anahtarı, aynı zamanda sahte kralın yıldırım oklarından kurtulmasına yardım edecek bir cep saati verir.

Rayçivisi

Demirat'ın ricasıyla Grimalkin sayesinde mekanik atlardan oluşan sürüsünü Meghan ve onun takipçilerine sahte kralla yaptıkları son savaşta yardım etmesi için gönderen demir attır.

YABANILORMAN

Ebedi alacakaranlığın ormanı, Meghan'ın kardeşini bulmak için perilerin diyarına girdiğinde gördüğü Olulmaz'ın ilk bölgesidir. Bu geniş alan bir sürü gizem ve önceden hiçbir faniye gözükmemiş perileri barındırır. Aşağıda adı geçen yerler yabanılorman dahilinde bilinen bölgelerden birkaçıdır.

Demir Kral'da Meghan, Ethan'ın dolabında oluşan hatla yabanılormana ilk defa ayak basar. İşte gördükleri:

Soluk, gümüşü bir ışık odaya doldu. Kapının ardındaki açıklık devasa ağaçlarla çevriliydi, öyle birbirlerine girmişlerdi ki dallardan gökyüzünü göremiyordum. Yerde bir sis bulutu kıvrılıyordu. Ağaçlar hareketsiz ve karanlıktı, sanki orman sonsuz bir alacakaranlıkta sıkışıp kalmıştı. Kimi yerlerle grinin arasında parlak renkler serpilmişti. Meneviş mavisi yapraklarıyla bir çiçek öbeği siste hafifçe sallanıyordu. Keskin bir zıtlıktaki uzun kırmızı boynuzlariyle bir sarmaşık, öldürmekte olduğu bir meşe ağacının gövdesini sarmıştı.

Dolaba, bir arada bulunması imkânsız kokularla birlikte ılık bir rüzgâr girdi. Ezilmiş yapraklar ve tarçın, duman ve elma, taze toprak, lavanta ile hafif, iğrenç bir çürük

ve küf kokusu. Bir an küf kokusuyla birlikte metalik ve bakırımsı bir koku da aldım ama bir sonraki nefesimde yok olmuştu. Tepemizde böcek bulutları uçuşuyordu. Dikkatle dinlesem şarkı söylediklerini sanabilirdim. Orman ilk başta hareketsizdi ama sonra gölgelerin derinliklerinde bir hareket yakaladım ve etrafımızdaki yaprakların hışırtısını duydum. Görünmeyen gözler beni her açıdan izliyor, tenime işliyor gibiydi.

Yabanılormanda yolunuzu bulmaya çalışırken karşılaşılabileceğiniz veya uzak durmak isteyeceğiniz yerler:

Fundalık

Çalılık veya Dikenlik olarak da bilinen Fundalık, Kış ve Yaz Divanları dahil tüm Olurolmaz'dan geçip Dünyanın Sonu'na ulaşan devasa bir çalı labirenttir. Fundalık sevgili ve sadıstır, sakinleştirilemeyen ya da anlaşılamayan bir güçtür.

Olurolmaz içinde hatlarla en yoğun karşılaşılan yer Fundalık'tır. Bölgenin tamamında bazısı sürekli değişen, bazısı da özel şartlar altında belirli zamanlarda açılan gizli kapılar vardır. Diken labirentinin koridorları fısıldayan seslerle doludur ve duvarları sürekli kımıldayıp size dokunmaya çalışır. Gölgeler arasından devasa örümcekler, ejderler ve arı periler gibi ölümcül yaratıklar izler ve etrafta kol gezer. Büyük Kötü Kurt'un da zaman zaman Fundalık'ta gezdiği söylenir.

Hasat Tarlaları

Hasat Tarlaları, genellikle Yaz ve Kış arasındaki bütün büyük savaşların geçtiği yerdir. Donmuş bir nehirle ikiye bölünmüş ve kadim bir kalenin kalıntılarıyla sarılmış tarlalar yüzyıllardır yaşanmış savaşlar yüzünden kar-kökür.

Kemik Bataklık

Kasvetli gri bataklık, kıvrık yeşil ağaçlar ve doğal olamayacak sisyle Kemik Bataklık'ın bu şekilde isimlendirilme sebebi çamurlu derinliklerinden kimi zaman fırlayan beyazlamış kemiklerdir. Yabanılormanın bu tehlikeli bölgesi *catoblepas*, ejdercenk ve Kemik Cadısı dahil olmak üzere başka bir sürü yırtıcı hayvan barındırır.

Ölüm Vadisi

Karanlık ve dikenlerden oluşan, zemini kararmış ve zehirli; nefret, kan ve umutsuzlukla zonklayan Ölüm Vadisi bir zamanlar bir *wyvern*'in yuvasıydı. Bir mezar kadar sessiz olan bu karanlık vadi Ariella'nın öldürüldüğü ve Ash'in Puck'ı öldürmeye yemin ettiği yerdir. Ölümcül *wyvern*'in beyazlamış iskeletinin durduğu bu lanetli yerde Ariella yeniden hayata dönüp yaşamış ve Ash'in ruh arayışında kendisini bulmasını beklemiştir.

Rüyalar Nehri

Rüyalar Nehri'nin sonsuza dek aktığı söylenir, kimse sonunu görmemiştir ya da bunu anlatacak kadar yaşamamıştır. Yabanılorman ve Fundalık boyunca, Dünyanın Sonu'na kadar akar. Her zaman tek bir yönde akar ve kıyısı boyunca yalnızca belirli noktalardan yakalanabilir. Yüzeyi gece kadar siyahtır ve uzadıkça uzar. Kitap sayfaları, kılıçlar ve kelebek kanatlarından, kâbuslardan fırlamış yaratıklarının en korkunçlarına kadar insan hayal gücünün, rüyalarının ve kâbuslarının fiziksel dışavurumlarıyla doludur. Sürüyle ateş böceği ve *wisp*'ler dalgaların üzerinde süzülür. Rüyalar Nehri yabanılormanın son tanıdık sınırıdır. Öteki tarafında Derin Yabanıl başlar.

Derin Yabanıl

Derin Yabanıl, Olur olmaz'ın geniş, bilinmezliklerle dolu bir bölgesidir. Eski efsaneler ve unutulmuş mitlerin yeridir. Işık Derin Yabanıl'da fazla aşağı inemez. İddiaya göre, Büyük Kötü Kurt burayı evi olarak görür.

Phaed

Phaed, Derin Yabanıl'da yaşlı, unutulmuş perilerin ölmeye gittiği kasabadır. İnanç ve hayal gücünün bulunmadığı bir yerdir. Bütün periler eninde sonunda Phaed'e gider. Kasabada yıpranmış gri viraneler ve bataklık zeminden sakınabilmek için uzun sırtıkların üzerine inşa edilmiş ahşap barakalar vardır. Phaed'deki her şey sarkmış, eğik, çarpık çurpuk, solgun ve gridir; sis kalındır ve sokaklar unutulmuş eşyalarla doludur.

İmtihan

İmtihan, Derin Yabanıl ile Dünyanın Sonu arasındaki geçittir. Dünyanın Sonu'nun Koruyucusu, İmtihan'ın kapılarını açtığında geçmek isteyen kişi diğer taraftaki kapılar kapanmadan geçmek zorundadır, yoksa sonsuza dek içeride sıkışıp gulyabaniye dönüşmek üzere orada bırakılırlar. İmtihan herkes için farklıdır. Ash ve refakatçileri geçerken kadim avluda boyunlarının etrafında yarım anahtarlar olan iki korkunç Fu köpeğiyle karşılaşmış, sonra da karakterlerinin karanlık taraflarıyla yüzleştikleri aynalı koridora gitmişlerdir.

Gıcirtırmacı

Gıcirtırmacı yabanılormanda Demir Diyar sınırlarına yakın ve goblinler tarafından istila edilmiş bir ormandır. Goblin kabileleri sürekli birbirleriyle savaş halinde olduğu ve bölgelerinden geçenleri sevmediklerinden Gıcirtırmacı gitmek için tehlikeli bir yerdir.

Yabanılormanın sakinleri:

Kemik Cadısı

Kemik Cadısı, Kemik Bataklık'ın derinliklerindeki pis bir göledin kenarında bulunan eski, gri bir ahşap evde yaşar. Ev bir çift devasa kuş bacağı üzerinde durur ve üzerlerinde parlatılmış kafatasları bulunan beyaz kemikten çıtılarla çevrelenmiştir.

Kemik Cadısı dalgalı beyaz saçı, kırışık yüzü, keskin siyah gözleri ve çürük sarı dişleriyle yaşlı bir kadın gibi görünür. İnanılmaz güçlü ve ne yapacağı belli olmayan cadı, süpürgesini çalmaya çalışan Puck'ın peşine düştüğünde, Puck evinin bacaklarını birbirine bağlayıp düşmesine neden olduğu için ona karşı kin doludur.

Ash insan ruhu kazanmak için çıktığı yolculukta cadıyı arar çünkü bazı efsanelere göre Grimalkin ona benzeyen bir cadıyla arkadaşlık etmektedir. Ash ve Puck, Grim'le buluştuklarında cadı gitmelerine izin verir fakat bir daha Puck'ı görürse derisini kapıya asmaya yemin ederek onları Kemik Bataklık'ın ucuna kadar takip eder.

Twiggs

Ağaçta yaşayan bu cüce, Olulmaz'daki ilk gecelerinde Meghan ve Puck'ı ağırlamıştır.

Kelpie'lerden *catoblepas*'a, çalı kurtlardan goblinlere, ejderlere, *wyvern*'lere, tek boynuzlu ata ve daha çok ama çok fazlasına kadar çeşit çeşit vahşi peri yabanılormanda yaşar. Grimalkin'in de burada bir evi vardır.

ARA

Ara'yı tanımlamak için, Puck ve Meghan'ın *Demir Kız*'da *Leanansidhe*'nin malikânesine geldiklerinde Puck ve *Leanansidhe* arasında geçen şu diyalogdan daha iyisi yoktur:

"Neredeyiz Lea?"

"Ara'da, hayatım." *Leanansidhe* arkasına yaslandı, şarabından bir yudum aldı. "Olulmaz ile fani dünya arasındaki perdedeyiz. Şimdiye dek bunu anlamalıydık."

Puck'ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ara'da mı? Ara'da hiçbir şey yoktur ki! En azından bana öyle anlatıldı. Üstelik Ara'da sıkışıp kalanlar genellikle kısa sürede delirirler."

"Evet, itiraf etmeliyim ki bununla başa çıkmak ilk başta zordu." Leanansidhe elini havada salladı. "Benden yeterince bahsettik, canlarım. Biraz da sizi konuşalım."

Ara'daki bilinen konular:

Leanansidhe'nin Malikânesi

Leanansidhe'nin Malikânesi yüksek tavanına iki taraftan uzanan merdivenleri, alev alev yanan şömineleri ve konforlu siyah koltuklarıyla mükemmel bir yerdir. Ahşap döşemeler kırmızı parıltı, duvarlar kırmızı ve siyah desenlidir ve tiril tiril siyah perdeler yüksek kemerli pencereleri kapatır. Duvarlardaki neredeyse her açık alan resimlerle donatılmıştır: yağlıboya, suluboya, siyah beyaz skeçler. Malikânede Leanansidhe'nin pek çok evcil insanı tarafından sürekli çalınan müzik yankılanır. Geniş yemek odasında sol duvarın çoğunu kaplayan uzun masa cam ve ahşap sandalyelerle çevrilidir. Üstü şamdanlarla doludur ve odanın geri kalanı gölgede kalmaktadır. Malikânede aynı zamanda kırmızı halılı ve taş şömineli bir kütüphane bulunmaktadır ve kitap rafları tavana kadar uzanır.

Evin ihtişamına rağmen bodrumu, rutubetli taş duvarlar, duvarlara asılı meşaleler, ahşap kale kapıları ve duvarları süsleyen gargoyllarla bir ortaçağ zindanına benzer.

Leanansidhe'nin Kulübesi

Leanansidhe'nin Malikânesi'nin bodrumunda bulunan bir kapı ormanlık bir vadiye açılır ve buradaki nehrin karşısında erzak dolu ve brownie'ler tarafından temiz tutulan bir kulübe vardır. Leanansidhe'nin "kulübesi"

üst katı tamamen saran terasıyla kocaman, iki katlı bir evdir. Ön tarafı yaklaşık altı metrelik sütunlar üzerinde durur ve bu da ön balkondan vadinin mükemmel manzarasının görünmesini sağlar. Meghan savaşmayı ve çelişen Demir ve Yaz yeteneklerini kontrol etmeyi öğrenirken refakatçileri ve babasıyla birlikte burada yaşamıştır.

Ara'nın tanıdık yüzleri:

Kimi

Kimi yarı Asyalı, yarı *phouka*, Leanansidhe'nin koruması karşılığında onun gündelik işlerine bakan ve Olurolmaz'dan eşya temin eden... ve çalan bir takipçisidir. Küçük, tüylü kulakları, karmakarışık saçları vardır ve kendine iki beden büyük gelen pasaklı bir kazak giyer. O ve Nelson, Meghan'ın Virüs ve Mevsimler Asası'nın bulunduğu SciCorp tesislerine girmesini sağlayacak detaylı plan ve kimlik kartları gibi eşyaları elde etmesi için yeteneklerini kullanırlar. Kimi, Virüs'ün böceklerinden biri tarafından ele geçirilir ve Meghan'a mesaj göndermesi için kullanıldıktan sonra beyni yanar.

Nelson

Leanansidhe'nin bir başka melez takipçisi olan Nelson, bir yarı troidür. Defans oyuncusu gibi yapılı, koyu sarı saçlı ve bataklık suyu kadar yeşil tenlidir. Meghan'ın SciCorp'a girmesine yardım eder fakat sonra Kimi gibi, Virüs'ün böceklerinden biri onu da zehirler ve beyni yanar.

Warren

Warren, Leanansidhe'nin takipçilerinden bir yarı *satyr*'dir. Kraliçesine ve Meghan'a sahte kralla işbirliği yaparak ihanet eder. Meghan'ı vurmaya çalışır ama elindeki silahın patlaması için Demir büyüsünü kullanan Meghan onu yaralar, sonra Leanansidhe'in insafına bırakılır. Leanansidhe'nin, onun ne bildiğini öğrenmek adına ölümüne işkence ettiği söylenir.

Charles

Charles, Leanansidhe'nin fani dünyadan kaçırdığı tüm erkeklere verdiği isimdir çünkü belirttiği üzere, isimlerle arası çok kötüdür. Bütün bu adamlar müzik dahileridir ve sıkıldığında veya beyinleri artık işlemez olunca Leanansidhe onları müzik enstrümanlarına dönüştürmeye meyillidir.

Meghan'ın Leanansidhe'nin malikânesindeyken tanıştığı bir Charles'ın genç kızın altı yaşına kadar babası olarak tanıdığı ve ortadan kaybolan Paul olduğu ortaya çıkar. Onu Titania'nın gazabından koruyabilmek için Puck'ın Leanansidhe'den onu kaçırmasını rica ettiği sonradan ortaya çıkar. Yaz Kraliçesi, hâlâ kocasının sadakatsizliğinden dolayı kızgın olduğundan Oberon'un hışmını ortaya çıkarmamak için Meghan'a ya da annesine saldırmayıp Paul'ü hedef tahtası haline getirmiştir. Meghan önce Kâhin'e Ethan'ı geri alabilmek için bilgi karşılığında onun hatıralarını vermiştir fakat sonra hatıralarını geri alır ve Demir Kraliçe olduğunda Paul'ü Leanansidhe'nin bölgesinden kurtarıp sonunda kendisiyle birlikte Mag Tuireadh'deki sarayına yaşaması için getirir.

Ustura Dan

Ustura Dan, Leanansidhe'nin kızıl kepli askerlerinin lideridir. Onun yönettiği bu grup Goblin Savaşları sırasında iki tarafa da bilgi satıp yabanılormandaki bütün kabileleri kızdırdıktan sonra kaçıp Leanansidhe'ye sığınmıştır. O ve grubu, Warren'la işbirliği yaparak Leanansidhe'ye ihanet eder ama temel içgüdülerini takip ettikleri için cezalandırılmazlar.

FANİ DÜNYA

Meghan fani dünyada doğmuş, on altıncı yaş gününe kadar da burada yaşamıştır. Aşağıda bahsedilen yerler Meghan'ın maceraları boyunca Periler Ülkesi dışında gittiği yerlerdir. Fani dünya... [İnsan,

burada yeniden araya girmeliyim. Sen zaten ölümlü dünyasında yaşıyorsun. Bunu şimdiye kadar fark etmediysen ve sana bu sayfalarda anlatılanlardan çok daha fazlasını hali hazırda bilmiyorsan, senin türün için gerçekten de umut yok demektir. Hem de hiç. Bunu biliyorum. Sonuçta ben bir kediyim.}

Fani dünyada perilerin sık görüldüğü yerler:

Mavi Kaos

Bu pembe ve mavi neonlarla ışıklandırılmış çift katlı dans kulübü, Detroit, Michigan'da bulunur. Peri Shard'a aittir ve içinde Kış Dıyarı'na çıkan bir hat bulunur. Mavi Kaos'un zemini yabanılormandakini andıran sise benzer bir kuru buz dumanıyla kaplıdır. Pembe, mavi ve altın ışıklar, insanlar ve periler birlikte dans ederken dans pistini renklendirir ve periler ağır büyüyle beslenir. Barın yanındaki *Personel Harici Girilmez* tabelasının olduğu kapı bodruma inen merdivenleri ve dev tarafından korunan hattı saklar.

Ölümler Şehri

Ölümler Şehri, New Orleans'taki bir mezarlıktır. Sıra sıra mahzen-mezarlar, mezarlar ve anıtlar dar sokaklar boyunca dizilmiş, bazı çiçekler, mumlar ve mezar taşlarıyla süslenmiştir, diğerleriye zaman ve ilgisizlikle dağılmaya yüz tutmuştur. Bazı mezarlar minyatür evlere hatta tepesinde kulesi ve taştan haçlarıyla minik katedrallere benzer. Melek ve ağlayan kadın heykelleri çatıları süsler.

Şehirde ölüm perileriyle birlikte gaddar ve koruyucu Grim yaşar. Ayrıca Meghan ve Ash tarafından çalınana kadar bir Andaç'ın da mekânıydı ve bu Andaç'ı Meghan'ın hatıraları karşılığında kâhin Yaslı Anna'yla değiş tokuş ettiler.

Rudy'nin Rehine Dükkânı

Rudy'nin Rehine Dükkânı, Oluroalmaz'a açılan bir başka hat bulunan, perilere ait bir paravan şirkettir. Sahibi yarı satır Rudy'dir ve tozlu rafları eski televizyonlar, bilgisayar oyunları ve altınla dolu normal bir rehine dükkânı gibi işletilir. Bir duvarı silahlara ayrılmıştır, yüksek tezgâhlar ve yanıp sönen güvenlik kameralarıyla korunur. Arkada Rudy'nin sattığı maymun pençeleri, *hydra* zehri, *cockatrice* yumurtaları, parlayan iksirler ve sihirli ciltler dahil, peri eşyalarından bir hazinesi vardır.

Zindan

New Orleans'taki Fransız Mahallesi'nde bulunan bu barda Oluroalmaz'a açılan bir başka hat vardır. Kalın siyah girişin üzerindeki tabelada Eski Zindan yazar ve çerçevesine kana benzetmek için kırmızı boya sıçratılmıştır. Girişten sonra dar bir yol avluya açılır, burada binanın önündeki hendeğe bir şelale akar. Hendeğin üzerindeki köprü korkunç bir kalabalığa hizmet eden karanlık ve kırmızı bir odaya çıkar, burası hem bar hem de gece kulübüdür. Duvarları kalın, her şeyin rengini koyu kırmızı yapan ışıklar loş ve kırmızıdır, duvarlarında öfkeli canavar kafaları asılıdır. Zindan, Tekinsiz Bölgesi olarak kabul edilir ve insan ve perilerden oluşan bir kalabalığa hizmet verir. Ash'in Meghan'a söylediğine göre, üst katında kafatasları, kafesler ve dans pisti vardır.

Barın arkasında yerden tavana kadar kitap rafları duvarları doldurur, bu raflardan biri de ya bir tuvalete çıkar ya da yabanılormana; Kış Diyarı'nın sınırlarına yakın bir yere açılan hatta dönüşür.

Fani dünyada karşılaşabileceğiniz periler:

Kadim Orman Perisi

Kadim Orman Perisi, ailesiyle birlikte, ağaçlarının hayatını korudukları New Orleans Şehir Parkı'nda yaşar. Kadim Orman Perisi ağacının

kalbinden Efsunağacı oku yaratmak için meşesini ve dolayısıyla kendi hayatını da kurban etmeye karar vermiştir, bu şekilde Meghan, Demir Kral'ı öldürmek için oku kullanabilecektir.

Kâhin Yaşlı Anna

Dalgalı beyaz saçları, kemikli elleri olan, göz çukurları boş, solmuş yüzü sarı ve iğne gibi dişlerle dolu, toz, çürüme ve eski gazete kokan iskelet gibi bir kadındır. Anna'nın geleceği görme yeteneği vardır ve ihtiyaç ve arzu kokusunu alabilir. Meghan Chase'in babasına ait olan en değerli hatırası karşılığında üç soru yanıtlar ve bu hatırayı Meghan ona bir Andaç getirene kadar da geri vermez.

Rudy

Rudy tıknaz bir yarı satyr'dir. Yabanılormana gizli bir hattı olan bir rehine dükkânı işletir. Önceden Grimalkin'le anlaşma yapmışlığı vardır ve kediye olan iyilik borcu karşılığında Ash, Puck ve Grim'in hattı kullanmalarına izin verir.

Seedlit

Bu küçük kanatlı peri New Orleans'ta Meghan ile Ash'i Demir Diyar'ın girişine götürmüştür. Mavi tenli, karahindiba saçlı ve incecik kanatlıdır.

Shard

Shard fani dünyada yaşayan ve Kış Diyarı'na açılan bir hattı koruyan Tekinsiz perisidir. Küçük, zayıf ve soluk tenlidir, neon mavisii dudakları, mavi, yeşil ve beyaza boyanmış diken diken saçları vardır ve bunlar kafatasından çıkan buz kristalleri gibi gözükür. Dar deri pantolon, göbeği açık tişört giyer ve baldırında hançer taşır. Kaşları, burnu, dudakları ve yanaklarındaki sayısız pirsing gümüş ve altın parıltılarla yüzünü kaplar ve gümüş bir çubukla delinmiş göbeğinden ejder şeklinde minik bir süs sarkmaktadır.

Kibri yüzünden Meghan'la bir peri anlaşması yapar ama yenilir. Meghan'ı, esir aldığı dev Grumly'nin pençelerine atarak onu öldürmeye çalışınca Meghan onu yeniden kurnazlıkla alt edip kendini koruması karşılığında devi serbest bırakacağına dair devle bir anlaşma yapar.

DÜNYANIN SONU

Çok az sayıda peri Dünyanın Sonu'nu görmüştür. Aslında Ash ve cesur arkadaşları dışında yakın tarihte kimse bu kadar uzağa gidememiştir. Aşağıda, *Demir Şövalye*'de, Ash'in ağzından neler gördüklerini bulabilirsiniz:

Uzayın sonsuz boşluğu etrafımızda uzanıyordu. Yıldızlar ve takımyıldızlar üzerimizde ve aşağıımızda parılıyordu; minik, iğne büyüklüğündeki ışıklardan, bakınca canı acıtan dev parıltılara kadar her şey vardı. Kuyruklu yıldızlar gece göğünde hızla ilerliyordu ve milyarlarca kilometre ötede galaksiyi emen bir kara deliğin açık ağzını görebiliyordum. Koca kaya parçaları kütesiz bir şekilde boşlukta süzülüyordu. Dönen iri bir kaya parçası üzerine konmuş bir kulübe gördüm, minicik bir çimenlikte dev bir ağaç yetişiyordu, kökleri aşağıdan çıkmış sallanıyordu. Eğri büğrü bir kaya dizisinin ötesinde, bir halat köprü boşluğun üzerinde sallanıyor, dev bir şato yıldızların arasında asılı duruyordu.

Önce altımızda uçan bir kıtaya baktığımı düşündüm. Göller, ağaçlar ve etrafa saçılmış birkaç ev görebiliyordum. Ama sonra kıta kendi etrafında dönünce pulları

parıldadı ve dişleri göründü. Bize doğru sürüklenmeye başladı. Öyle büyük bir deniz canavarıydı ki inanması güçtü. Yüzgeçleri, kolları ve pulları olan bir dağ boşlukta yükseliyordu sanki. Gözü küçük bir ay gibiydi ama biz onun için bir toz tanesi kadar olduğumuzdan varlığımızı fark etmesi çok zordu. Sirtına koskoca bir şehir kuruluydu, ışıldayan gölün kenarına parlayan beyaz kuleler inşa edilmişti. Daha küçük, balina büyüklüğündeki yaratıklar yanında yüzüyor ama onun cüssesiyle karşılaştırıldığında daha çok yem gibi duruyorlardı. Ağzımız açık bakarken hareket etmek bir yana, başımızı başka yöne bile çeviremedik. Boşlukta yavaşça dönüyor ve sonsuzluğa doğru devam ediyordu.

Dünyanın Sonu'na ulaşırsanız bulacaklarınız:

Sınav Sahası

Sınav Sahası, bir dizi tehlikeli ve keskin kayanın ötesinde uzanan, Dünyanın Sonu'ndaki boşlukta süzülen muazzam bir kaledir. Meşaleler ve duvarlar boyunca titreyen mumlarla hayata dair hiçbir emare bulunmayan, zamanın içinde donmuş kale loş ve boştur. Boşluğun kendisi gibi kale de sonsuzdur. Sınav Sahası'na gelebilenler için yemek dolu, temiz yataklı ve yanan şöminesi olan ziyaretçi odaları mevcuttur. Odalarda ayrıca unutulmuş kitaplarla dolu raflar vardır, bazıları açıldığında feryat eder, bazııysa bakınca acıtan dillerde yazılmıştır.

Sınav Sahası'nın ziyaretçiye göre değişip değişmediği bilinmemektedir ama Ash oraya vardığında kristalize, iskelet gibi ağaçlar ve ortasında donmuş su akan bir çeşme olan buzla kaplı bir bahçe görmüştür. Bahçenin yukarısında taştan bir köprü boşluktan Ash'in ilk sınavının olduğu sivri dağa uzanır.

Koruyucu

Dünyanın Sonu'ndaki Koruyucu üç metre boyunda, cüppeli bir figürdür, yüzü başlığının karanlığında saklanır. Soluk ve kemikli elinde bükümlü, kara bir asa vardır.

Koruyucu, Sınav Sahası'na sahip çıkan kişi ve İmtihan'ın ustasıdır. Ash'i sınava sokup onun bir ruh kazanabilecek kadar değerli olup olmadığına karar verir.

Artık Olurolmaz diyarlarındaki turumuzun sonuna geldik.

Umarız ki yolculuk hoşunuza gitmiştir ve
DEMİR PERİLER serisinin sayfaları arasındaki dünyalara
yeniden dönersiniz.

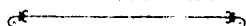
DEMİR ALINTILAR

Demir Periler'deki karakterleri ne kadar tanıyorsunuz?

Eğer cevaplara bakmadan bütün konuşanları
bilerseniz Grimalkin *belki* size "Fena değil, insan.

Fena değil," diyebilir. Eğer her alıntının nerede
söylendiğini de bilerseniz kendinize
bonus Grim puanı verin.

ALINTILAR

1. "Üstelik seni o gün ormanda kaybettiğimde neyin peşinde olduğumu bile bilmiyordum."

KİM SOYLEDİ: _____

NEREDE: _____

2. "Ah şimdi de iyiyi mi oynuyoruz? Ona sıcak bir 'Hadi oradan!' çayı da verelim mi?"

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

3. "Beni takip et ve geride kalmamaya çalış."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

4. "Ah, beni tanıyormuş gibi konuşuyor. Sanki Oberon'un kanını taşıması onu gazabımdan koruyacakmış gibi."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

5. "Meghan Chase. Hoş geldin. Seni bekliyordum."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

6. "Aptal değilim. Gördüğüm an Erİking'in kızı olduğunu anladım. Bu yüzden asıl soru şu; neden başımı derde sokayım?"

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

7. "BENDEN KURTULDUĞUNUZU SANMIŞTINIZ, DEĞİL Mİ?"

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

8. "Hiç sanmıyorum, kardeşim. Mab bunu öğrendikten sonra avluyu ikiniz birlikte süsleyeceksiniz."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

9. "Vay be, buz gibi bir karşılama. Ölümünden bunun için mi döndüm yani?"

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

10. "Evet, biliyorum hayatım ama hemen gitmezsen seni bir arpa çevirmek zorunda kalacağım. Git artık, haydi. Kış kış!"

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

11. "Yaz ve Kış birçok şeyi paylaşır fakat aşk bunlardan biri değildir."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

12. "Haydi ama, Prens. Ona zarar vereceğimi mi düşünüyorsun gerçekten? İntihar görevine gitmesini istemeyen bir ben varım."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

13. "Burada olacağım. Bensiz kazanamazsın, Meghan Chase. Benimle bir olana dek, bu savaşta kaybetmeye mahkûmsun."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

14. "Neden şu iki bacaklılar dikilip de konuşmaya bu kadar meraklı, hiç anlamıyorum."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

15. "Geçmek ya da kalmak diye bir şey yok. Yalnızca dayanma gücü var. Hayatta kalmak var."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

16. "Her an cinayete kurban gitme olasılığıyla karşı karşıya kalmak kadar güzeli var mı?"

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

17. "Benim yüzümden ölmene izin veremem. Buna izin veremem."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

18. "Neden Divanlar arasındaki önyargılara uymak zorundayız ki?"

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

19. "Hatırlamıyorum! Hatırlamıyorum! Fareler çığlık atıyor ama ben hatırlamıyorum! Git başımdan, git başımdan."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

20. "Yani ya 'Tabii, bana yoldaşlık etmeni çok isterim,' diyeceksin ya da tüm yolculuk boyunca başına bir şeyler fırlatan iri bir kuşla uğraşacaksın."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

21. "Bu an için o kadar uzun zaman bekledim ki... lütfen arkanı dönüp gitme, beni tek başıma bırakma. Bunu tekrar yapma."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

22. "Cehennemin dibine de gitsen peşinden geleceğim derken, gerçek cehennemden bahsetmiyordum, Prenses."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

23. "Bana ciddi bir söz ver ya da sonsuza dek fani dünyada lanetle yaşa. Seçimini yap."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

24. "Yine gideceksin, değil mi? Benim yanımda kalmak için gelmedin."

KİM SÖYLEDİ: _____

NEREDE: _____

25. "Onun tutkusu benim tutkumdur. Onun isteği benim isteğimdir. Tüm dünya karşısına çıksa bile kılıcım onu koruyacaktır."

KİM SÖYLEDİ: _____

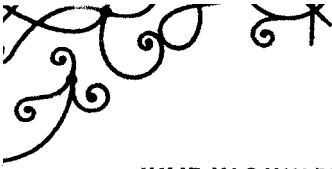
NEREDE: _____

ALINTILARIN CEVAPLARI

1. *Demir Kral:* Ash Meghan'a, ilk Elysium sırasında.
2. *Demir Kral:* Puck Meghan'a, Ash'i kastederek, Demirat'tan kaçmalarından sonra.
3. *Demir Kral:* Grimalkin Meghan'a, anlaşmaları gereğince Grim onu Puck'a götürürken.
4. *Demir Kral:* Titania, Meghan'ı bir karacaya dönüştürmeye çalışmadan hemen önce.
5. *Demir Kral:* Machina Meghan'a, Meghan Demir kulenin taht odasına girdiğinde.
6. *Demir Kral:* Shard Grim'e, Grim ve Meghan Mavi Kaos'taki hattı kullanmak için anlaşmaya çalışırken.
7. *Demir Kral:* Demirat Meghan ve Ash'e, Demir Krallığına gizlice girip yakalandıklarında.
8. *Demir Kız:* Rowan Ash'e, onun Meghan'ın Kış'tan kaçmasına yardım edeceğini öğrendiğinde.
9. *Demir Kız:* Puck Meghan ve Ash'e, Demir Kral'daki yaralarından iyileşip döndüğü ve saldıran kabloadamlarla savaşmalarına yardım ettiğinde.
10. *Demir Kız:* Leanansidhe Meghan'ın babası "Charles"a, Ara'da onları ilk defa gördükten sonra.
11. *Demir Kız:* Oberon Meghan'a, Mab Ash'i Kış'tan sürmeden hemen önce.
12. *Demir Kraliçe:* Arıza Ash'e, Meghan'a sahte kralın ordusunun büyüklüğünü planörle göstermeden az önce.

13. *Demir Kraliçe*: Machina, Meghan'ın rüyasında, o, Grim, Puck ve Ash sahte kralı aramak için gittikleri Demir Diyar'daki ilk gecelerinde.
14. *Demir Şövalye*: Büyük Kötü Kurt, Ash, Puck ve Ariella'ya, Ash *hobyah* zehrinden kurtulduktan sonra.
15. *Demir Şövalye*: Koruyucu Ash'e, ikinci sınava başlamadan önce.
16. *Demir Şövalye*: Puck Ash'e, Unutulmuşlar'dan kaçtıktan sonra.
17. *Demir Kraliçe*: Meghan Ash'e, onu serbest bırakırken.
18. *Demir Şövalye*: Meghan ve Ash'in gelecekteki çocukları Kierran Ash'e, insan olmak için girdiği sınavdan görüntü.
19. *Demir Kraliçe*: Meghan'ın insan baba figürü Paul, kulübede hafızasını geri kazanmaya başlarken.
20. *Demir Kraliçe*: Puck Ash'e, Ash'in bir ruh kazanması için yolculuğa çıkarırken.
21. *Demir Şövalye*: Ariella Ash'e, Dünyanın Sonu'na giden yolu göstermeyi önerirken.
22. *Demir Kraliçe*: Puck Meghan'a, sahte kralın Machina'nın eski kulesine saldırısından kaçtıktan sonra magma gölünün yanında.
23. *Demir Kız*: Mab, Ash'e son ültimatomeni verirken.
24. *Demir Kız*: Ethan Meghan'a, Meghan'la Puck beyni kontrol edilen Ash'in kızın evine saldırmasını engelledikten sonra.
25. *Demir Kraliçe*: Ash, Meghan'a şövalye yemini ederken.

JULIE KAGAWA'YLA RÖPORTAJ

Hayatını riske atıp birkaç soruyu yanıtlamak için Olurulmaz'a girdiğin için teşekkürler, Julie.

Soru: *Demir Kral'*ı ilk yazmaya başladığında, hikâyeyle ilgili ne gibi umutların vardı? Şu an *Demir Periler*'in dönüştüğü hal hakkında ne hissediyorsun?

Cevap: Aslında gerçekten heyecanlı ve mutluyum. *Demir Kral'*ı yazmaya başladığımda yayımlanmayı isteyen umutlu yazarlardan biriydim. Bu şekilde büyüyeceğini hiç düşünmemiştim ama bu seriyi bugün olduğu yere getiren okur ve hayranlara minnettarım.

S: Bütün *Demir Periler* serisini yazmadan önce planlamış mıydın, yoksa her kitabı yazarken hikâyesi de gelişiyor mu?

C: Bütün kitaplar için temel olay örgüsünü biliyordum ve asıl üçlemenin (*Kral, Kız ve Kraliçe*) nasıl bitmesini istediğimi biliyordum. Her bir kitabın içerisinde olmak zorunda olduğunu bildiğim birkaç "önemli olay" var ama genelde hikâye yazarken gelişiyor.

S: *Demir Periler* hikâyelerini Meghan, Ash ve Puck'ın gözünden yazdın. Perspektifi değiştirip yeni bir karakterin kafasına nasıl giriyorsun?

C: Bence anahtar, karakterleri tanıyıp her birinin diğerlerinden farklı olduğundan emin olmak. Ses, karakter, motifler, arzular... Hepsinin

hayata dair kendilerine has bakışı olmalı ve bir defa onları gerçekten tanıdığında onların sesinden konuşmak kolaylaşıyor.

S: Grimalkin bir başka hayran favorisi. Grim'i yazıya nasıl döküyorsunuz?

C: Haha, Grimalkin tanıdığım bütün kedilere dayanıyor ve onun sesini tutturmak benim için aslında pek kolay. (Yine de siz bunu ona söylemeyin, sonum iyi olmaz.) [Gördüm. Olmayacak.] Sıkılmış, anlayışsız, gururlu, özgür ve her durumda içinden ne gelirse onu söylüyor. Diğerlerine aptallık yaptıklarını söylemekten çekinmiyor, saklayacak hiçbir şeyi yok. Kendi sözleriyle: O bir kedi. Bu yeterli.

S: Bazen *Demir Periler* karakterlerin için çizimler yapıyorsun. Çizim geçmişin nedir?

C: Her zaman serbest çizim, karalama yapmayı ve boyamayı sevmişimdir. (Matematik dersinde ders kitaplarının arasında kitap okumadığım zamanlarda bir şeyler karalardım. Hocalarım bana dair umutsuzdu.) Hiç çizim dersi almadım gerçi. Sadece boyama ve çizim yapmaktan zevk alıyorum. Sanırım bir şekilde yazma gibi, daha iyi olmak için pratik yapmak gerekiyor.

S: Hırslı bir bilgisayar oyunu hayranısın. Oyun oynamak yazar olarak kariyerini nasıl etkiledi?

C: Bilgisayar oyunlarının hikâye anlatma yollarından biri olduğuna ve gerçekten iyi oyunların da en az bir kitap kadar güçlü olabileceğine dair sarsılmaz bir inancım var. İlhamımın çoğu oyunlardan ve animelerden geliyor, özellikle de konu karakter ve sahnelere geldiğinde. Bazı oyunlar (*Dragon Age*, *Final Fantasy X*) iki gözüm iki çeşme ağılamamla sonuçlanmıştı, karakterlere ve hikâyelerine o kadar bağlıydım. Bazıları

da o kadar ilham verici ve canlandırıcıydı ki tek yapmak istediğim onlar kadar mükemmel bir öykü yazmaktı. Bu "bilgisayar oyunları yalnızca beyninizi çürütür" düşüncesine karşı bir kanıt değilse başka ne olur bilmiyorum.

S: Bize biraz kişisel şeylerden bahset. Yazmadığın zamanlarda (çizim ve oyun dışında!) ne yapıyorsun?

C: Okumayı, resim yapmayı, bahçemde oynamayı, hayvanlarımla (köpekler, kediler ve tavuklar) oynamayı, eşimle televizyon izlemeyi ve savaş sanatlarını seviyorum. Kocamla ikimiz kung fu ve "İnsanlara Sopalarla Vurma" diye adlandırdığım Kali'ye gidiyoruz.

S: *Demir Periler*'i gelecekte neler bekliyor?

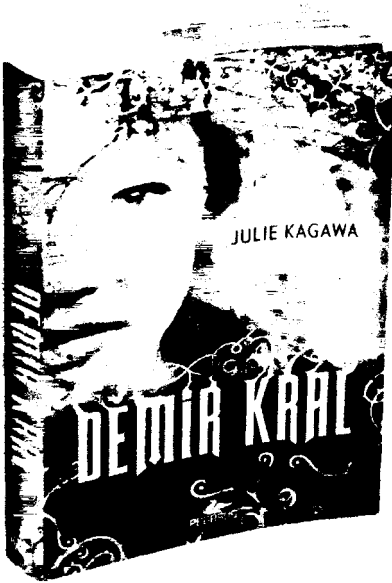
C: Yeni *Demir Periler* üçlemesinin ilk kitabı bu sonbaharda çıkacak. Adı *Kayıp Prens* ve başrolde Meghan'ın kardeşi Ethan Chase'in büyümüş hali var. Ayrıca tanıdık birkaç yüzün de küçük rolleri olacak, o yüzden tetikte olun!

DEMİR. BUZ.

LANETLİ

BİR AŞK.

DEMİR PERİLER

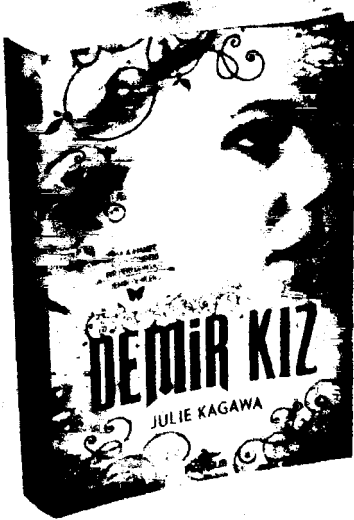

MEGHAN CHASE'İN GİZLİ BİR KADERİ VAR.
HAYALİNİ BİLE KURAMAYACAĞI, EFSANEVİ KARAKTERLER VE
FANTASTİK MACERALARLA DOLU BİR KADER.

*"Demir Kral, fazladan romantizmle birlikte Alice Harikalar Diyarında,
Narnia Günlükleri ve Yüzüklerin Efendisi'nin sihrini, hayal gücünü ve
macerasını yaşıyor."*

Justine

AŞK & İHANET.
KAOS İÇİNDEKİ
BİR PERİ DÜNYASI.
DEMİR PERİLER

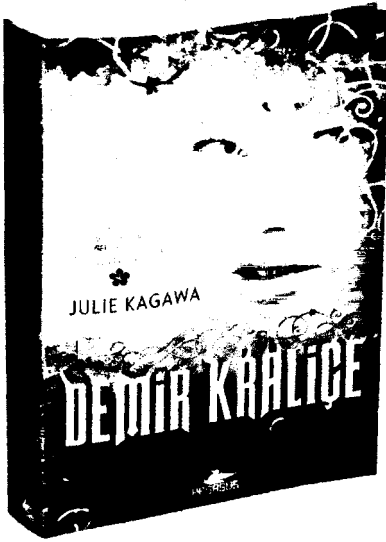

MEGHAN CHASE DEMİR PERİLERİ YENDİĞİNİ SANIYORDU...
TA Kİ MEVSİMLER ASASI ÇALINANA KADAR.

"Peri diyarlarının canlı anlatımları ve iyi kurgulanmış, samimi karakterleriyle *Demir Kız*, tüm seriye bağımlılık yaratacak bir peri öyküsü. Bir aşk hikâyesi, bolca dövüş sahnesi ve fantastik olaylarla her türün okuyucusunu kendine çekiyor."

VOYA

YAZ BİTER.
BUZLAR ERİR.
İŞTE GERİYE KALANLAR.
DEMİR PERİLER

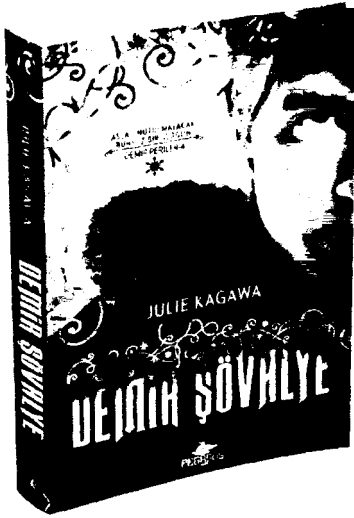
BİR FIRTINA YAKLAŞIYOR VE KİMSENİN SAĞ ÇIKAMAYACAĞI KADAR
BÜYÜK BİR ÇATIŞMA MEGHAN CHASE'İ ÇAĞIRIYOR...

“Melissa Marr ve Kagawa hayranları bu maceradan çok keyif alacak.
Meghan'ın gücü ve kontrolü artarken hikâyesi de zirveye ulaşıyor.
Demir Kraliçe, bir aşk üçgeninden çok daha fazlası.”

Kirkus Reviews

ASLA UNUTULMAYACAK,
RUHSUZ BİR
SÜRGÜN.

DEMİR PERİLER

YIKIMIMA GİDEN YOL, ÇOĞU HİKÂYEDEKİ GİBİ, BİR KIZLA BAŞLADI...
YA ONUNLA OLACAK YA DA ÖLECEKTİM.

“Hem yakın dost hem de rakip olan iki genç adam,
bu müthiş aşk üçgenini destansı kılıyor.”

Kirkus Reviews